

NË SHKOLLË TEK SHTRIGA

GENCI GORA

Autor: Genci Gora

Publikues: [Sa-Kra](#) & [Syri3](#)

Përpunimi: [Psikologjia dhe Parapsikologjia](#)

FANTAZMA E SHTRIGËS

“Dëgjo një fragment nga bisedat me shtrigën, më tha Asteli” e unë drejtova trupin në kolltuk ku isha zhytur.

“Kërko dashurinë e vërtetë, atë që ti E DI që ke ardhur për ta gjetur këtu. Historia e shpirtit binjak, nuk është aspak një përrallë...*çdo legjendë bazohet në një të vërtetë të fshehur ose të harruar. Problemi i njerëzve të sotëm është se ata janë të çoroditur... kanë humbur lidhjen me hyjnoren dhe nuk e dinë më se çfarë duan, nuk ju kujtohet më misioni i jetës së tyre.*

Të gjithë njerëzit janë aq me vlerë e aq të rëndësishëm, sa të meritojnë dashurinë e vërtetë. *Unë besoj se, të gjithë e gjejnë atë që kërkojnë, nëse ata me të vërtetë e dëshirojnë diçka.* Sot në botë, ka shumë njerëz që nuk dinë me të vërtetë se çfarë duan... Si munden ta gjejnë lumturinë këta lloj njerëzish

Njeriu duhet ta ketë shumë të qartë se çfarë do, të mundet ta vizualizojë e përjetojë atë që do... e paskëtaj të shpresoj që mrekullia mund të ndodhi. Pa qënë i qartë brenda, nuk mund të gjesh qartësi e harmoni jashtë.”

Më kishte thënë se po hidhte në letër thelbin e shqetësimeve që kishte ndarë me shtrigën.

Kur e kisha pyetur njëherë: “Si e ke njohur shtrigën, ku e ke njohur?” ai m’u përgjigj: “Asgjë nuk ndodh rastësisht... engjëjt ndihmës nuk janë në qiell... janë njerëzit që takojmë kur kemi nevojë, ata që na ndihmojnë ose na hapin një dritare të re për ta parë botën nga një kënd i ri vështrimi.”

Meqë m’u dha rasti, e pyeta sërish. Asteli më dha një tjetër përgjigje lakonike: “Ndonjëherë, rasti është miku ynë më i mirë, ose armiku ynë më i rrezikshëm. Jo gjithnjë gjërat janë ashtu siç duken... kam mësuar të mos nxjerr asnjëherë konkluzione të shpejta. Kjo është një këshillë e vlefshme për këdo.”

“Ti nuk po më thua asgjë – ia ktheva i inatosur”

Isha tepër i zbuluar ja pse ngrinte shpirti im, nuk kisha mësuar ende të dëgjoja atë që ishte e nevojshme të dija. Isha një i ri tipik i kohës, i ngutur, i shpërqëndruar.

Një mbrëmje ndërsa po më përcillte tek porta më zgjati dorëshkrimet e veta të cilat unë i futa nën sqetull, me një barrë gaz mora rrugën për në shtëpi.

“Një kujtesë vetrespekti për brezat që do të vijnë.”

Më foli atëherë me valë zëri pa pikën e mllëfit apo të përbuzjes për njerëzit. Sytë i shndritnin nga mirësia, asnjë shenjë ligësie nuk i njolloste ata sy të përhimtë, e një flad shtendosje ma përshkoi qënien, dëshira për t'i folur e për ta dëgjuar.

NJË VETVRASJE E PAKONSUMUAR

Asteli – Kam patur shpesh mendime vetvrasje në kokë.

“Te Elga” – Të gjithë njerëzit me ndjeshmëri dhe inteligjencë mbi normalen, e kanë menduar një herë vetvrasjen... sepse të gjithë njerëzit e kësaj kategorie ndihen shpesh vetëm, të pa kuptuar dhe nuk ju pëlqen bota në të cilën jetojnë.

Asteli – Ajo që ka ndryshuar me vitet janë vetëm motivet e vetvrasjes. Adoleshent ëndërroja ta vrisja veten i helmuar nga një dashuri e madhe; i ri, dhe i pazoti për të çarë në jetë, fantazoja ta vrisja veten në shenjë hakmarrje ndaj njerëzve që nuk më kuptonin, t’u mbetej peronë gjithë jetën. Mirëpo siç dëgjoja njerëzit të gjykonin pa teklif për dikë që kishte vrrarë veten si për një njeri të sëmurë mendërisht e të dobët për t’i bërë ballë jetës, i jepja zemër vetes të luftoja për të mos ua dhënë të tjerëve kënaqësinë se e meritojnë jetën më shumë se unë.

“Te Elga” – *Ata që gjykojnë e fajësojnë të tjerët janë njerëz të përkëdhelur, të sipërfaqshëm dhe pa empati... janë pikërisht pjesa zemërgurë e shoqërisë...*

Asteli – Ka raste më pushton vetëm një dëshirë: të iki! As vetë nuk e di ku, mjafton të ik prej këtu.

“Te Elga” – Ah, Astel! Shoqëria është ngado njëlloj... dhe njerëzit bëjnë të njëjtat gjëra si këtu në Shqipëri, edhe në çdo vend tjetër... paragjykojnë, përflasin, kanë zili, tradhëtojnë... kanë komplekse...

Asteli – Pastaj kthjellohem nga mendimet e zymta njësoj si në qiell shpërndahen retë kërcënuese, dhe kuptoj se, atje ku dua të shkoj, nuk është se do të gjej njerëz më të mirë; kur nuk pashë diell në vendin tim, me njerëzit e mi, edhe në pafsha diell mes njerëzish të huaj, ka për të qënë diell me dhëmbë.

“Te Elga” – Jetojmë kohë të vështira, kur shoqëria bëhet gjithnjë e më shumë e pashpirtë dhe njerëzit gjithnjë e më shumë egoist. E megjithatë unë kam plot shokë e miq të mirë me të cilët ndaj veten time çfarë më mundon dhe çfarë më bën të lumtur.

Asteli – Dije se unë jam gjithmonë i vetmuar edhe kur më sheh të shoqëruar.

Shumë njerëz më konsiderojnë mikun e tyre të mirë, por, vlerësimi pozitiv që kanë për mua nuk ma largon dot vetminë. Jam i lidhur me ta me virtytet e mia, por jo me kokën dhe shqetësimet e mia.

“Te Elga” – Ne kemi lindur dhe do vdesim të gjithë vetëm, i dashur Astel. Është normale të ndihesh vetëm dhe i pakuptuar ndonjëherë. Por ndërkohë është normale ta mbushim jetën dhe t’i ndajmë kënaqësitë dhe pakënaqësitë me të tjerët.

Asteli – Kur e shoh veten nga perspektiva e një 33 vjeçari duke menduar që kam patur mendime vetvrasje që në moshën 17 vjeç, duhet ta pranoj, është një mrekulli që jam ende gjallë.

“Te Elga” – Sepse pavarësisht se të tjerët me ambicjet e tyre të mëdha të bëjnë të ndihesh i pavlerë, në thelb, ti e di që je një person special.

Fakti që ke mbijetuar deri tani, tregon se je një vetvrasës i vërtetë. Hermann Hesse, një autor gjerman, shkruan diku në librin e tij “Ujku i stepës”, se, vetvrasësit e vërtetë nuk e vrasin kurrë veten... he he he... edhe unë më duket i përkas kësaj kategorie.

Asteli – Shpesh ëndërroj që vetura në të cilën udhëtoj rrokulliset në ndonjë humnerë e unë gjej vdekjen aksidentalisht. Ose ëndërroj fatkeqësi natyrore, tërmet, rrufe, ose ëndërroj të më zerë një sëmundje e pashërueshme, të shuhem në shtrat pas një lëngimi jo fort të gjatë. Pra, ëndërroj një vetvrasje si një vdekje të justifikuar, ku faji të bjerë mbi fatin, apo natyrën e gjërave apo mbi vullnetin hyjnor.

“Te Elga” – *Sipas mendimit tim, njeriu e vret veten kur është lodhur së luftuari... mungesa e dashurisë dhe ngrohtësisë njerëzore e bëjnë që të kryejë aktin e vetvrasjes.*

(pasoi një heshtje ku asnjëri nuk dukej i gatshëm ta thyente botën e kujtimeve ku ishte zhytur tjetri)

“Te Elga” – Nuk e di sa mund të të ndihmojë kjo që po them, por edhe unë jam ndjer shpesh e lodhur nga lufta për mbijetesë dhe mërgimi më ka bërë shpesh të ndihem pa vlerë. Ajo që më ka shpëtuar mua, është dashuria pa kushte e familjes dhe vetëdija që kam lindur për të bërë diçka të rëndësishme... he he he... Mos më pyet çfarë, se nuk e di.

Asteli – Familja më do, as që e ve në dyshim, por, nuk ndihem mirë kur prindërit nuk më përkrahin në zgjedhjet e mia, përkundrazi shpesh ma qokim të ndryshoj kundër vullnetit tim, më qortojnë përse nuk po ec përpara ose përse po ec kaq ngadalë ndërkohë që bashkmoshatarët e mi apo edhe më të vegjël se mua, tashmë janë martuar, kanë krijuar familje, kanë zënë një punë të qëndrueshme.

“Te Elga” – Sigurisht që edhe unë kam dëgjuar nga familja se sa pare ka bërë njëri e çfarë pozite ka arritur tjetri... por kush e çan kokën për këtë? Prindërit e mi e dinë që qëllimi im në jetë është tjetër... d.m.th. të zhvillohem si njeri... por, duke respektuar ndjenjat dhe mendimet e mia.

Duket sikur ti je një rast tipik i vetvrasjeve suedeze dhe daneze... sipas një studimi, vetvrasjet më të shumta në këto vende bëhen për shkak se familja pret shumë prej personave që vetvriten. Është çmenduri... shumë prindër duan të realizojnë ambicjet e tyre nëpërmjet fëmijëve dhe harrojnë që ata kanë ëndrrat dhe qëllimet e tyre për jetën, që ndoshta janë krejt të kundërta me ato të prindërve.

Asteli – Ty mund të ta them sepse e ndjej që nuk ke për ta përdorur si material kundër meje. Nga nëna trashëgoj një predispozitë për t’u sëmëmur nga sëmundjet mendore. Disa të afërm të mi kurohen me ilaçe kundër sëmundjeve mendore. Në përgjithësi janë njerëz punëtorë e të butë që nuk i kanë bërë kurrë keq njeriu.

“Te Elga” – Predispozicioni gjenetik për sëmundje mendore, me aq sa di unë... ka të bëjë me kiminë e trurit, d.m.th. njeriu trashëgon një çrregullim në prodhimin e lëndëve të caktuara kimike në tru. Bindja ime është që fëmijët nuk trashëgojnë vetëm “difektin”, ata rriten në një ambjent me të sëmëmurin mendor dhe ky është një

faktor që e dyfishon rrezikun. Faktori social është sipas mendimit tim vendimtar nëse një sëmundje potenciale do të zhvillohet ose jo.

Por, jam e bindur se, *dashuria njerëzore është thelbësore për shëndetin mendor*. Nëse ne rritemi me dashuri, veçanërisht të pakushtëzuar, krijojmë një mburojë të fuqishme kundër sëmundjeve psiqike. Unë jam një dëshmi reale e këtij fakti... megjithë problemet pafund që kam patur në 17 vjet arratisje, kam mbijetuar pa dëmtime mendore ose morale. Unë jam e bindur gjithashtu, se nëse personat e predispozuar ndërgjegjësohen rreth këtyre fakteve, kërkojnë dashuri të vërtetë dhe mënjanojnë faktorët social që mund të aktivizojnë sëmundjen, kanë mundësi të jetojnë gjithë jetën pa u sëmurur, me gjithë predispozitën gjenetike.

PËRTEJ CA XHAMASH OPAKË

Asteli – Librat janë pjesa më e rëndësishme e ditës sime. Dje, në mëngjes, u mora 5 orë me rregullimet e librit që kam gati për botim, nuk e mora vesh si iknin orët. Krijimtaria më përfshin të tërin. Sot nuk krijova asgjë dhe ndihem bosh.

“Te Elga” – Një ditë ndoshta ke për të korrur frytet e krijimtarisë tënde, ti ke talent... megjithatë të këshilloj ta marrësh si të vijë këtë punën e letërsisë. Jeta është shumë më e rëndësishme... letërsia është vetëm një pjesë e vogël e saj.

Asteli – Mirë është të jetë siç thua ti, por njerëzit pranë meje janë të varfër në kërkesat e tyre për jetën, ju mjaftojnë ca pare e ahengje për të qënë të lumtur, unë nuk mundem dot të jem i lumtur si ata. Vetëm Arti më jep hapësirë.

“Te Elga” – E lexova librin tënd... dhe pashë që në shumë raste e konceptojmë botën në mënyra të ndryshme. Diferenca e moshës dhe e përvojës jetësore është një nga arsyet më të rëndësishme... por janë edhe faktor të tjerë. Unë jam tërësisht idealiste... nuk kam absolutisht asnjë pasuri dhe as pare të grumbulluara. Ti je goxha i ndikuar nga materia, megjithëse përpiqesh të kultivosh edhe anën tënde shpirtërore.

Asteli – Ah, nuk di as vetë si ta shpjegoj nëse më intereson pasuria. Kam ëndërruar gjithmonë të kem ca miliona lek mënjane për të patur njëfarë sigurie. Por fakti është se nuk kam punuar asnjëherë për t’u pasuruar.

“Te Elga” – Ndonjëherë më duket se të gjitha problemet e tua kanë të bëjnë pikërisht me kontradiktën midis materies dhe shpirtit... vuan sepse nuk gjen një zgjidhje. Kjo më kujton një pacient timin, isha në Danimarkë atë vit... po ta tregoj me dy fjalë historinë:

“Bëja praktikë në një qendër rehabilitimi nga alkooli. Aty në fakt ka pak punë si infermiere... vetëm dhënia e mjekimit dhe vëzhgimi i efektit që ato kanë mbi pacientin. Puna më e madhe ka të bëjë me komunikimin. Aty përdorej një teknikë që quhet “bashkbisedim motivues” e cila ka për qëllim ta bëjë pacientin të reflektoj

dhe në këtë mënyrë të vijë vet tek zgjidhja e problemit. Kjo për arsye se duke e gjetur vet zgjidhjen, është më e lehtë të motivohet për ndryshim... ndryshimi vjen gjithnjë nga brenda. Pacienti ishte një djalë nga 45 vjeç, i pamartuar dhe i pa lidhur me dikë. Punonte me informatikë në një shtëpi botuese dhe fitonte shumë pare. Ishte djalë i zgjuar dhe i mirë si paraqitje... por pinte... pinte aq sa pija kishte filluar të bëhej një problem për të. Ishte e lehtë të bisedoje me të... se ishte i zgjuar dhe përveç kësaj kishte studjuar një kohë psikologji. Në bisedë doli që pinte ngaqë nuk kish çfarë të bënte... ditët janë të shkurta në dimër, bëhet errësirë dhe ftohtë. Njerëzit nuk dalin... shumë nga shokët ishin martuar dhe kishin familje.

-Të pëlqen puna që bën? - e pyeta mes të tjerash.

-Jo, më tha... nuk më stimulon më.

-Po pse rri aty?

-Fitoj shumë pare.

-Të duhen kaq shumë pare?

-Po ja, paret duhen gjithsesi.

-Njeriu mund të jetojë shumë mirë dhe me pak pare, i thash. Unë jetoj me pak dhe jam e kënaqur.

-Ke të drejtë, më tha... po ja, paret të japin edhe siguri.

-Ne jetojmë në Danimarkë dhe shteti të jep goxha siguri po të ngelesh pa punë e pa pare, i thash. Të paguan qiranë dhe të jep pare për ushqime. Këtu asnjë nuk ngelet në rrugë të madhe. Mendon se vërtet ke nevojë për pare, për t'u ndier i sigurtë në Danimarkë?

-Ke të drejtë, më tha. E di që ka nga ata që jetojnë me ndihmë sociale, që jetojnë më mirë se ata që punojnë. Por unë vij nga një familje e varfër dhe qëllimi im ka qënë gjithnjë të bëja shumë pare.

-Dhe përsëri je i pakënaqur. Mendon se paret kanë ndërruar statusin tënd social?

-Jo, në thelb nuk e kanë ndërruar.

-I varfri bëhet rrallë i pasur me punë... çfarë do të të pëlqente të bëje? - e pyeta.

-Të punoj me njerëz, ndoshta më të rinj.

-Pse s'e bën? Unë e di që ka nevojë për mësues... fiton më pak, por do bëjë një punë që të pëlqen. Kjo është e rëndësishme.

- Nuk do ishte keq... më pëlqen kjo ide... do e mendoj.

-Nuk themi të lesh punën në kulmin e krizës ekonomike, - i thash me të qeshur. Kjo mund ta keqësonte situatën. - Por shiko për ndonjë punë që do të të pëlqente.

Çfarë bëje më përpara, kur nuk pije? Si e kaloje kohën atëherë?

-Me shoqëri. Kisha ndonjë të dashur. Isha shumë në natyrë, dilja nëpër pyje e male, veja për ski... isha i regjistruar në një shoqatë që organizonte udhëtime të tilla.

-Përse nuk regjistrohesh sërish? Ka shumë beqar që regjistrohen nëpër këto shoqëritë... ndoshta takon edhe ndonjë femër që të pëlqen.

-Ide e mirë... do regjistrohem prap.

E kupton si është puna? Ai pacienti, rrinte e vuante... nuk ndjehej mirë, sepse donte të pasurohej, kur në thelb pasuria nuk i duhej për të qënë i lumtur. Përpara se të ndaheshim, më pyeti: Si je bërë kaq e mençur ti? Nuk mund t'i thoja që unë kisha bredhur bythën e drejtë e që kisha parë shumë me sy... I thash që unë kisha përdorur një metodë bashkbisedimi që stimulonte atë vet të vinte tek burimi. Ishte ai që më kish treguar si qenë punët, jo unë... unë nuk dija asgjë... e kisha ndihmuar vetëm të fokusohesh në fakte që ai i dinte... pra, të ndërjegjësohej. Nuk u pam më, sepse unë mbarova praktikën atje... Por jam e sigurt që kjo bisedë e ka ndihmuar të dali në dritë."

Në fakt, unë e kam gjetur me kohë se çfarë është thelbësore në jetë... dhe kjo më ndihmoi ta drejtoj pacientin tek burimi, pa i rënë shumë rreth e rrotull. Pas bukës-ujit-çatisë, vjen siguria, dashuria-familja-shoqëria, një punë që të pëlqen dhe të jep mundësi për të zhvilluar kreativitetin dhe së fundi është mundësia për të mësuar gjëra të reja e për t'u zhvilluar.

Raporti me materien është një nga problemet më të mëdha që kanë njerëzit. Kjo i detyron shpesh njerëzit të bëjnë punë që nuk ju pëlqejnë. Nuk flasim për Shqipërinë, se këtu nuk ke buke po nuk punove. Lëre pastaj që në një moment krize si ky i sotmi, të zgjedhësh punë është bërë çështje luksi edhe në Europë. Por normalisht, kudo qoftë, njeriu duhet të ver mirëqënien shpirtërore mbi atë

materiale, për t'u ndjer mirë. Kur unë jam mirë e në paqe me vëhten, mund të përballoj të kem gjithë botën kundër.

Asteli – E pranoj, nuk jam në paqe me veten, por nëse do të më pyesësh, unë nuk di të të përgjigjem për çfarë vuaj.

Unë nuk vuaj për një gjë, unë vuaj për shumë gjëra. Niçja thotë një mendim i cili më pëlqen shumë: “Ju të gjithë së bashku nuk vuani për atë që vuaj unë!” sepse siç e shpjegon në një vend tjetër “Një gjë është më e nevojshme se tjetra.”

Unë vuaj sepse kërkoj të vërtetën e ekzistencës. Unë vuaj sepse vargjet dhe mendimet dergjen brenda meje, e më kapin për fyti, e megjithatë nuk mund t'i shkruaj sepse nuk janë pjekur ende tek unë.

Unë vuaj për të patur pranë meje njerëz me të cilët të flas për artin, filozofinë, shpirtin.

Unë vuaj për të patur pranë një të dashur së cilës t'i besoj, por nuk bëj dot asnjë kompromis me ndërgjegjen time për ta bërë atë të ndihet si e vetmja në sytë e mi, sepse nuk është e vërtetë. Nëse nuk do të kem atë femër pranë, unë e di që një tjetër do ta zë vendin e saj. Nuk dua të gënjej askënd, nuk dua të them fjalë të ngrohta dashurie që shpejt e di se do të ftohen. A mund ta ndërtojmë dashurinë duke u nisur nga rrënojat e qënies sonë? – ja, këtë e quaj një propozim dashurie serioz, propozim të cilin, siç mund ta konstatosh edhe vetë, nuk është i pëlqyeshëm nga asnjë femër në botë. Kur lidhem me një femër, më parë e paralajmëroj për vështirësitë që do të ketë duke më dashuruar sesa për lumturinë, besoj është më e ndershme kështu.

Unë kërkoj të di, të mësoj, por, pas shumë kërkimesh e përpjekjesh, gjej aty-këtu vetëm grimca informacioni, të cilat gjithmonë janë të dyshimta për t'i besuar.

Kërkoj të lexoj libra ART për dritën dhe për të vërtetën, dhe përfundoj me zor të madh së lexuari një libër, sepse, përgjithësisht, botohet letërsi komerciale, historike dhe propagandistike.

Krijoj vetë për të gjetur tek vetja preken magjike të artit, për aq çaste sa mundem, për aq vargje sa mundem.

“Te Elga” – Mendoj se ti je dembel në të shkruar.

Asteli – Mbase...por e vërteta është se nuk e kapërdij dot psikologjikisht evoluimin e konflikteve. Më vjen keq të të zhgënej, por unë nuk mund të shkruaj për përplasje interesash midis personazhesh ambiciozë e interesaxhinj, politikanë e fajdexhinj, nuk mund të shkruaj për komshiun ziliqar që krekoset si kaposh, apo për vuajtjet e gruas së bukur nën hijen autoritare të burrit të suksesshëm, as që mund të shkruaj për skenat e xhelozisë së gruas, as për bashkëshortin nopran.

Më mirë të shkruaj 10 rreshta esencë sesa 100 faqe roman me personazhe që kacafyten njëri me tjetrin apo që dashurohen derisa kacafyten. E pranoj, ky është realiteti, por a është ky realiteti i vërtetë i qënies njerëzore?

“Te Elga” – E megjithatë, ti i le mendimet në formë kaotike. Nuk dua të jem e ashpër, por jam betuar të jem tërësisht e singertë... Diku nuk arrita ta kuptoj atë që mendoje, pra m'u duk se nuk ishe shprehur qartë. Ky është një zhanër ku ajo që thuhet duhet të jetë e qartë dhe pa ekuivoke. Ja p.sh. diku kishe shkruar, po e perifrazoj se nuk e mbaj mend me saktësi: “më mirë të dashurosh një femër të përdalë se një femër të ndershme, të paktën kjo e fundit do të dijë të të tradhtojë.” A nuk ke menduar se do të lëndohen shumë femra që do ta lexojnë këtë citat?

Asteli – Në kuptimin e parë, ai citat është shprehja e dufit të një mashkulli të tradhtuar nga e dashura.

Dhimbja që i mbetet një mashkulli nga tradhtia e të dashurës, është shumë më e madhe se dhimbja që i mbetet nga tradhtia e një femre të përdalë, sepse, tek e fundit, ai është i parapërgatitur në një farë mënyre se, me të përdalën është thjesht një kënaqësi e çastit, një aventurë, ose, edhe kur është dashuri, ai e pret, ose më saktë e parashikon edhe një tradhti të mundshme prej saj.

Pra, për ta mbrojtur dikë nga dhimbja, unë e përgatit të mos mendojë se ka gjetur shenjtoren tek e dashura. Mirëpo unë e di se është pothuasje e pamundur ta mbrosh dikë nga zhgënjimi, sepse ka vetëm një mënyrë si të mbrosh dikë prej dhimbjes, kjo është t'ia ndalosh edhe kënaqësinë.

Kur një mashkull dashuron dhe i beson nje femre, vuan shumë kur ajo e braktis për një tjetër, kur i thotë se nuk ndjen më për të, kur i thotë se dashuria përfundoi. E njëjta gjë i ndodh edhe femrës kur e tradhton i dashuri e kur e braktis, por dashuria është kaq e gjerë dhe kaq e pafundme sa nuk është përmbledhur në qindra romane voluminozë e jo më të shkruhet teoremë në një citat të vetëm.

Unë kapa një aspekt të dashurisë mes dy të rinjve, hidhërimin që le tradhtia. Nuk është as gjykimi më i saktë, as më i drejti, është thjesht një gjykim që përfshihet në dashuri.

Është e pashmangshme që do të ketë femra të cilat do të lëndohen nga ky citat, por do të ketë akoma edhe më shumë meshkuj që do të skandalizohen e nuk do të pajtohen, sepse nuk mund ta pranojnë kurrësi që një e përdalë është më e mirë se bashkëshortja, nëna e fëmijëve që e pret në shtëpi.

Si përfundim, është një citat i përdorshëm për disa njerëz të caktuar, në një situatë të caktuar, pavarësisht se mënyrën e të shprehurit e ka në formën absolute apo kapitale.

Por është e vërtetë edhe e kundërta: ne, meshkujt, e kemi më të lehtë të na tradhtojë e dashura apo gruaja e të mos e marrim vesh, e ndërkohë të kapardisemi gjith gaz kafeneve e lokaleve sesa të na e thotë e dashura me gojën e saj që na ka tradhtuar. Pra, ne, jo vetëm si meshkuj, por si shoqëri pëlqejmë më mirë gënjeshttrat e bukura sesa të vërtetën e hidhur.

Ky citat mund të merret edhe si një sarkazëm e thellë për meshkujt që t'ju hajë e t'u djegë mirë. Pse nuk e sheh nga ky këndvështrim ti?

“Te Elga” (buzëqesh) – Edhe unë, si të gjithë, kuptoj më mirë atë që më dhemb mua.

Asteli – Më pëlqen të luaj me nënkuptimet.

“Te Elga” – Mendoj se ti je tip i përshtatshëm për të shkruar kritikë letrare. Por edhe këtu, për të pasur sukses, duhet të njohësh shumë mirë letërsinë dhe rrymat letrare, me qëllim që të japësh një mendim të pjekur e objektiv.

Shpresoj mos të të kem lënduar, duke të thënë atë që mendoj. Në fund të fundit, unë nuk jam specialiste e letrave, as e filozofisë. Pra, mendimi im duhet marrë për atë që është.

Asteli – Libri im është si një lojë formuese nga ato që luajnë fëmijët e vegjël ku një figurë e madhe është e ndarë në dhjetra figurina të vogla, të cilat, kur i bashkon, japin frymën e shpirtit tim.

Proza ime nuk është lineare. Mund të shijohet vetëm nëse lexohet si një libër me poezi.

Përpos tematikës fetare dhe kushtimeve për ndërgjegjësimin e njerëzve në mënyrë që t’u hapen sytë të shohin injorancën ku jetojnë pjesën më të madhe të ditës, shkrimet e mia i rrëmben edhe muzika e haresë dhe e valleve poetike të shpirtit. Për ta ngacmuar lexuesin të mendojë në mënyrë kritike për jetën, shpesh unë luaj rolin e provokatorit, sikur pajtohem me mendimet e një grupi njerëzish. Ose citoj si më shohin të tjerët, ose si e shohin të tjerët ekzistencën, jo si i shoh unë ata, vetëm sa konstatoj, dhe, këtë provokim, shumë lexues nuk e kuptojnë dot, sepse janë mësuar që autori, si një ushtar i verbër, të rreshtohet pro ose kundër një mendimi. Shoh se ke nxjerrë përfundime të nxituara për librin tim.

“Te Elga” – Nuk kam nxjerr asnjë konkluzion për ty... vetëm dallova një nga konfliktet e tua të brendshme, që mendoj se është edhe një nga konfliktet tipike të njeriut modern që jeton në një shoqëri kapitaliste.

Asteli – Pikërisht. Është konflikti tipik i njeriut modern, por njeriu modern beson se është i lire. E ç’bën ai me lirinë e vet? Bredh pa qëllim e pa orientim. Unë i servir saktësisht konfliktin. Zgjidhjen le ta gjejë vetë, por fillimisht duhet të ndërgjegjësohet për ekzistencën e konfliktit. Zgjidhjen time po të dojë le ta marrë, po të dojë le ta lerë, zgjidhja ime është thjesht rruga ime si unë luftoj me veten.

Qëllimi është që lexuesin ta nxit të mendojë, të më kundërshtojë, t'i hedhë poshtë idetë e mia, por, dreqi ta hajë, të mendojë me kokën e vet.

“Te Elga” – *Unë mendoj se arti nuk është për t'u komentuar, por për t'u shijuar...*

Asteli – Nuk jam dakord. Unë dua që njerëzit të diskutojnë përmbajtjet e ideve që trajtoj, të arrijnë në konkluzione, të shtrojnë pyetje të reja, të venë në punë imagjinatën dhe sensin kritik.

“Te Elga” – I kam hedhur një sy të sipërfaqshëm poezive të tua... dhe më pëlqejnë... forma, figuracioni. Duhet t'i lexoj më mirë. Edhe unë kam shkruar dikur.

Asteli – Edhe ti?!

“Te Elga” – Në fakt kam shkruar gjithnjë bukur, që kur isha fëmijë. Në gjimnaz më mbanin për talent të veçantë... mësuesit mendonin se kushedi ça do bëhesha. Asteli – Çfarë ndodhi më pas? Çfarë të zhgënjeu?

“Te Elga” – Asnjë zhgënjim. Ngaqë mësova të lexoj shumë herët dhe i kuptoja mësimet që në klasë, nuk e kalita vullnetin që në fëmijëri. Vullnetin në kuptimin që të detyroj vehten të bëj edhe punë që nuk më pëlqejnë... Nuk shkruaj e nuk pikturoj edhe ngaqë më pëlqen më shumë të jetoj se sa të rri brenda e të shkruaj. Më pëlqen më shumë të jetoj të përditshmen, të sorrollatem kot bregut të detit, kafeve ose parqeve e të shijoj momentin.

Pastaj, ndryshe nga ty, unë nuk mendoj se mendja ime i duhet dikujt...nuk jam ambicioze. Për mua, ato që shkruaj apo pikturoj, janë vetëm një mënyrë për t'u shprehur... d.m.th. nuk më intereson shumë mendimi i të tjerëve... e megjithatë mund të them që më bëhet qejfi kur të tjerëve ju pëlqejnë.

Tani dua të të them ata shkrimtarë që kanë ndikuar në edukimin tim. Shkrimtarët e mi më të preferuar janë Hemingway dhe Erich Maria Remarque.

Asteli – Heminguej ka tregime të këndshme.

“Te Elga” – Në fakt, e kam konsideruar vehten, në një farë mënyre, pjestare e brezit të humbur, rrymës letrare të cilës ata i përkasin. Romanet “Tre shokët”, “Plaku dhe deti”... duhet t’i lexojë kushdo.

Nga natyra jam e prirur nga realizmi magjik... më pëlqen shumë Garcia Marques (gjithçka), Allende (shtëpia e shpirtrave), Samartin (signor peregrino), Baricco (veçanërisht “Seta”), Yoshimoto (kitchen), Michael Ende (udhëtimi i pafund)... këtu do të fusja në një farë mënyre edhe novelat e Buxatit dhe tregimet e shkurta të O’Neil-it përkthyer në shqip (që nuk janë tamam realizëm magjik por kanë një element magjik të rastësishëm).

Asteli – As i kam dëgjuar ndonjëherë disa prej këtyre emrave që sapo më the. Po shkrimtar shqiptar nuk të pëlqen asnjë?

“Te Elga” – Kadareja është shqiptari i vetëm që unë kam qejf të lexoj...

Asteli – Po, Kadareja ka talent.

“Te Elga” – Ah po, edhe ca nga tregimet e Dori Kekos. Përsa i përket poezisë, kemi një dorë të mirë... Megjithatë, nga poetët që unë vlerësoj më tepër janë Whitman (fije bari) dhe Majakovski (re me pantallona).

Asteli – Unë nuk kam ndonjë poet të preferuar, porse janë me dhjetra poezitë që më prekin shpirtërisht.

“Te Elga” – Më pëlqejnë edhe Eluard, Prevert, Neruda... Në fakt më pëlqen poezia e lirë, pa rimë, me një ritëm të brendshëm, ku shprehen ndjenja në mënyrë figurative... ah po, proza poetike ka qënë zhanri im i preferuar në rini.

Shkrimtarët e mëdhenj që përshkruajnë jetën janë rusët dhe francezët... Hygo dhe Tolstoj... vdes për rusët, janë shumë afër baltës dhe popullit. Moravia është gjithashtu një shkrimtar që më pëlqen.

Asteli – Romanet janë bezdia ime, nuk ka qënë kështu më parë, dikur i gllabëroja me ëndje, isha një lubi e vërtetë, kurse tani bëj ç'është e mundur t'i heq qafe.

“Te Elga” – E mora me mend. Ty me siguri të shijon filozofia orientale?

Asteli – Më magjeps mënyra e logjikimit të tyre.

“Te Elga” – Nga im vëlla, të cilit i pëlqen filozofia orientale jam orientuar drejt Oshos dhe Gibranit... më pëlqejnë shumë të dy...

Asteli – Osho e Gibran thonë mendime të mençura.

“Te Elga” – Më pëlqejnë edhe shkrimtarët psikologjik si Hesse, Zweig, London... do fusja këtu edhe Dostojevskin... megjithëse nuk e di nëse me të vërtetë bën pjesë këtu.

Asteli – Cvajgu më pëlqen, Dostojevskin e lexoj me ëndje.

“Te Elga” – Psikologjia ka qënë një nga fushat që më ka interesuar... dhe kam zbuluar se autori më interesant për mua është Carl Gustav Jung.

Kur isha e vogël, më pëlqenin shumë librat me gjeologji, gurë të çmuar, speleologji dhe ekspedita të ndryshme. Thor Heyerdahl ishte në atë kohë në krye të listës. Veçanërisht romanet fantastiko-shkencor ishin ushqimi im më i mirë, Zhyl Vern dhe Aleksey Tolstoj; por sidomos romanet “Njeriu amfib”, “Aelita” dhe “Shitësit e ajrit”.

Romani më i mençur që kam lexuar është “Bankieri” i Leslie Waller... që nxjerr në pah intrigat që mbajnë në këmbë pushtetin... e çdo lloji.

Siç e sheh, janë të gjithë shkrimtar të vjetër... bota ka ecur... ju tani lexoni të tjera libra...

Asteli – Tani e kuptoj pse nuk të ka pëlqyer libri im.

Unë them: “Thuaje fjalën tënde në çdo varg dhe vdis aty! Për t'u ringjallur në vargun tjetër”.

Ky është sekreti: të lindësh e të vdesësh në një fjali të vetme, e pastaj prapë të lindësh e të vdesësh në fjalinë pasardhëse... një prozë poetike ku çdo fjali ka fuqinë e një mesazhi të citohet më vehte dhe njëkohësisht të gjitha fjalitë së bashku lenë mbresa të thella në vetëdijen e lexuesit. Kaq, 4-5 fjali mjaftojnë, kur janë të shkruara në këtë stil marshi luftarak, mua më hedhin përpjetë nga krevati i trishtimit, siç e hedh ushtarin boria e alarmit. Më qëllojnë në ndërgjegje si shigjeta. “Humb në pasionin tënd e harroji gjithë të tjerat! Pastaj zhytu në pasioni tjetër e harroje edhe atë që le pas!” – kështu them unë.

Katër - pesë fjali janë si dielli i mëngjesit që ndriçon krevatin e pikëllimit e të melankolisë së ëmbël, 4-5 fjali art-filozofi janë ilaç për ata që u është platitur entuziazmi dhe u janë zalisur ëndrrat, pasionet. Ky është arti që dua, të jetë thelb. Dua pjesë të shkurta, tregime, skica, poezi, që e thonë mendimin konçiz e me muzikalitet.

Ja, dëgjo vargjet e Pessoa-s: *“Kam patur dëshira, por më ka qenë mohuar arsyeja për t’i patur. Për çdo gjë kam hezitur, shpesh pa ditur pse... Kurrë nuk kam patur artin e të jetuarit në mënyrë aktive. Gjithnjë kam gabuar lëvizjet që askush s’i gabon.*

Gjithnjë kam bërë ç’është e mundur për të bërë atë që të gjithë dinë të bëjnë. Dua gjithnjë të arrij të kem atë që të tjerët arrijnë ta kenë pa e dashur. Mes meje dhe jetës sime kanë qenë gjithnjë ca xhama opake... Nuk e kam ditur kurrë nëse ishte e tepruar ndjeshmëria ime për inteligjencën time apo inteligjenca për ndjeshmërinë time...”

Te këto vargje gjej plotësisht jetën time. Unë do të kisha shkruar një roman të tërë për veten, dhe, faktikisht, kam shkruar pa fund për jetën time, por ja ku del Pessoa që e thotë në 10 rreshta aq sa për një roman.

Kam arritur në fazën ku dua esencën e mendimeve dhe të ndjenjave, dua vetëm cilësi dhe variacion. Dua pjesë të shkurta e fluturake, tregime të shkurta, poezi, pasazhe filozofike. Ja pse i kthehem e i rikthehem Niçes, tregimeve të Kafkës, Migjenit dhe poezive.

(qetësi)

Asteli – Ka ditë të gjata që duket se nuk do të mbarojnë kurrë kur ndihem tejet pesimist për të shkruar. Më ziejnë mendimet në kokë, por nuk ma bën zemra t'i shkruaj, sepse ato që botoj, nuk i lexon njeri, atëherë kujt ia shkruaj unë, vetes?! Unë në veten time i ndjej, i thurr me mendje, i përjetoj thellë mendimet e mia, gëzoj me to, vuaj bashkë me to, përse duhet të rraskapitem netëve pa gjumë t'i shkruaj për t'ju dhënë formë artistike?! Është njësoj si të lodhesh për të pjekur bukë të cilat nuk do t'i hanë as qentë.

“Te Elga” – Po ti merre thjesht si një hobi, si diçka që e bën për kënaqësi, jo si një punë nga e cila duhet të kesh se s'bën sukses. *Një nga arsytet përse vijmë në këtë botë nuk është të bëjmë emër, por të zhvillojmë talentet tona.*

Bashkë me rënien e dëshirës për t'i qëndruar punës në koka, kishte rënë edhe puna, konkurrenca ishte e madhe, vetëm në pellgun ku kishte marrë ai një ambjent me qera për lloton, operonin tre-katër sallone llotarish sportive me kushte ngrohje, ajrimi e pastërti ku e ku më të mira se në lloton e tij. Ishte e dukshme se ritmi i ndryshimeve po e linte mbrapa, siç ndodh përgjithësisht me të gjithë konservatorët e një biznesi të cilët i kursejnë fitimet duke mos i investuar në rritjen e biznesit dhe në rritjen e cilësisë së shërbimit derisa përfundojnë duke i vënë kyçin biznesit. E nëse ata klientë të mbetur vinin ende tek ai, ndodhte ngaqë Asteli ishte njeri korrekt me pagesat dhe i gjindshëm kur kishin ata nevojë për lek borxh. Kishte kohë që atij i kishte dalë nga qejfi kjo punë, por, hë për hë, duke mos gjetur ndonjë variant pune tjetër, vazhdonte, ndonëse shqetësimet e herëpashershme, mashtrimet dhe paburrëria e klientëve, pafytyrësia e tyre në kthimin e borxheve që i detyroheshin, monotonia e përditshme e punës pa një ditë pushim, sepse ndeshje futbolli luhen përditë ngaqë është një biznes shumë fitimprurës për klubet, kompanitë e basteve dhe për rrjetet televizive, e kishin shtrënguar disa herë të matej ta mbyllte aktivitetin. Ndonëse kishte do kohë që e hapte lloton kur ia donte

qejfi, ndonëse kishte do kohë që ia vinte çelësin para orarit të caktuar prej atij vetë, duke i lënë të hidhëruar klientët që kishin shpresuar ta kalonin mbrëmjen duke parë ndeshjet në televizor e duke komentuar njëri me tjetrin si në një vëllazëri, duke luajtur baste, duke ëndërruar fitime të mëdha të cilat kurrë nuk realizoheshin, përkundër angazhimit të tij gjithmonë e më apatik në mbarëvajtje të aktivitetit, Asteli, siç rrekemi shpesh të gënjejnë veten për të mos u dëshpëruar, ecte ende me shpresën se puna do të ringrihej sërish, se klientët që ishin larguar do të ktheheshin, se llotot e tjera do të falimentonin, se, më në fund, borxhlinjtë do të burrëroheshin e do t'i shlyenin borxhet.

NJERËZIT ME VESE NUK KANË MORAL

“Te Elga” – Çfarë të ka ndodhur Astel? Dukesh i brengosur.

Asteli – Puna! Nuk po më ecën mirë, ka rënie çdo vit e më shumë, në krahun tjetër borxhet e klientëve shtohen, mezi po ia dal të shlyej llogaritë. Por, mbi të gjitha, më lodhin bisedat e bastexhinjve, më duket sikur janë bërë grusht për të më mbytur me forcën e lakmisë së tyre të përditshme.

“Te Elga” – Çdo punë ka problemet e saj...

Asteli – Puna ime është e tillë që marr e jap lek gjatë gjithë kohës, dhe, në punë me lek në dorë, e kam vështirë të ruaj mirësinë dhe dashurinë për tjetrin, sepse në çdo moment jam i rrezikuar nga moskorrektësia, mashtrimet e klientëve, disa prej të cilëve janë edhe shokë apo të njohur të mi.

“Te Elga” – Puna, që ti bën, të jep liri, por ka edhe rreziqet e veta. Në të tilla vende mblidhen me siguri njerëz të dobët e me vese, që nuk kanë ndonjë qëllim tjetër në jetë... vetëm ta shtyjnë sa më lehtë.

Asteli – T’iu jap besim, kam frikë se do të abuzojnë. Të mos iu jap besim, kjo më lëndon shpirtërisht.

“Te Elga” – Unë e kuptoj që ty të vjen keq të mos i trajtosh këta njerëz si gjithë të tjerët... po nuk duhet të ndihesh fajtor, sepse këta njerëz nuk janë njerëz të lirë, janë tërësisht të varur nga vesi.

(Asteli ka ende 3 milion lek (të vjetra) pa mbledhur, të njohur e shokë që iu vendoste bast me mirëbesim, me premtimin se do t’ja sillnin lekët nesër ose pas disa ditësh. Ose iu jepte borxh sepse iu duheshin, po me të njëjtin premtim se do t’ja kthenin brenda dy ditësh. Hall t’i lerë të luajnë me lek borxh, sepse nuk ia

sjellin, madje, edhe kur marrin rrogën, ata nuk duken fare, shkojnë e luajnë në loto të tjera, sepse Asteli e di ditën kur marrin rrogën e ju kërkon t'i lajnë një pjesë të borxhit; hall të mos i lerë të luajnë pa lek në dorë, sepse ka frikë se i mërzhiten dhe i largohen përgjithmonë si klientë.)

Asteli – E kam inat kur më gënjejnë. Më mirë të më thotë: “Do të t'i jap pas dy vitesh” e të m'i japë vërtet, sesa të më gënjejë: “Do të t'i jap pastaj, do të t'i jap nesër, do të t'i jap pasnesër; ja se i kam dhënë filanit, sa të m'i kthejë ai, ty do të t'i jap të parit.” Po tha “ty të parit”, kushedi sa e gjatë është lista!

Ose më gënjen se ashtu i ra një hall i madh, shtroi djalin në spital, etj. etj... përralla! Edhe djalin janë gati ta varrosin për t'u dukur të besueshëm, Kur duan patjetër lek, kumarxhinjtë ua kalojnë edhe shkrimtarëve më të mirë për nga fantazia e trillimit. Janë aq aktorë të përsosur sa ia dalin gjithmonë mbanë të më hedhin hi syve.

Edhe kur qëllon ta takoj ndonjërin nga borxhlinjtë rastësisht në rrugë, pas shumë muajsh, e t'ja kërkoj lekët që më ka borxh, fillon prapë nga mashtrimet e nga premtimet. Sapo marrin rrogën apo sa ju bien dy lek nëpër duar, nuk nxitojnë të lajnë borxhet, por vrapojnë t'i luajnë kumar, e sigurisht që edhe lekët i humbasin, as borxhin nuk e shlyejnë.

“Te Elga” – Ti ngatërron besimin tek njeriu normal me besimin tek njeriu i varur nga vesi. *Narkomanit, të alkoholizuarit dhe kumarxhiut nuk mund t'i besosh... është naivitet ta bësh, ose mosnjohje e psikologjisë së këtyre njerëzve. Njerëzit me vese nuk kanë moral. Jo se nuk duan të jenë të moralshëm, por sepse varësia nga vesi është më e fortë se çdo lloj morali.*

Asteli – Ka edhe nga ata egoistë të cilët as që preken shpirtërisht nga lëndimi që më shkaktojnë me moskorrektësinë e tyre kur abuzojnë me besimin tim. Përse të kem besim në fjalën e tyre gënjeshtare, kur ata i kanë shkelur gjithmonë afatet e shlyerjes së borxhit që vetë e kanë vendosur?

Ti nuk e ke idenë sa hipokritë e sa budallenj janë njerëzit! Paratë që ia kam dhënë dikujt borxh, nuk m'i ka kthyer, për të patur ai mundësinë të më kërkojë prapë kur të ketë nevojë, kurse, po i njëjti njeri, vrapon të paguajë brenda afatit çdo kështë të kredisë që ka marrë në bankë.

“Te Elga” – Oh, e kuptoj shumë mirë përse i japin përparësi bankës... ajo është kuçedra më e madhe e kohërave. Shfrytëzon veset dhe dëshirat e njerëzve për të zotëruar të mira materiale dhe i skllavëron ata për gjithë jetën. *Unë s'kam marr kurrë kredi për të patur diçka dhe nuk do të marr kurrë...* kjo është mënyra ime e protestës së heshtur ndaj sistemit të pangopur e të korruptuar bankar që është instaluar sot në të gjithë botën.

Asteli – Unë ju jap 5 e nuk m'i kthejnë as ato 5, me qëllim që të kenë sy e faqe të më kërkojnë herë tjetër, të kem edhe unë dëshirë t'u jap, kurse banka ju jep 5 e ju merr 8, e këta vrapojnë t'i paguajnë bankës kështë e kredisë.

Varja! Nuk dua më të mendoj për ta. Ma prishin humorin kur ua shoh surratin në rrugë, nuk ia vlen të ma nxijnë gjithë ditën duke menduar për ta.

“Te Elga” – Edhe në marrdhëniet normale, çështjet e pareve janë delikate. Populli nuk thotë kot, “miqësia me thes, qeseja në mes”. Populli është filozof i madh e do dëgjuar. Prandaj bën mirë të mos e ngatërrosh shoqërinë me paret. Shoqëria është një lidhje shpirtërore... dhe nuk ka asgjë të përbashkët me paret dhe materien. Nëse një lidhje mes njerëzish ka element material brenda, quhet një lidhje biznesi, jo shoqëri.

(Meqë e ka të tijën lloton, pa njeri mbi kokë që t'i kërkojë llogari ku ishte, pse nuk ishte, pse nuk respekton orarin, prandaj edhe e ka të zorshme të shkëputet. Asteli ka pranuar fitimin e ulët në këmbim të “lirisë”).

“Te Elga” – Në jetë është thelbësore të kuptosh se liria personale qëndron mbi paret...ka njerëz që nuk arrijnë kurrë ta kuptojnë...më bëhet qejfi që ti e ke kuptuar.

Paret duhen për të plotësuar nevojat e jetesës, por paret nuk të bëjnë të lumtur. Janë lidhjet njerëzore ato që kanë më shumë rëndësi në jetë, të bësh një punë që të pëlqen dhe të zhvillosh aftësitë e tua krijuese.

TË NOTOSH KUNDËR RRYMËS

(Pas një jave të tensionuar shpirtërisht)

Asteli – E lashë punën, nuk po ndihesha hiç mirë, po sëmuresha, stres, ca e ngarkoj edhe unë veten më shumë se ç’duhet. Menjëherë më ofruan punë në një sallon bastesh, por nuk kam më qejf të rri në ambjente të tilla, nuk dua më të punoj këtë lloj pune me këta tipa njerëzish. Dua ta mbyll njëherë e përgjithmonë me kumaret.

“Te Elga” – Nuk di ç’të them... Unë përpiqem të mos bëj një punë që nuk më pëlqen, por është më e lehtë ta thuash sesa ta bësh. Duke bërë një punë që s’më pëlqen, ndoshta fitoj pare, por nuk jam e kënaqur... paqja me vehten është shumë e rëndësishme për mua.

Asteli – Më mirë të punoj druvar, ose hamall, të ngarkoj e të shkarkoj disa orë në ditë; më mirë të lodhem në një punë fizike, sesa të punoj në një lloj apo të punoj në një lokal, kamarier a banakier, të pres të vij në njerëz e të shtirem me buzë në gaz se mirëpres tekat e tyre. Dua të marr kënaqësi shpirtërore në një punë, vetëm në këtë mënyrë mund të jap maksimumin.

“Te Elga” – Një nga gjërat më të rëndësishme në jetë, është të bëjmë një punë që na pëlqen dhe që na jep mundësinë të shprehim vetvehten ose kreativitetin tonë.

Asteli – Mbase diçka edukative... mbase mësues... me kusht që të pranojmë me mënyra të ndershme në punë. Nuk kam për të paguar kurrë rryshfet nën dorë për të hyrë mësues, nuk do ta kërkoj as si militant i ndonjë partie, një vend pune në shtet nuk do ta lyp as me miqësi e as me taraf.

“Te Elga” – Fatkeqësisht, dhënia e rryshfetit është një plagë e përhapur këtu tek ne. Njerzit nuk e kuptojnë që korrupsioni është një kancer që po i merr frymën shoqërisë dhe vlerave njerëzore... në vend që ta zhdukim, ç’është më e keqja, ata e ushqejnë. Unë, për vete, edhe të dua, nuk di si të jap rryshfet... më vjen turp ta bëj.

Asteli – Ose do të shkruaj artikuj kulturorë nëpër gazeta e revista... Të shoh ç'mund të gjej!

“Te Elga” – Unë jam e bindur që do gjesh një punë tjetër.

Asteli – Ndërkohë kam nevojë të rri ca kohë pushim, dua të përfundoj ca libra që kam nëpër duar, të shkruaj ca më shumë mendime që kam në kokë.

“Te Elga” – Përpiqu t'i gëzohesh faktit që po bën gjëra të cilat nuk i bëje dot kur ishe i zënë me punë nga mëngjesi në darkë. Në një farë mënyre përpiqu ta shijosh papunësinë... dhe kohën e lirë që të jep ajo. Çdo e keqe, e ka një të mirë, thotë populli.

(qetësi)

“Te Elga” – Dëgjo Astel! (e thirri vëmendjen e tij) Ti je një tip pak më i ndjeshëm se normalja. Është shumë e rëndësishme të mësosh të mos e vrasësh mendjen. Mua më ka ruajtur nga këto probleme natyra ime menefregiste... seleksionoj shumë... dhe fokusohem vetëm në gjërat që janë të rëndësishme për mua. Nuk e vras mendjen shumë... dhe e marr jetën si të më vijë. Përvoja më ka bindur që në këtë botë ka fuqi më të mëdha se mua, dhe sado të përpiqem unë... ajo që nuk është e shkruar nuk ka për t'u bër. Kështu kam mësuar të respektoj rrjedhën natyrale të gjërave dhe të kem durim. Më në fund, nëse diçka e dua me të vërtetë... rrethanat do ma sjellin në derë. *Ndonjëherë, duke u përpjekur të arrijmë me çdo kusht diçka, ne përdorim energji pa fund duke notuar kundër rrymës... d.m.th. energjisë universale.* Në këtë mënyrë vetëm cfilitemi pa asnjë rezultat. Unë kam mësuar se në momentet më të vështira të jetës sime, atëherë kur isha gati të bëja kompromise që në shpirt nuk doja t'i bëja... pikërisht atëherë, si për të më shpëtuar nga tradhtia ndaj vetvetes, vinte një zgjidhje nga qielli. *Asnjë situatë nuk është me të vërtetë e dëshpëruar, të gjitha gjërat kanë një zgjidhje... por mundësitë e zgjidhjes ne i shohim vetëm nëse jemi të qetë dhe truri ynë është i kthjellët. Mënyra më e mirë*

për t'u qetësuar, është të dorëzohemi për një çast. Në momentin që ne dorëzohemi dhe e kuptojmë që nuk kemi më ç'bëjmë... nuk ushtrojmë më presion mbi vehten... dhe energjia universale punon pro nesh._Të bëhet ça të bëhet... më e mira do bëhet! - Kjo është parrulla ime e dorëzimit pa kushte... dhe me të vërtetë pas kësaj, normalisht bëhet më e mira.

Vazhdo të shkruash... dikur do t'ja dalësh mbanë. Nuk ka rëndësi të bëhesh shkrimtar i njohur, por të tregosh historitë që flenë brenda teje. Kohët e fundit kam lexuar dy romane të një shkrimtareje të njohur amerikano-kubane, Cecilia Samartin. Më pëlqen jasht mase realizmi magjik dhe shkrimtarët sudamerikan...ndoshta sepse janë afër natyrës sime (he he he... në thelb jam si një fëmijë naiv që ju beson mrekullive.)

Shkoj tek shtriga gjithmonë kur vuaj nga një shqetësim, kur më mundon një brengë, kur e ndjej veten në udhëkryq e nuk i jap dot drejtim, kur ndihem i turbulluar e kam nevojë për kthjelltësi. Mund edhe të thuhet se vizitat e mia janë egoiste, meqenëse e takoj kur kam unë nevojë, duke u treguar indiferent për problemet e saj. Aq shumë rrotullohem në vorbullat e mia, sa gjithmonë më del nga mendja ta pyes për shëndetin e saj, harroj ta pyes mos ka ndonjë hall e ka nevojë për ndihmë.

E di se nuk më mërzhitet që vij tek ajo, qaj hallin tim, e largohem si erë e marrë pa i thënë as faleminderit për vëmendjen që më kushton.

Ajo ka patur aq guxim sa ta shohë këtë botë në sy dhe ta kuptojë . E unë e çmoj fort për vendosmërinë e dashurinë e pashtershme që i buron për njerëzit. Pikërisht këtë sekret dua të më mësojë, si ta drejtoj jetën time.

NJË QËNIE TRANSPARENTE

Asteli – Ah, kam hyrë në një labirinth, ndihem i trishtuar. Gjithçka më vërtitet rreth “Unë dua, por nuk mundem. Mundem, por nuk duhet. Duhet, por nuk dua.”

“Te Elga” – Hmm... (ajo mbledh buzët si me thënë “paskemi një problem serioz këtu”)

Asteli – Nëse do të më pyesësh: “O Astel, cili është qëllimi i jetës tënde?” nuk di të të përgjigjem. Nuk di të them çfarë dua nga jeta.

Nga kjo mërzi, gjumin e bëj të parehatshëm, ushqimi nuk më shijon e, për çudi, ha më shumë se më parë, është si të dua të mbush një boshllëk.

Ja, e dërgova edhe librin tjetër për ta botuar. Si ndihem do të thuash ti? Nuk më bën përshtypje. Jam i entuziazmuar deri sa e përgatit, e redaktoj, merrem me të. Sapo ia dorëzoj shtypshkronjës, më bëhet i huaj. Më duket se pësoj diçka të ngjashme me ato traumat post-lindje që pësojnë ca femra.

“Te Elga” – Është normale që, për ca kohë, të ndihesh bosh shpirtërisht pasi ke përfunduar një libër. Njeriu shkruan për të hedhur në letër ato që ka në zemër... dhe, me ta bërë këtë punë, letra nxihet e zemra zbrazet... Por, për t’u mbushur sërisht me historira të reja. (ajo i buzëqesh)

(Asteli ka tendencën të fundoset në ujrat e zeza të depresionit, por po aq herë shtriga i jep një motiv për t’u ngjitur lart, i mban ndezur një far këtu - një kurajo atje, për të dalë ai në dritë)

Asteli – Ndihej në kurth, nuk po njoh më qëllimin e jetës sime, po sorollatem kot. Në dashuri nuk kam krijuar një lidhje të qëndrueshme, librin që botova e lexuan apo s’e lexuan 5 njerëz, punën e mori lumi, kudo dëgjoj vetëm fjalë të thurrura bukur, por boshe brenda dhe buzëqeshje fallco. Me njerëzit nuk shkoj mirë, nuk

ndihem rehat në bisedat e tyre. Jam i rrethuar nga njerëz të mërzitshëm, të mbytur në një gotë lakmi.

Nuk po njoh më veten. Nuk kam ndritur asgjë në jetë, gjithçka duket se po merr të tatëpjetën, e gjithë bota po thërrmohet para meje.

“Te Elga” – Boll u mbylle në vetvete! Bota nuk është aq e keqe sa ç’e kujton ti dhe njerëzit janë shumë më të mirë se ç’i mendon... por sigurisht nuk janë perfekt, siç nuk je perfekt dhe ti vet. Je i gatshëm të bësh miq të papërsosur? Unë jam gati!

Asteli – A pranoj një shoqe të papërsosur? Po ja ta mendoj njëherë... a je në gjendje ti të më pranosh mendimet dhe shpirtin tim lakuriq, komplet i zhveshur nga komplekset dhe tabutë? A je në gjendje të më lejosh ta shpreh brendinë time lakuriq, aty ku është e pashmangshme edhe me fjalë vulgare, ndoshta edhe shumë herë, ndoshta edhe shpesh vulgare? Mund të të siguroj se kam shije të hollë për jetën, dhe më pëlqen banaliteti veçse si një moment për të mbërritur tek e bukura. A je në gjendje të mos më ndalosh asnjë formë të shprehjes së vetes?

“Te Elga” – Megjithëse e thua me butësi, ti po nxjerr në pah një lloj inati... më krijohet përshtypja e një ultimatumit dhe kjo nuk më pëlqen.

Asteli – (këmbëngul) Dhe do të të bëj pyetje të drejtpërdrejta për intimitetet e tua! Dhe dua përgjigje! Ashtu siç do të të përgjigjem drejtpërdrejt për çdo pyetje intime që do të më bësh.

“Te Elga” – (qëndron një hop e heshtur me vështrimin tutje në horizontin e pamatë përtej dritares. Kthen kokën e vështron Astelin në sy e i flet) Të pashë si një mik, që në momentin e parë... se e ndjeva që ishe i singertë... megjithëse singëriteti yt ishte i kufizuar. Ndoshta është e nevojshme të të sqaroj pak më tepër mbi natyrën time.

Unë e konsideroj veten, një qenie transparente... e megjithatë nuk kam ndonjë nevojë të ekspozoj lakuriqësinë e shpirtit tim. Ka plot dritë tek unë, prandaj nuk i trembem errësirës... nuk i trembem as lakuriqësisë së shpirtit tënd. Në fakt,

mendoj se nuk i trembem më asgjëje, kam fituar mbi të gjitha frikërat e mia të deritanishme... pres vetëm të përballem me frikëra të reja...

E vetmja tabu që ka qënë gjithnjë aktive tek unë, është “Mos bëj asgjë që nuk dëshiron ta bësh, ose që nuk e ndjen se duhet bërë”. Jam e bindur që nuk kam lindur për të bërë të liga, d.m.th. për të manipuluar dhe përfituar nga të tjerët. Krijoj përshtypjen, tek njerëzit, që jam naive... dhe në një farë mënyre jam, sepse kam zgjedhur të jem e tillë.

Shpirti i aventurës dhe dëshira për të gjetur të vërtetën, më çojnë ndonjëherë shumë larg... por unë i njoh limitet e mia dhe di ta mbroj shumë mirë veten. Për momentin, jam e bindur që e kam gjetur shpirtin tim binjak...po personi në fjalë është ende i pandërgjegjësuar... kërkon jetën e lehtë dhe shikon ende vërdallë... Dashuria romantike është e vetmja që më ka lënduar, sepse kam zgjedhur të jem e hapur, e vetëdijshme që mund të lëndohem. Të siguroj që unë nuk e shoh marrdhënien tonë si romantike dhe, për rrjedhojë, nuk ka asnjë rrezik që unë të lëndohem. Të kam parë që në fillim si një mik të mirë që i dua vetëm të mirën... dhe ndoshta, është mirë ta dish, se, ti nuk je i vetmi mik i mirë mashkull që më ka hapur zemrën.

Fjalët e mia mund të tingëllojnë të ashpra... jam e ndërgjegjshme për këtë dhe nuk po përpiqem t'i zbus, sepse nuk më pëlqejnë maskat. Shpresoj të mos jesh aq i brishtë sa të lëndohesh nga e vërteta.

Asteli – Prandaj jam gjithmonë i tërhequr e i mbyllur në vetvete, sepse kur dikush më le një portë hapur, me sjelljen delikate dhe me nënkuptimet e fjalëve të zgjedhura që më thotë, ma bën të qartë se jam një vizitor i përkohshëm njësoj si një vizitor në muze. Kur unë largohem, dera mbyllet, e unë shtang në mes të ditës me diell, pa ditur ku ta përplas kokën. (ai largohet duke përplasur derën me forcë)

“Pata frikë se nuk do ta shihja më. – kështu më tha shtriga – Dukej që ishte tepër i inatosur me botën, ku përfshiheja edhe unë që nuk i jepja të drejtë mendimeve të tij.”

Asteli kishte humbur besimin se dikush do ta kuptonte ndonjëherë. “Dëshiroja ta takoja e ta sqaroja të mos i keqkuptonte fjalët e mia. Pavarësisht dëshirës së madhe

për t'i folur, të paktën edhe njëherë të fundit, e pashë të udhës ta le të qetë. – vazhdoi shtriga të më tregonte – Gjithmonë mendojmë se jemi shprehur pak kur duam ta sqarojmë një person. Por, ndodh që, kur insistojmë në mbrojtjen e qëndrimit tonë, është aty që e humbasim zemrën e tjetrit. Nuk mund të fitohet një miqësi, një dashuri, nëse ngulim këmbë ta bëjmë tjetrin të besojë në të njëjtat vlera e parime që besojmë vetë. Është më e leverdisshme të kemi besim tek tjetri, është më mirë t'i japim tjetrit kohë ta mendojë gjithçka me veten e vet. Shpresoja se do të reflektonte dhe se do ta kuptonte se më vinin nga zemra fjalët që i kisha folur. E koha më dha të drejtë.”

ÇDO QENIE NJERËZORE KA NEVOJË TË DOJË DHE TA DUAN

I

Asteli – Kishe të drejtë kur the se nuk ke nevojë të ekspozosh lakuriqësinë e shpirtit tënd. Nëse unë kam një të drejtë si njeri, këtë të drejtë e kam mbi veten time dhe jo të të detyroj ty.

“Te Elga” – Unë jam përgjithësisht e hapur ndaj botës... nuk kam ç’fsheh, nuk kam përse të turpërohem. Jam kjo që jam... nëse njerëzit kanë një problem me mua dhe nuk më pranojnë kështu siç jam, ky nuk është problemi im, por i atyre që ende i kanë sytë dhe zemrën të mbyllura.

Asteli – Nuk kam patur aspak inat me ty, ndoshta një lloj ngërçi, po, që më ka mbetur prej të gjitha marrëdhënieve që jam përpjekur të ndërtoj e nuk i kam ndërtuar dot.

E ndershme nga ana ime do të kishte qënë të të thosha: “Më lejo të të flas për turbullimet e mia! Më ndihmo të arrij kthjelltësinë brenda meje!” Do të të tregoj të gjithë veten time, dhe vetja ime është shumë herë e neveritshme, për t’u përbuzur.

“Te Elga” – Nuk e kuptoj përse përdor kaq shumë mbiemra negativ në adresën tënde... Nuk më duket se i ke të gjitha këto cilësi negative që përmend. *Çdo qenie njerëzore, si çdo gjë tjetër në univers është e formuar nga një anë pozitive e një tjetër negative... e kjo është mëse e natyrshme, ka të bëjë me ekuilibrin e gjërave.* Edhe ti, si gjithë të tjerët, ke një ekuilibër të brendshëm. Sa herë që ti shikon diçka negative tek vetja, kujtohu që ka një anë pozitive tek ty që ekuilibron negativen.

Asteli – Gjithmonë mërzitem kur ulem në tavolinë me miq e të njohur. Ata fryhen sikur e kanë arritur këtë ekuilibër, flasin e sillen sikur i dinë të gjitha përgjigjet, i japin vetes rëndësi.

“Te Elga” – Mos u jep të tjerëve një rëndësi që nuk e kanë.

Asteli – E përbuz mentalitetin e tyre.

“Te Elga” – Ne nuk e ndryshojmë dot botën e as njerëzit, sado që të duam e sado që të angazhohemi... e mira është të mësohemi të seleksionojmë dhe të fokusohemi tek gjëra, persona, fenomene etj. që na pëlqejnë e na sjellin kënaqësi.

Asteli – Jam arratisur nga meshkujt sepse i gjeta të varfër në qëllimet e tyre për jetën. Kërkova të gjej strehë në femrat, por nuk besoj se më kupton ndonjë femër.

“Te Elga” – E pse Astel nuk ke besim tek femrat?

Asteli – Unë iu them hapur atë që meshkujt e mendojnë por nuk ua thonë. Ose, disa syresh më llogaritin si bashkëshortin e tyre të mundshëm, sa pluse kam dhe sa minuse. E vendosin spangon që një kilometër larg e më matin sa vlej. Ka plot femra, që janë në kërkim të një burri për t’u martuar, jo sepse e duan atë burrë, por sepse iu duhet një burrë.

“Te Elga” – I URREJ me gjithë shpirt këto metoda... manipulimi është e vetmja gjë që urrej. Nuk e di pse është kështu...ndoshta sepse vet, gjithçka që bëj, e bëj me zemër të hapur dhe e them direkt e hapur atë që dua. Çdo qëndrim egoist, është një frikë e fshehur... dhe asnjë nuk dëshiron të ketë të bëjë me një njeri që mendon vetëm për veten. *Njerëzit që kanë nevojë për truke që të arrijnë qëllimet e tyre, janë të dobët e frikacakë. E kanë egon më të madhe se zemrën dhe nuk bëjnë gjë tjetër veçse të tërheqin në vibracione më të ulta. Ruaju prej tyre!*

Asteli – Është e dhimbshme të duash, e më vonë të zbulosh se tjetri ka qënë planifikues gjatë gjithë kohës për të përfituar nga ndjenjat apo nga parimet e tua morale.

“Te Elga” – E di Astel, unë nuk kam dashur asnjëher të martohem... por kam qënë në kërkim të përhershëm të miqësisë dhe dashurisë së vërtetë. Në dashuri nuk më

ka ecur shumë, por e kam njohur dashurinë e vërtetë... Arsyeja është ndoshta se nuk më pëlqen njeri kollaj, dhe se, në vendet ku kam shkuar, më kanë rënduar paragjykimet që ekzistojnë për shqiptarët. Është shumë e dhimbshme, kur dikush që ty të pëlqen vërtet, të paragjykon dhe mendon se ti je në kërkim të sigurisë, e jo të ndjenjës. Shumë europianë mendojnë se fukarenjtë janë materialistë dhe dashuria është një atribut ekskluziv i mirëqënies. Gjepura! Unë mendoj se shumë europianë janë tepër egoistë për të mundur të përjetojnë dashurinë e vërtetë. Jo altruizmi, por egoizmi është tipari karakteristik i njerëzve të rritur në një shoqëri tipike kapitaliste. Unë jam mësuar tashmë me këtë fakt dhe nuk pres më mrekullira në fushën sentimentale.

Asteli – Kur ajo më do me interes për t’u martuar me mua, unë kam plotësisht të drejtë morale ta dua për interesin tim, ta palloj sa herë të kem qejf e pastaj t’i them “Ik, shiko punën!” E vlerësoj sinqeritetin, por a janë të sinqerta femrat?

“Te Elga” – Është e vërtetë që egzistojnë femra të neveritshme, mendjelehta e manipuluese... ashtu sikundër egzistojnë meshkuj që ndjejnë vetëm me majën e penisit. Por e vërteta është që këta janë vetëm një pjesë e njerëzve që na rrethojnë. Unë nuk merrem me këtë kategori njerëzish. Kam mësuar t’i seleksionoj automatikisht. Pranoj ekzistencën e tyre, por negativizmi i tyre nuk më prek... më kalon në një farë mënyre tangent.

Asteli – Inatin nuk e kam vetëm me femrat, unë e kam inatin edhe me meshkujt sa herë që shoh hipokrizi, morale fallco dhe ligësi, i kam inat kur mbajnë nëpër gojë sjelljet e të tjerëve ku ishte, çfarë bëri, me kë e bëri, pse e bëri.

“Te Elga” – Më vjen për të qeshur me pretendimin tënd që njerëzit të jenë siç të pëlqen ty të jenë... ose të mendojnë siç mendon ti. Unë kam gjetur paqen në këtë drejtim, sepse i pranoj njerëzit ashtu siç janë. Sigurisht që më acarojnë të padrejtët, hileqarët e manipuluesit... injorantët më pak... por i shoh si një pjesë e pashmangshme e botës në të cilën jetojmë. Ata kanë ekzistuar qëkurse raca njerëzore bëri “mëkatën” e parë dhe do të vazhdojnë të egzistojnë deri sa njerëzit të

mësojnë se dashuria universale është e vetmja rrugë shpëtimi për njerëzimin. Injoranca është një lloj handicap-i. Ty të ngrihen nervat nëse dikush nuk ka aftësi të eci apo të dëgjojë? Nuk e besoj... shikoje dhe injorancën në të njëjtën mënyrë.

II

Asteli – Nuk kam qejf t'i përkushtohem një femre në dashuri. Më rrëmben entuziazmi, por shpejt më shuhet si flakë kashte. Femrat duan gjithmonë përkushtim nga mashkulli, t'ia thithin të gjitha energjitë, kurse unë nuk kam asnjë synim afatgjatë.

“Te Elga” – Nuk më the ndonjë gjë të re... nuk njoh ndonjë burrë që të mos dojë të njëjtat gjëra që do ti, qejf dhe jo përgjegjësi. Kush e do përgjegjshinë? Ajo të rrit dhe ne nuk duam të rritemi.

Unë mendoj se po nuk e hape ti zemrën dhe të japësh pa kushte, pa pritur asgjë në këmbim, nuk ke nga merr dashuri. *Ne marrim atë që japim... kënaqësia nuk është tek marrja por tek dhënia.* Sigurisht që zgjidhja ideale është të marrësh nga ata që u jep... po ja që ne nuk jetojmë në një botë ideale... Të tjerëve u japim e të tjerë na japin. Ndoshta realiteti duket i dhimbshëm... por sepse e shohim me syzat e egoizmit. *Çdo gjë që e vemë në shërbim të egos, na bën të palumtur e na shkatërron jetën. Në momentin që nuk i bëjmë më gjërat për të kënaqur egon/krenarinë tonë, gjejmë lumturinë. Një nga arsyet përse vijmë në këtë botë është të mësojmë të duam pa kushte.*

Asteli (kalon ndërmend të gjitha femrat të cilave nuk u ka dhënë dashuri nga frika e zhgënjimit) – Në marrëdhëniet që kam patur me femrat, nuk i kam gënjyer. Por nuk i kam dhënë asnjë femre garanci për dashurinë. Më shumë i kam dhënë garanci për pasigurinë sesa për sigurinë e dashurisë sime.

“Te Elga” – Femrat kanë nevojë të kenë siguri që partneri i tyre nuk i do vetëm për seks... që është gati të angazhohet edhe sentimentalisht. Vajzat bëhen nëna dhe është detyra e tyre të zgjedhin një partner që do të jetë një baba i mirë për fëmijën dhe do të marri përgjegjësitë që i takojnë. *Meshkujt kanë frikë t’i shprehin ndjenjat e tyre.*

Asteli – Frika e mashkullit e ka një shpjegim: femrat gjithmonë duan ta nënshtrojnë mashkullin, prandaj mashkulli nuk flet me zemër, sepse po u tregua i singertë, femra ka për t’ia marrë shpirtin. Femrat, në fillim, duan ndjenjën e pastër të dashurisë, pastaj të shtypin duke të kontrolluar të gjitha lëvizjet, në mbrëmje duan të dëgjojnë raportin e ditës, ku ishe, me kë ishe, çfarë bëre, pastaj duan martesën, pastaj duan fëmijë, pastaj duan të punosh si gomar për të mbajtur familjen, pastaj kërkojnë të sjellësh sa më shumë lek në shtëpi, pastaj duan që ta lesh duhanin, pastaj duan që ta lesh alkoolin, pastaj duan që, pas pune, të rrish në shtëpi me të dhe fëmijët, pastaj duan t’i ndihmosh në punët e shtëpisë, më tej të shkurtojnë kohën e lirë që ti të mos dalësh me shokët. Si përfundim, mashkulli e gjen veten si qen: “Sus Balo në kolibel!” Por mund të të verë edhe brirët e të flirtojë me ndonjë koleg pune. Sa janë gjasat që ta marrësh vesh?! Mashkulli nuk ka as nuhatjen as intuitën e femrës. Edhe po e more vesh, e të kërkosh divorcin, çfarë do të fitosh?! Prapë je ti që ikën nga shtëpia, e aty do të shkojë të bëjë qejf dashnori i ish-gruas. Ndjenja e femrës nuk është kaq e pastër, e dlië dhe hyjnore sa ç’po përpiqesh të ma mbushësh mendjen.

“Te Elga” – Ke të drejtë... ka plot femra të tilla, por prapë mendoj që shumica e burrave kanë frikë të shprehin ndjenjat.

Asteli – Shumica e femrave janë manipulative dhe hileqare.

“Te Elga” – Me thënë të drejtën, ka gra që bëjnë gjëra kaq të shëmtuara, sa që mua më vjen turp që edhe unë i përkas të njëjtës gjini.

Asteli – Nuk besoj se do të bëj ndonjë sakrificë të madhe për dashurinë, madje them: “Po a e meriton vërtet kjo vajzë të sakrifikoj për të? Po sikur ajo më pas të më lëndojë e unë gjatë gjithë kohës të jem sjellë si leshko duke besuar se ajo ndjen për mua?” Kjo është arsyeja që nuk kam krijuar lidhje të qëndrueshme, por edhe pse argëtohem në aventura dashurie, ndonëse femrat më kënaqin seksualisht, sërish ndihem i vetmuar.

“Te Elga” – Ata që kujtojnë se kënaqen vetëm nga seksi, nuk bëjnë gjë tjetër veçse gënjejnë veten. *Çdo qenie njerëzore ka nevojë të dojë e ta duan... është një nevojë bazë e njeriut. Ata që bëjnë seks pa dashuri, ndihen të zbrazur me gjithë kënaqësinë që ju jep orgazma... sepse në thelb kanë kënaqur nevojat e trupit por kanë lënë mbas dore nevojat e shpirtit.* Jam më se e bindur se, edhe Don Zhuanët, nuk janë gjë tjetër veçse shpirtra të mjerë. Fatkeqësisht, ata nuk e kuptojnë se sa e rëndësishme është të plotësosh nevojat e zemrës... ose iu pëlqen të jetojnë me iluzione dhe të gënjejnë veten.

Asteli – E ke gabim. Një femër nuk i ka të gjitha gjërat e mira, kështu që unë nuk ka si të dashuroj vetëm një femër, njëra më kënaq në bisedë, ka humor, me tjetrën përputhem në seks, një tjetër është e bukur, njëra ka trupin e njomë.

“Te Elga” – Ky nuk është vetëm mendimi i Astelit, ky është mendimi i burrave në përgjithësi... edhe ti nuk mendon shumë më ndryshe se të tjerët... mos na u hiq si engjëll.

Asteli – E ku ka më mirë se të kesh të dashur femra të ndryshme, stile të ndryshme, personalitete të ndryshme, temperamente të ndryshme. Nuk e di për të tjerët, por unë, për vete, kam kënaqur nevojat e trupit me atë femër që di të më kënaqë nevojat e trupit, dhe kam kënaqur nevojat e shpirtit me një femër tjetër.

“Te Elga” – Burrat kanë nevojë për harem, sepse janë të paafte ta gjejnë dashnoren dhe shoqen e mençur në të njëjtin person...

Asteli – Nuk gjenden të gjitha cilësitë tek një femër, është normale që të kërkoj të plotësohem në femra të ndryshme. Pastaj, përse vetëm në seks na u dashka ligjëruar ky diskriminim për të mos kërkuar njeriu të ketë eksperiencë më të mira në jetë?! Njeriu gjithmonë kërkon për gjëra më të mira në punë e ngado. Ka gjithmonë një femër më të mirë se e dashura që kam tani, e përse të mos vazhdoj ta kërkoj ku është, kush është? E ke vënë re: sa më shumë kërkojmë për gurë të çmuar, rrugës gjejmë gurë më të çmuar se ai që shtrëngojmë fort në dorë?

“Te Elga” – Lidhja dashurore/romantike është një mister... nuk varet fare nga llogjika, apo nga shkuarja... po e gjykoje nga ky këndvështrim, do të nxjerrësh konkluzion të gabuar. *Lidhja romantike është intuitive...* Femrat, që përgjithësisht kanë një intuitë më të zhvilluar se burrat, e dinë mirë dhe pa u menduar fare, se kush është mashkulli i përshtatshëm për to. Burrat nuk i lenë hormonet rehat që të dëgjojnë zemrën/intuitën, komandohen përgjithësisht nga instiktet dhe rrallë e kuptojnë se cila është ajo që me të vërtetë jua do zemra (jo sytë).

Asteli – E di si e bëni ju femrat me dashurinë? Njësoj si ai njeriu i rritur në një ishull të shkretë ku ushqehet vetëm me arra kokosi, sepse vetëm arra kokosi rriten atje, e bërtet ta dëgjojnë të gjithë se arra e kokosit është fruti më i mirë, duke u bërë gazi i botës. Po ai vetëm arra kokosi ka ngrënë, se mos ka shijuar fruta të tjera!

“Te Elga” – Kush të tha ty se ne kemi ngrënë vetëm arra kokosi? Sa njerëz kam njohur unë në jetë! Prej 20 vjetësh, kam jetuar në më shumë se 5 shtete dhe kam ndërruar punë dhe qytet mesatarisht një herë në 6 muaj... shkurt muhabeti kam njohur me qindra burra.

Por e di shumë mirë se çfarë dua... nuk shikoj sasinë, as kërkoj më të mirin, se e mira s’ka fund dhe kërkimi i më të mirit s’bën gjë tjetër veçse të le të endesh pa fund në shkretëtirë...

Asteli – Njeriu e indoktrinon vetë veten, e gjithë loja e dashurisë zhvillohet në tru, unë ia përsëris pa pushim vetes: “Unë e dua këtë... unë vetëm këtë dua... ajo më

dashuron mua... vetëm tek unë i ka sytë... ajo është shpirti im binjak... ua sa qejf e kam kur sillet kështu!... e të tjera e të tjera”. Ne manipulojmë veten. Si përfundim biem në dashuri me atë njeri.

“Te Elga” – Është e vërtetë që ne vetmanipulohemi... por është po kaq e vërtetë që ne e dimë të vërtetën që është shkruar në zemrat tona... që asnjë tjetër nuk e di dhe nuk e kupton.

Dashuria në thelb është irracionale... ka të bëjë vetëm me zemrën. Në momentin që ne fillojmë të mendojmë e të bëjmë llogari, nuk është më dashuri...

Asteli – Dashuria më e mirë, sipas mendimit tim është si puna e bletës. Për të bërë mjaltin më të mirë duhet kullotur nektari i qindra luleve.

“Te Elga” – Unë bëj vetëm atë që ma ndjen zemra dhe zemra nuk më do të bëj seks me shokët e mi, as me taborin... vetëm me burrin që dua... nëse është kjo që po përpiqesh të më thuash... Shumë veta kujtojnë se unë kam ndonjë lidhje me shokët e mi, por në të vërtetë unë s’kam pasur kurrë një lidhje romantike me ndonjë nga shokët e mi. Sado që janë përpjekur të më mbushin mendjen që e kam gabim, që duhet të jem praktike, siç po përpiqesh edhe ti të ma vesh në dukje, e të tjera si këto, unë kam ndenjur gjithnjë e lirë... në pritje të dashurisë së vërtetë, sepse ndjeja që duhet ta bëja. Kjo nuk do të thotë që nuk kam jetuar, që s’kam flirtuar, që s’jam dashuruar, që s’kam bërë seks... aspak. Vetëm kam pritur deri sa të shfaqet personi për të cilin ndjej diçka të vërtetë... kam pritur që zemra të më thotë: “Ky është!”. *Unë nuk përpiqem aspak të jem besnike... besnikëria në këtë rast është e natyrshme. Kur e gjen atë që ke kërkuar gjithë jetën, gjithçka përreth humbet rëndësinë dhe ti shikon vetëm një person.* E di që ti nuk më kupton. As unë nuk do ta kuptoja dikë që do të më tregonte një histori të tillë, përpara se ta provoja vet atë... prandaj nuk të gjykoj.

Asteli – Shpesh pyes veten: a jam edhe unë si shumica e meshkujve që e kanë mendjen vetëm te seksi?

“Te Elga” – Shumë burra fyhen kur thua se shumica e burrave janë më të prirur

nga seksi sesa nga ndjenja. Unë nuk e kuptoj përse... ndoshta sepse nuk ndihen të tillë... E vërteta është se kur them shumica... ose thjesht burrat... nuk nënkuptoj të gjithë burrat. *Asnjë përgjithësim nuk është i vërtetë... përgjithësimet janë vetëm thjeshtim i realitetit, që ju shërben njerëzve të kuptojnë më mirë botën.* Edhe unë nuk jam një grua tipike... por nuk fyhem nëse dikush thotë: gratë janë kështu ose ashtu... qesh sipër përgjithësimeve të tilla, duke parë anën komike të gjërave. Hm... ndonjëherë mund të duket se unë kam një mendim negativ për burrat, për faktin se mendoj që drejtohen nga instikti seksual. Ky nuk është një mendim negativ, por asnjans... është në thelb një fakt. Nuk është se kam paragjykime përse i përket dashurisë së burrave. Faktet (edhe ato shkencore) tregojnë se gratë dhe burrat dashurojnë në mënyra të ndryshme. Unë nuk kam ndonjë inat me burrat, përkundrazi, kam shumë shokë të mirë meshkuj, sepse burrat janë më pak të komplikuar dhe është më e lehtë të merresh vesh, sidomos kur i ke koleg. Si koleg të konkurrojnë më pak dhe merren shumë rrallë me intriga... pra, për mua janë koleg ideal.

Por, unë jam rritur me shumë kushërinj meshkuj, më të rritur se unë... dhe kam dëgjuar shumë herët se si flisnin ata për femrat dhe si i shikonin ato. Kjo më ka vendosur ndoshta, më tepër se ç'duhet, në pozicion mbrojtës ndaj burrave... dhe, të them të drejtën, urrej kur burrat më shohin vetëm si objekt seksual dhe jo si njeri.

KUJT I DUHEN KËTA TIPAT?

Asteli – Unë vërtet bëj gabime dhe faje, por nuk mund ta braktis përgjithmonë femrën që më do, nuk mund ta shumëzoj me zero ekzistencën e saj. Por, një gjë më bën përshtypje tek femrat: indiferenca. Si nuk më merr një ish-e dashur në telefon e të më pyesë “Çfarë bën, si je?”? Vetëm kaq dua, të më pyesë, t’i përgjigjem “mirë” e le ta mbyllë telefonin. Ky gjest do të më kënaqë shumë më tepër se të vijë të bëjë seks me mua.

Si ka mundësi që, femrat qajnë kaq shumë, ankohen e ulërijnë pa pushim për dashurinë, si ka mundësi që, pas disa vitesh, as që duan t’ia shohin bojën mashkullit për të cilin kanë derdhur aq shumë lot? Nga femra të dashuruara, si mund të bëhet njeriu kaq moskokëçarës për një person me të cilin ka ndarë plot momente të bukura? Nuk di çfarë të them, jam përpjekur por nuk e kuptoj dot këtë metamorfozë femërore.

“Te Elga” – Mos më bëj të filloj të shaj femrat, se më duket vetja tradhëtare e gjinisë sime. Po i le, të kanë armik e nuk kanë për të të folur kurrë. Po të lanë ato, ndoshta të flasin... he he he... por edhe atëherë nëse ju intereson ende. Faleminderit Zotit që nuk janë të gjitha kështu, por një pjesë e madhe e tyre nuk jeton dot pa truke (tricks). Femrat e tregojnë rrallë atë që ndiejnë në të vërtetë... dhe, kur bëjnë sikur vdesin për ty, kanë gjithnjë një dozë hipokrizie. Rrallë... shumë rrallë, takon një femër që është vetvetja dhe s’ka nevojë të përdori truke. Po e takove një të tillë, mos e ler më të ik... mbaje fort! Kjo është këshilla ime më e vyer. *Kushdo që përdor truke dhe nuk guxon të shprehi interesin që ka me të vërtetë, ose është i pasigurtë e ka frikë se mos lëndohet... ose është manipulues.* Kujt i duhen këta tipat?

FEMRAT

Tek shtriga biseda rrjedh natyrshëm e unë e ndjej veten të lirshëm të flas për çfarëdo teme. Nuk ka tema të ndaluara, as fjalë të papërshtatshme.

Asteli – Si ndikon masturbimi në gjendjen shpirtërore të femrave dhe në dëshirat e tyre për meshkujt? Çfarë ëndërron një femër kur masturbon, si e përjeton?

“Te Elga” – Unë jam një femër jotipike dhe nuk di sa mund të të ndihmojë shembulli im për të kuptuar botën femërore. Megjithatë jam fiziologjikisht femër dhe shpresoj të shpreh sadopak të përgjithshmen e gjinisë sime. Për mua, masturbimi është një lloj meditacioni...mbyll sytë dhe imagjinata nuk më mungon... Mendimi për atë që dua më stimulon seksualisht dhe, atë që ndjej e dëshiroj, e bëj vet. Nuk ka ndonjë sekret apo truk special... that's it!

Nga sa kam kuptuar, masturbimi nuk është një fenomen masiv tek femrat... Shumë femra nuk i njohin mirë dëshirat e tyre seksuale, ndoshta për shkak të tabuve. U jam mirënjohëse prindërve të mi që më kanë edukuar pa shumë kufizime... në fakt jam rritur me një rregull të vetëm: “respekto veten dhe të tjerët”... që do të thotë: “ti je e lirë të bësh çdo gjë që të pëlqen, por liria jote mbaron aty ku nis liria e tjetrit”.

Asteli – Gjithmonë kam menduar se ka një lidhje të fortë midis nevojës seksuale të njeriut dhe dashurisë së tij, por tek femrat nuk më rezulton të jetë kaq e fortë kjo lidhje.

“Te Elga” – Nevoja ime seksuale është gjithnjë e lidhur me ndjenjën. Nëse jam e dashuruar, në një situatë romantike dhe për më tepër nëse dua dikë, kam edhe nevojë të shprehem seksualisht.

Ka femra që janë mësuar me një marrdhënie ku aktiviteti seksual është i lartë dhe zhvillojnë nymfomani. I tillë ishte rasti i një shoqes sime. Nymfomania ose hiperaktiviteti seksual e shtyu atë në një lidhje homoseksuale... sepse një femër

homoseksuale ishte i vetmi person me të cilin ajo mund të shprehej seksualisht në atë moment.

Asteli – Kam dëgjuar se femra që nuk ka patur të dashur, nuk e ka problem të qëndrojë vite të tëra pa u lidhur me dikë, porse, një femër, e cila ka kryer vazhdimisht marrdhënie seksuale, nuk mund të qëndrojë dot për një kohë të gjatë pa dashnor. Sa e vërtetë është?

“Te Elga” – Një mikja ime gjermane, më tha njëherë që, ajo kishte seks me burra që i pëlqenin por që nuk i donte, sepse nuk rrinte dot pa seks. E kishte filluar karrierën seksuale që 12 vjeçe. Kjo është një vajzë me një gradë të lartë universiteti, nga një familje e klasës së mesme. Unë që kam filluar goxha më vonë, dhe kam patur pak lidhje, dhe për një kohë të kufizuar, them se mund të jetoj edhe pa seks. E pra, ajo që ti ke dëgjuar, duket të jetë e vërtetë.

Asteli – Sa ndikon seksi në dashuri?

“Te Elga” – Seksi ndikon, por nuk është përcaktuesi kryesor. Më kujtohet rasti i një shokut tim italian që më tregonte për dy të dashurat e tij. Njëra kishte performancë seksuale të lartë, ai kënaqej shumë seksualisht me të. Por ishte i dashuruar me vajzën tjetër e cila ndonëse nuk e kënaqte seksualisht, i jepte qetësi, pranë saj i mbushej shpirti me ngrohtësi, e kundërta e asaj tjetrës me të cilën shtirej si i angazhuar sentimentalisht. Pra, tek e fundit, njeriu lodhet duke pretenduar gjithë kohës të jetë njeriu që dëshiron partneri të jetë, sepse, mbi të gjitha, zemra ka nevojë të ketë pranë dikë që ta pranojë për atë që është në të vërtetë. Plus të tjerash, i pëlqente mënyra se si kjo femër kishte ndërtuar marrëdhëniet me mjedisin e vet familjar, shoqëror, në punë, marrëdhënie të cilat përputheshin me karakterin e saj. Kurse unë nuk dua të bëj seks me një person që nuk ndjen të njëjtën gjë që ndjej edhe unë për të, ose me një burrë që e kuptoj se më sheh vetëm si objekt seksual. Ndonjëherë më ndodh kur jam e sapodashuruar dhe marrëdhëniet janë ende në zhvillim, pa arritur tek raporti seksual...

Megjithëse e përsëris se unë mund të jetoj gjithë jetën pa seks, të siguroj se nuk jam aspak e ftohtë. Ndoshta ky pohim mund të të ndihmojë të kuptosh më tepër femrat... *Në mungesë të dashurisë, një femër mund të duket e ftohtë dhe e ngurtë... por sapo dashuria shfaqet, mund të kthehet në një vullkan.* Për të fituar zemrën e një femre, duhet të dish të luash dhe të flirtosh... nuk e di sa i zoti je ti në këtë drejtim. Unë e quaj veten një flirtuese të mirë.

Asteli – Flirtim?! Nuk jam dakord për flirtimin. Dashurinë e dua spontane, jo si diçka të planifikuar.

“Te Elga” – Një nga problemet e mia me të dashurin ka qënë se unë në zemrën time, që në fillim e kuptova se ai ishte burri që kisha kërkuar gjithë jetën. Duke qënë vet e qartë, unë nuk luajta siç bëj zakonisht, por i lash të kuptojë shumë shpejt që më pëlqente. Mendoj se ky ishte një faktor që e bëri të humbasi shpejt interesin e “gjahut”.

Mua më pëlqejnë pak burra, dhe për këtë arsye luaj normalisht e çpënguar... Duket sikur “rezistenca” ime, ka goxha efekt tek burrat. Unë e di këtë fakt... kam qënë shumë herët e vetëdijshme për këtë. Por, kur dua, nuk luaj si zakonisht, sepse e vlerësoj tepër dashurinë e vërtetë dhe nuk më pëlqen të bëj truke me njeriun që dua. Kam përshtypjen se për këtë arsye, humba në “lojën” me të dashurin. Kjo humbje, është padyshim mend për tjetër herë... Në dashuri, sinqeriteti total i jep fund lojës... dhe loja nuk duhet të mbarojë përpara se marrdhëniet të jenë konsoliduar në një farë mënyre.

Asteli – Nuk më pëlqen kjo lojë.

“Te Elga” – Kushtoji vëmendje femrës që të pëlqen, por mos i jep kurrë siguri që të ka në dorë. Ky është truku më banal, më idiot që mund të egzistojë, por funksionon për të dyja gjinitë. Kam parë femra kokë e zemërboshe, që joshin me këtë truk edhe burrat më të sofistikuar. Së pari i joshin seksualisht, nëpërmjet veshjes dhe pamjes, pastaj i kontrollojnë duke mos jua u dhënë. Burrat janë nga natyra vizual, “shohin më mirë sesa mendojnë, thonë gjermanët”... dhe shumë

femra të kësaj kategorie, e dinë shumë mirë këtë gjë... he he he... ndoshta është e vetmja gjë që dinë, por nëpërmjet saj arrijnë të kontrollojnë botën.

Asteli – Në momentin, kur mua më ngulitet në kokë ideja për të bërë seks me një femër me të cilën kam krijuar një afinitet, nuk më intereson edhe aq bota e femrës, mendja më punon vetëm si t’ia mbush mendjen për të bërë seks. Po orgazma tek femrat ka apo nuk ka lidhje me dashurinë?

“Te Elga” – Sipas mendimit tim orgazma nuk ka lidhje të drejtpërdrejtë me dashurinë, por, kur femra do dikë, stimulohet seksualisht shumë më lehtë dhe është më e predispozuar të përjetojë orgazmën.

Asteli – Kurse unë besoj se orgazmën mund ta arrijë vetëm femra e cila e dashuron vërtet mashkullin e saj. Nëse nuk e arrin orgazmën, kjo do të thotë se ajo nuk e dashuron atë.

“Te Elga” – Për mua, është shumë i rëndësishëm përjetimi sensual i tjetrit... po e theksoj, sensual. Një burr që di të përdori duart, ka padyshim një efekt mbi mua. Femrat mund të kenë më tepër se një përjetim të tillë... njëri mbas tjetrit... por kjo është në varësi të prestacionit të burrave.

Asteli – Në varësi të prestacionit të burrave?

“Te Elga” – Po! Zotërimi i teknikës nga ana e mashkullit është i rëndësishëm. Unë kam nevojë të ndihem mirë për të shijuar... dhe nuk mund të ndihem mirë me një burrë që s’di ku e si të më kapi... që s’di të puthi. Unë mund të stimulohem seksualisht vetëm nëpërmjet mendimit... por prekja është shumë e rëndësishme kur seksi bëhet me një partner. He he he... Një fërkim i thjeshtë i dorës, kur gishti i madh masazhon me kujdes mesin e pëllëmbës, më stimulon seksualisht në mënyrë të pabesueshme. Buza e poshtme gjatë puthjes, puthjet në qafë, loja me bulbën e veshit, masazhi dhe puthja/thithja e lehtë e gjirit, janë shumë stimuluese. Në pjesën

e poshtme të trupit sjellin kënaqsi masazhi i lehtë në hapsirën mes kofshëve. Masazhi në zonën lumbale të shtyllës kurrizore shkakton ngacmime në qafën e mitrës, ndërsa masazhi në zonën sakrale stimulon vaginën. Një femër mund të përjetojë një orgazëm pa penetrim, vetëm nëpërmjet masazhit mbi pubis, në zonën e kanaleve dhe vezoreve. Masazhi i klitorit dhe i buzëve të brendëshme e të jashtme të vaginës, janë shumë stimuluese. Stimulimi seksual është shumë i rëndësishëm për një femër dhe duhet të ndodhi në të njëjtën kohë që ndodh stimulimi seksual tek mashkulli. Gjatë stimulimit seksual, tek femra rritet lagështia dhe nxehtësia e vaginës për shkak të rritjes së qarkullimit të gjakut në vaginë dhe rritjes së prodhimit të sekrecjonit vaginal. Mbasi femra është stimuluar seksualisht dëshiron të penetrohet, prandaj është e rëndësishme që eksitimi seksual të ndodhi njëkohësisht si tek femra edhe tek mashkulli, me qëllim që mashkulli të ketë arritur ereksionin, dhe të dy, të njëjtën kohë, të jenë gati për aktin seksual. Fakti që ereksioni mashkullor duhet të zgjasi për një farë kohe është gjithashtu i rëndësishëm, sepse, pas penetrimit, femra ka nevojë për një masazh ritmik me penis që të mundet të përjetojë orgazmën. Në këtë mënyrë masazhi bëhet i dyanshëm. Mua më pëlqen të rri sipër, sepse në këtë mënyrë lëviz si të dua, duke e çuar penisin në atë pjesë të vaginës që më sjell më tepër kënaqësi. Masazhi i klitorit, kontakti me qafën e mitrës gjatë shtytjes, dhe sidomos masazhi i pikës G, janë shumë të rëndësishme gjatë aktit seksual. E ashtuquajtura pika G, gjendet menjëherë sapo hyn në vaginë, në pjesën e sipërme, direkt poshtë pubisit. Kur mashkulli e penetron vaginën duke qënë prapa femrës, fërkimi i penisit pas pikës G është maksimal... dhe në këtë pozicion kënaqësia e femrës është sipërore. Mendoj se është e domosdoshme që gjatë aktit seksual të arrihet kontakti me këtë zonë të vaginës, që femra të përjetojë orgazmën.

Nëse ke pyetje të tjera, nuk mund të të përgjigjem për mungesë eksperience... he he... Mund të të them vetëm se, megjithëse seksi është i rëndësishëm, nuk është vendimtar në dashurinë e një partneri.

Asteli – Është bukur kur flasim për veten, sesa të flasim për teori.

“Te Elga” – Më pëlqen që edhe ti e sheh përvojën personale si një pikënisje për të kuptuar të përgjithshmen në qeniet njerëzore dhe shoqëri. Shumë herë njerzit më

thonë: “Mos fol për vete... ne po flasim në përgjithësi”... He he he... Ata harrojnë se unë e njoh botën si rezultat i përvojës dhe përjetimeve të mia... dhe *unë mund të flas për botën vetëm duke u nisur nga vetvetja. Mënyra se si unë e shikoj botën është dhe do të jetë gjithnjë e imja, subjektive... pavarësisht përpjekjeve të mia për të qënë e pandikuar, objektive.*

Ah po... unë nuk jam e zonja të bëj gjëra me gjysëm zemre. Zhytem e tëra në çdo gjë që bëj. Njerëzve u dukem me siguri e egzagjeruar... shpesh patetike... he he he... po mua nuk më prishet puna fare se si më shohin të tjerët. E rëndësishme është të bëj atë që më thotë zemra dhe të respektoj natyrën time. Kjo është një zgjedhje që ndonjëher më fut në konflikt me ambjentin dhe njerëzit përreth... por unë kam zgjedhur me vetëdije të kem më mirë konflikte të jashtme sesa të brendshme.

DHIMBJET E DASHURISË

Asteli – Dashuria është ta ngre në nivele më të larta femrën që dua, ta ngre në inteligjencë, dije, përkushtim, ndjenja, por, nuk duhet ta bëj vetëm unë, as vetëm ajo, duhet të jetë e dyanshme.

“Te Elga” – Ah “lille venn”! (Lille venn - shok/mik i vogël në norvegjisht, i thuhet me përkëdhelje shokëve apo shoqeve). Më vjen për të qeshur me mendimin tënd mbi dashurinë reciproke e të kushtëzuar. Dikur e kam pasur edhe unë këtë mendim... dhe e mbroja fort. Dikur egoizmi im ishte më i madh se universi. Tani jam në një fazë tjetër, jam në gjendje të jap dashuri të pakushtëzuar... por ende nuk dua njeri më shumë se vetja, e shumta sa vetja... he he he...

Në dashuri, ne nuk i bëjmë dikujt një favor kur e duam, thjesht plotësojmë një nevojë tonën për të dashur. Sigurisht që ne kemi edhe nevojë që të na duan... por kjo nevojë nuk përmbushet me një pazar, të jap që të më japësh... në dashuri nuk funksionon kështu. *Dashuria e kushtëzuar shkakton dhimbje, sepse ka si premisë shkëmbimin... dhe nëse ky nuk ndodh, ne lëndohemi.* Nëse duam pa kushte, nëse jemi të vetëdijshëm se e japim dashurinë për të plotësuar një nevojën tonën... i shpëtojmë lëndimit dhe nuk e vemë tjetrin në pozitën e debitorit. Ai është i lirë të japi atë që ndjen e dëshiron. Ka në këtë botë gjithnjë njerëz që na duan... ata plotësojnë në një farë mënyre nevojën tonë për të na dashur. Në jetë, jo të gjithë janë aq me fat sa të provojnë dashurinë reciproke... por edhe ajo nuk është gjithnjë e tillë që në fillim.

Unë nuk jam e zonja të dua vetmohuese, njoh pak çifte që duhen në këtë mënyrë. Dashurinë vetmohuese e quaj sublime dhe e respektoj... respektoj ato shpirtra që kanë evoluar deri në atë shkallë, sa të mund të japin në këtë mënyrë.

(qetësi)

“Te Elga” – I dashur Astel, nuk të kam treguar që jam një lloj shtrige... d.m.th. që kam një intuitë shumë të zhvilluar. Di vetvetiu gjëra, që as vet nuk di t'i shpjegoj

nga e si i di. Hm... unë E DI (pa qënë në gjendje të ta shpjegoj se si) që i dashuri im është shpirti im binjak... ose më shqip, një tjetër UNË.

Asteli – Po a nuk ke besuar gjithmonë, në një lidhje të mëparshme, se njeriu me të cilin po lidhesh është shpirti yt binjak? Po a nuk ke patur këtë besim që në dashurinë e parë?

“Te Elga” – Nuk ka qënë kështu për mua. Unë jam dashuruar pak herë në jetën time, dhe, në më të shumtat e rasteve, kam qënë e pasigurt për ndjenjën time... d.m.th. nuk isha e sigurtë që ishte pikërisht ky personi i jetës sime. Ndoshta për këtë arsye nuk jam lidhur gjatë me dikë.

Asteli – Njeriu është i prirur të ndjekë iluzionet e tij më shumë sesa çfarë është në të vërtetë realiteti i marrdhënieve të tij.

Unë, gjithmonë mendoj se, dashuria e parë që kam patur, është shpirti im binjak, jo për faktin se është dashuria e parë, por më magjeps mënyra si sillet ajo vajzë me veten, si e percepton botën dhe si e përjeton ekzistencën e saj. Për mua ajo është vërtet shpirti im binjak, por nuk besoj se unë jam shpirti binjak i saj. Ka kohë që nuk e kërkoj më dashurinë tek ajo, sepse asnjëherë nuk e gjeta. Përveç disa momenteve të këndshme, shumë rrallë mundëm ta gjenim shpirtin e njëri-tjetrit. Me dhimbje, por duhet ta pranoj se meshkuj të tjerë kanë lënë gjurmë tek ajo, më të thella nga sa lashë unë, edhe pse mund të mos e kenë dashuruar aq shumë.

E rigjeta pas 13 vjetësh, tentova sërish të dilnim bashkë, tentativë e cila nuk funksionoi, sepse ajo qëndronte e ftohtë, e largët, e mua m'u ngritën nervat nga sjellja e saj. Asgjë dashurore nuk mund të funksionojë mes nesh. Ndonëse është tepër e këndshme në bisedë, vajzë me humor, ndonëse ka gishtërinj magjikë, ndonëse ka puthje të shijshme e plot lëng, nuk ndihem ngrohtë pranë saj.

Nuk kam ndërmend të rri e ta vras mendjen si e ka ajo tipin, e të jem i duruar derisa t'ia fitoj zemrën. Pse të mos ma fitojë ajo zemrën mua? Po, tek e fundit, kush jam unë që ta meritoj një dashuri kaq të madhe? Jam thjesht një mashkull, pak a shumë si të gjithë meshkujt, nuk e meritoj të më dojë ndonjëra aq shumë sa

të vuajë për mua. Sado shpirt binjak të jetë, nëse nuk funksionon dashuria, është e kotë. Ai njeri që më do dhe ndryshon për hir të dashurisë, është shumë herë më i mirë se ai njeri me të cilin ma ka ënda të rri, por që nuk ndryshon asgjë nga tipi i vet për mua.

“Te Elga” – Kur ti pret nga dikush që ajo të ndryshojë për ty... ti nuk je i dashuruar në atë person, por me idealin tënd... që, për një moment, e ke materializuar tek ky person. Unë nuk dua të ndryshoj për asnjë dhe nuk dëshiroj që dikush të ndryshojë për mua... Unë i pranoj të tjerët ashtu siç janë dhe si të tillë pres që të më pranojnë edhe ata. *Dihet që, për hir të dashurisë, njeriu përpiqet të përmirësohet... por nuk duhet kurrë të ndryshoj thelbin e vet, të tradhëtojë veten për dikë tjetër, sepse kështu, pashmangsisht, do të jetë i palumtur në të ardhmen.* E vërteta është, se, njeriu që me të vërtetë do, të pëlqen ashtu siç është... me të mirat e të këqiat e veta. Ndonjëherë, personi që do, mund të jetë goxha i ndryshëm nga ideali yt. Hm... Unë nuk kam ndonjë simpati të veçantë për burrat shqiptarë, më pëlqen pa diskutim tipi gjerman. Nuk më pëlqejnë burrat që flirtojnë me një harrem dhe kanë gjithnjë nevojë për vëmendjen e të tjerëve... e shoh këtë si një shenjë papjekurie... (e pra, i dashuri im është i tillë) Fakti që ai nuk është ende i ndërgjegjësuar rreth këtij fakti, nuk më trishton shumë për veten time... Unë vazhdoj ta jetoj jetën me gjithë kënaqësitë e vogla e të mëdha që më ofron. Tristohemi vetëm kur shoh se si lodhet më kot... duke kërkuar, flirtuar, kujtuar se argëtohet... ndërsa brenda vetes ndihet bosh e i vetmuar.

KATAKOMB

(Katakombi është një varrezë e madhe e nëndheshme, d.m.th. e padukshme, me dhoma shpirtrash që kanë lidhje njëra me tjetrën, d.m.th. jam unë që përjetoj gjithmonë të njëjtat histori të dhimbshme, por, njëkohësisht, jemi shumë njerëz që përjetojmë të njëjtën histori të dhimbshme)

Gjatë një viti që dashurova Mariklenën, çdo çast që isha me të, çdo orë që kaloja, Mariklena nuk ishte e gëzuar. Nuk më ndihmonte të më fliste si ta gëzoja dhe refuzonte çdo ide që jepja unë.

Kisha qënë i pazoti për ta bërë të qeshur, i pazoti për ta bërë të më dashuronte. Kur u takuam për të fundit herë, e pyeta nëse më donte. U përgjigj se nuk e dinte. Shtoi se kjo përgjigje nuk ishte për të mos thënë “jo”. Më tregoi se kishte fjetur një natë jashtë, në një çadër me një djalë të cilin kishte dy-tre ditë që e kishte njohur. Ishin puthur gjithë natën.

E pyeta nëse ishte kënaqur me të më shumë se me mua. Heshti. Mendova se n.q.s. do të insistoja të merrja një përgjigje, ajo do të më përgjigjej me zemërim: “po, më shumë, shumë më tepër se me ty.”

Unë nuk dija ta puthja, nuk dija t’i flisja si një dashnor. Ai djalë kishte ditur ta kënaqte. Nuk dija çfarë t’i thosha, nuk dija çfarë të bëja. Mariklena fjeti me një djalë të saponjohur. E pyeta pse. Ia thashë, nuk ishte e drejtë. Ne nuk ishim ndarë ende, nuk i kishim thënë njëri-tjetrit “lamtumirë”. Ajo më tregoi se, herën e fundit që kishim qënë bashkë, kur unë u ktheva në Korçë, ajo kishte ndjerë se ishim ndarë. Ajo kishte ndjerë! Po unë çfarë ndjeja apo nuk ndjeja fare?!

Më pas ajo kishte njohur një djalë tjetër. Për çfarë ta uroja?! Unë si djalë ndihem keq. Mariklenën e kishin prekur dy duar të ndyra, e kishin puthur dy buzë të ndyra, ajo kishte prekur një trup të ndyrë. Gjithçka e tij ishte e ndyrë. Përfytyroja kur e puthte (me dëshirë), mua më pëlqente kur më puthte.

Përfytyroja gishtat e saj të cilët më eksitonin si një korrent elektrik mbi lëkurën time. Të njëjtët gishta kishin luajtur po aq butësisht në lëkurën e një djali tjetër. Mariklena i kishte dhënë frymëmarrjen e saj atij. Përfytyroja se ajo ishte dhënë me pasion atë natë pas tij. Në një natë ajo kishte tentuar të çlirohej nga pazotësia ime për ta kënaqur, në një natë kishte tentuar të ndjente dehjen e lirisë. Kush mund ta bënte këtë gjë më mirë se një i panjohur?! Ai e kishte parë si një trup vajze me të cilën do të kalonte këndshëm atë natë, mbase të tjera më vonë.

Kur erdhi tetori dhe filloi shkolla, ajo shkoi në Tiranë ku ndjek studimet. Ndonëse më tha se ajo natë ishte diçka kalimtare, Mariklena vazhdoi të shoqërohej me atë djalë. Ndoshta ajo ndihet mirë.

REQUIEM PËR NJË DASHURI TË HUMBUR

Asteli – Më ndodh, kur mërzitem me dikë, në moment, fjalën që duhet ta them të fundit, e them të parën, por është një problem të cilin më shumë e kam me veten se me tjetrin. Pas 13 vitesh u takova prapë me Mariklenën, po ja kalonim mirë, dolëm edhe për kafe nja dy herë, bisedonim, kuptoheshim, e njohim njëri-tjetrin qysh prej viteve të gjimnazit, kemi qënë katër vjet në të njëjtën klasë, po bënim humor, por, kur unë i kërkoja ta kalonim mbrëmjen bashkë, m'u shmang me zgjuarsi siç dini të dredhoni vetëm ju femrat. Pastaj, gjithë javën nuk i përgjigjej as mesazheve të mia në telefon. Asnjë fjalë, asnjë lajm, asnjë sinjal nuk mbërrinte nga kështjella ku ishte ngujuar në vetminë e saj. Java shtatë, unë tetë, dhe nuk durova dot më, u inatosa, u xhindosa. Kur e takova, të heshtur e të largët siç e ka tipin, sepse nuk është natyrë entuziaste, ashtu i tërbuar nga zemërimi për ftohtësinë e saj, i thashë njëqind fjalë nga i gjithë lëmshi im.

“Te Elga” – Ke menduar se mund të jesh totalisht i singertë, pa të shkuar ndërmend se mund ta lëndoje. Është mirë t'i kërkosësh falje nëse e ke lënduar dhe që e ke tepruar më pas... thuaji që reagoje në impuls e sipër. Po arrite ta bësh këtë, d.m.th. t'i flasësh me zemër të hapur, mendoj se gjërat do të rregullohen mes jush.

Asteli – Kur më ranë nervat e po tentoja t'i kërkoja të falur, ajo tashmë kishte përfunduar në krahët e një tjetri. Pas një viti mora vesh se kishte lindur një fëmijë. Më shpejt bëri fëmijën se bëri dashuri me të.

“Te Elga” – *Në fakt, ata që na qëndrojnë më afër, atyre të cilëve ju besojmë dhe ju hapim zemrën, janë të vetmit që munden me të vërtetë të na shkaktojnë plagë. Ata që duan, janë të lëndueshëm.*

Asteli – Çfarë më lëndon është fakti që dy herë që e kam hidhëruar, ka përfundur me shpejtësi në krahët e një mashkulli tjetër.

“Te Elga” – Është normale që të vjen keq, kur humbet dikë... dhe kur të lëndojnë plagët e vjetra.

Asteli –Atë që nuk ma dha mua, një përkëdhelje, një fjalë të ngrohtë, dashuri, ia dha një tjetri që nuk është se mund ta ketë dashur më shumë se mua.

“Te Elga” – Mos e vri shumë mendjen... çfarë është shkruar do ndodhi. Ti nuk e ndryshon dot rrjedhën e ngjarjeve të një raporti që nuk varet vetëm prej teje. E vetmja gjë që mund të bësh, është të mësosh nga gabimet e të shkuarës... pra, në të ardhmen, mendohu mirë përpara se të mbyllësh një histori me dikë që e do me të vërtetë.

Nëse ajo injoronte ndjesën tënde, nuk është faji yt... në fakt nuk është faji i askujt. Ti e doje e ajo nuk të donte. Njeriu nuk mban përgjegjësi për atë që ndjen tjetri... por është mirë të respektojë ndjenjat e tij dhe të të tjerëve.

Asteli – Po sikur ajo të ketë luajtur me dy porta, kur u zhgënjye nga unë, përfundoi në krahët e atij tjetrit?! Ose, nëse do të zhgënjehej prej tij, do të isha unë guri rezervë, mjafton t'i qëndroja pranë në momente delikate.

“Te Elga” – *Mendoj se kur të do dikush që ti nuk e do, gjëja më e mirë është të jesh tërësisht i singertë. Çdo qëndrim i vakët, me qëllim që të mos e lëndosh tjetrin, i jep atij shpresa dhe bëhet shkak për plagë më të rënda në të ardhmen..._ndoshta është kjo që ka ndodhur. Por ka edhe njerëz që e përdorin dashurinë e tjetrit për të përkëdhelur sedrën e tyre të sëmurë... i japin shpresa tjetrit, sepse ju pëlqen të jenë në qendër të vëmendjes së dikujt. Ky është një faj, që unë nuk ja fal askujt... dhe fatkeqësisht ndodh shpesh.*

Shprehja e dashurisë, ka shumë të bëjë me shkallën e zhvillimit shpirtëror të njeriut. Ka njerëz që janë aq egoistë, sa nuk të thonë dot që të duan... sepse dashuria e tyre për veten është më e madhe se dashuria që kanë për ty. *Ai/ajo që të do si vehten, nuk të kthen dot kollaj krahët, edhe kur e ke lënduar... dhe kjo është dashuria e vërtetë.* Fatkeqësisht, shumë njerëz e shohin si dobësi ose mungesë krenarie faktin që tjetri i fal. Ata që nuk e dinë se ç'është dashuria e vërtetë, nuk do arrijnë kurrë të kuptojnë sjelljen e atij që e do dikë si vehten.

Mendoj se as ti e as ajo nuk keni qënë të pjekur, përse i përket ndjenjave. Uroj që të dy të gjeni dashurinë e vërtetë dikur, diku... dhe të provoni paqen që të jep ajo.

DY ËNDRRA, NJË DASHURI

Ecim të dy në një rrugicë. E pyes: “Mos e ke problem të na shohin bashkë? Mos thotë gjë burri yt?”

Mariklena më përgjigjet: “Jo, s’ka problem... ai ka nxjerrë vajzën shëtitje...”. Unë kthej kokën nga më tregon me sy Mariklena, shoh burrin e saj duke luajtur me vajzën e tyre e cila rrotullohet, qesh me gjithë shpirt, me potere, siç dinë të qeshin vetëm fëmijët.

Mariklena është e qetë... dhe e lumtur... shumë e qetë... e sigurt se nuk po bën asgjë të keqe duke u takuar me mua, ndërkohë që i shoqi, pak metra më tutje, si një xhentëlmen i vërtetë na ka lënë të qetë të bisedojmë ndërsa vetë po argëton vajzën e vogël... edhe ai ndihet i lumtur... e nuk i trembet aspak pranisë sime... edhe unë ndihem i qetë në këtë atmosferë surreale... pemët, natyra, zogjtë, njerëzit që shëtisin sikur vallëzojnë, gjithçka përreth shkrihet në shpirtrat tanë si tingujt e një vals i danubian.

Ëndrra e dytë:

“Nuk e di ku isha ... papritmas e shoh të kalojë bri meje... përpiqem t’i flas por është e pamundur... më shmanget... e unë endem në një korridor të gjatë zyrash.

Atëherë i flas: “Po kaq i padenjë jam edhe të më përshëndesësh?”

Ajo shfaqet para meje, diç mban në dorë, një letër të vogël si toptë të cilën rreket të ma japë... nuk e mbaj mend në ia doli të ma vendoste në dorë, nuk më kujtohet a ia mora... Pastaj diç mundohej të më shpjegonte me shumë përkushtim e dhimbshuri... por unë ikja i zemëruar duke vërshëlyer që të mos dëgjoja shpjegimin e saj.

Përnjëherësh, sikur mbiu nga dheri, para fytyrës sime shfaqet kërcënueshëm burri i saj, i cili vjen për t’i bërë ballë një rreziku që i kanoset dashurisë së tij. Unë, tani, pata frikën e një sherri me të... dhe, për ta qetësuar, filloj ta sqaroj me të urtë e me të butë: “Ja të ta shpjegoj unë si rrodhën ngjarjet...”Mbaj mend se po i thosha të

vërtetën. Në fund e përmbledh me një deklaram: “Largësia, gjithë kjo kohë pa u parë, e bën që të humbasë dashuria. Dhe as që ndjej për të.”

Që në momentin kur më shfaqet burri i saj, e shoh dhe e dëgjoj si hije, asnjëherë nuk merr tipare fizike...por, pas shpjegimit tim të hollësishëm, e shoh para meje me tipare femërore, ia shoh cicat dardhushka në bluzën e tejdukshme të hapur pak përpara, e në çast besoj se kjo është bashkëshorti i saj. Më thotë: “Eeee... se nuk i di unë si janë këto punë!... Sa kam kaluar unë!...”

Dhe unë mendoj se burri i saj, duke qënë femër, e meqenëse ka studiuar në Rumani (çne në Rumani!), ka patur më shumë se 100 dashnorë. Nuk habitem që ka patur kaq shumë, nuk habitem që ndihet i kërcënuar (ndonëse fizikisht e shoh si femër, mendërisht e perceptoj si mashkull dhe nuk më duket aspak absurde që, duke qënë e martuar Mariklena me një burrë, ky të ketë trup femre, madje e konsideroj mëse normale të ketë patur 100 e më shumë dashnorë meshkuj kur ka qënë studente në Rumani).

Ai psherëtin i trishtuar: “Ajo ty të dashuron”.

Kur tha: “Ajo ty të dashuron”, u ndjeva njësoj si Idioti i Dostojevskit kur bisedon në fund me atë anglezin që dashuronin të njëjtën femër.

Nga kjo ëndërr më doli gjumi i shqetësuar, u përmenda siç përmendemi të tromaksur nga makthet. Për disa minuta e harrova fare ëndrrën, sepse ia kisha vënë veshin rrahjeve të forta të zemrës, dëgjoja si më trokiste zemra si e çmendur e m’u deshën disa minuta të qetësohesha.

“Te Elga” – Boll na rrokanise kokën me përralla! Ti e do që të jetë e lumtur, por e do të jetë vetëm me ty...

Asteli – Thua?

“Te Elga” – Është mëse e qartë në ëndrrat e tua.

DASHURIA E VËRTETË KA TË BËJË ME SHPIRTIN

“Te Elga” – Mos e vri shumë mendjen, i dashur... jeto! Nëse ke ardhur në këtë botë për të përjetuar dashurinë e vërtetë, rasti do të ta sjelli sërisht. Përse nuk fokusohesh një herë tek femrat që të duan... Çfarë tipash janë ato? Përse ti nuk i pëlqen?

Unë e kam bërë këtë analizë për vehten time... Burrat që më pëlqejnë mua janë shumë të ngjashëm me mua. Janë inteligjent...kanë humor dhe shpirt aventure, janë në thelb njerëz të mirë. Përsa i përket paraqitjes së jashtme, nuk më pëlqejnë bukuroshët, por sportivët me tipare të qarta mashkullore... ata me syze, tullacët, mjekëroshët... he he he... ata që mbi të gjitha kanë një trup të mirë. Thuaj që nuk kam shije... he he ... Ah po... më tërheqin moshatarët ose burrat pak më të vjetër se unë. Duhet shtuar, se kimia është shumë e rëndësishme për mua... me kimi kuptoj atë që ndiejmë çastin e parë që takojmë dikë, që është në thelb perceptimi material dhe kuantik i tjetrit.

Kësaj kategorie burrash, që më pëlqejnë mua, ju pëlqejnë femra të lehta, seksi dhe shumë më të reja në mosh se ata. Ata konsumojnë pjesën intelektuale në shoqërinë e burrave të tjerë dhe shoqërinë e femrave e shohin si diçka argëtuese. Unë jam çdo gjë tjetër... përveçse një kukull. Pra, mundësia që unë dhe një burrë i tillë të takohemi, është thuajse 0.

Asteli – Edhe unë 1% i shoh mundësitë e tua për të takuar një mashkull të tillë.

“Te Elga” – 1%?

Asteli – Për të të ngritur moralin!

“Te Elga” (qesh) – Ti rrofsh për mbështetjen morale! Por unë nuk jam më në kërkim të një burri. Nëse koha do e sjelli një takim të tillë, është i mirseardhur. Nëse jo, unë jam e zonja të jetoj edhe vetëm... në mungesë të dashurisë romantike dhe seksit. Njerëzit nuk ndërgjegjësohen të gjithë njësoj e disa nuk

ndërgjegjësohen kurrë... sidomos burrat. Sado të mençur të jenë, rrallë e kuptojnë që synojnë si rregull femrat e gabuara. Durim! Jeta vazhdon edhe pa burrat... dhe është e mrekullueshme.

Asteli – E ti nuk vuan aspak?

“Te Elga” – Nuk mund ta mohoj se ka një dhimbje brenda meje për këtë fakt. Dikur diku kam dëgjuar: “The pain that you carry, is the love that you hold back”. *Unë kam vendosur ta jap, ta shpreh dashurinë time... si atë romantike, ashtu edhe atë universale... pa pritur asgjë në këmbim, d.m.th. pa pritur të më duan siç i dua.* Kjo ka qënë në një farë mënyre lehtësuese... por, kuptohet, jo tërësisht, sepse nevoja ime për të më dashur romantikisht personi që dua, nuk përmbushet. E megjithatë, kam kuptuar, është më mirë kështu sesa mbyllja në vetvete.

Asteli – Unë kam patur lidhje dashurie gjithmonë me femra të paraqitshme. Kur nuk e njoh një femër, përse të mos e zgjedh të jetë “e bukur”, përderisa është i njëjti probabilitet që ajo “jo e bukura” të jetë po aq “jointeligjente” dhe “pa humor” siç mund të jetë edhe “e bukura”. Pra, kur nuk di çfarë mund të gjej tek një femër, përse të mos e zgjedh të paktën të jetë e bukur, në mënyrë që të ketë diçka të më tërheqë tek ajo.

“Te Elga” – Është normale që njeriut t’i pëlqej e bukura. Unë jam një estete vet. Por në dashuri nuk kërkohet e bukura, apo më e bukura... kërkohet gjysma tjetër e shpirtit. Po u vu njeriu në kërkim të më të mirës, nuk do e gjejë kurrë, sepse e mira s’ka fund. Njeriu nuk mund të bëjë statistikë dhe të zgjedhi rezultatin optimal, siç përpiqet të bëjë dikush që njoh unë. Në dashuri dëgjohet zemra, ajo i di të gjitha të vërtetat. Fakti që njerëzit kërkojnë një partner të bukur, të pasur, të shkolluar, të pushtetshëm, të famshëm... ka të bëjë gjithnjë me një status të caktuar në shoqëri, pra me një lloj pazari. Unë kam njohur plot meshkuj të bukur që nuk më kanë bërë asnjë përshtypje si njerëz. Kam njohur të pushtetshëm të neveritshëm. Kam njohur profesora të mërzitshëm. Kam njohur të famshëm të vetmuar e të pasur të palumtur. Unë e di se sekret i lumturisë nuk qëndron tek të gjitha këto... ajo që e

bën njeriun të lumtur është vetëm dashuria. Ata që dashurohen pas paraqitjes, pareve, pushtetit, famës... e kuptojnë shpejt që kanë gabuar. Dashuria e vërtetë ka të bëjë me shpirtin... prandaj është jashtëzakonisht e rëndësishme që njeriu t'i kushtojë kujdes intuitës, ose, siç thotë populli, të dëgjojë zemrën. Intuita është inteligjenca e shpirtit.

JONA

Ajo punon koordinatorë në një fondacion të krishterë që kujdeset për familjet e varfra të zbritur në qytet nga zonat e thella malore. Midis projekteve të tjera, kanë hapur edhe kurse për mësimin falas të gjuhës angleze fëmijëve të këtyre familjeve. Por u plotësuan kuotat e pranimit, madje u mbushën më shumë nga sa ishte kapaciteti i klasës, prandaj Jona dha urdhër të prerë të mos pranohet asnjë fëmijë tjetër.

Pas ndonja gjysëm ore, vjen roja e lajmëron se një djalë i vogël po qan, sepse një bashkmoshatarë, i kishte thënë se nuk pranonin më fëmijë në kurs. Jona del nga zyra, e sheh të ulur në shkallët. I vetmuar, djalit i rridhnin lotët në faqe, as mendohej ta fshihte që po qante, ai fëmijë 7 vjeç me shumë privime nga jeta, ja ku i shtohet edhe privimi nga mësimi. (Ah, tani do të qaj edhe unë për të!)

“Pse po qan ti? – e pyet Jona.”

“Po ja, nuk më pranojnë në anglisht. Unë mora edhe çantën” – e një shkulum ngashërimi i doli nga kraharori e lotët i rrodhën çurg.

Shtrëngonte, në krahët e vegjël, një çantë shkolle të përdorur, a thua kishte frikë se ja merrnin, ndaj e ruante si sytë e ballit, a thua se çanta ishte kushti për t’u pranuar në klasë, çantë për të cilën kushedi sa u qe lutur prindërve t’ja gjenin.

Jona i thotë: “Po hajt se do ta rregullojmë këtë punë, mos qaj tani”. Dhe e merr me vete, e fut në klasë.

Pastaj, më tha: “Hyra në zyrën time e qava.”

DASHURIA

Asteli – Para ca ditësh pashë një vajzë e cila çalon nga të dyja këmbët. Ah, sa më është dhimbsur gjithmonë kur e shikoja në oborrin e shkollës gjatë viteve të universitetit! Imagjinoja dhimbjen që ndjen njeriu. Vija veten në vend të saj si do të ndihesha kur asnjë femër të mos m'i hidhte sytë, ose, edhe ndonjë që do të m'i hidhte sytë, do të më mëshironte sikur të isha një kafshë fatkeqe. Imagjinatës sime i shtoja edhe faktin që ajo ishte femër, pra, si çdo femër, e dëshiruar për vështtrimet mashkullore, e atëherë më dhimbte njeriu. E vështroja pa u diktuar prej saj, e vështroja duke u përpjekur të depërtoja në shpirtin njerëzor.

Kur e pashë, ma zunë sytë vetëtimthi siç ktheva kokën, as që e vura re ndonëse e kisha para syve. Nuk i thonë kot “shikon mendja, e jo syri”! E mendja ime kap vetëm sinjalet që vijnë nga femrat e bukura.

U ndodha në rrezen e shikimit të saj dhe u pikëllova në shpirt tek ndesha një vështtrim sikur po kërkonte midis njerëzve shpëtimtarin e ndjenjave që po i mbyteshin. Në njerëz që vuajnë, lehtësisht mund t'u dallosh në sy plagët e shpirtit. E hoqa kokën me shpejtësi mënjane, por vështrimi i saj më mbeti në shpirt. Ishte “plakur” ca, plakur në kuptimin që nuk e kishte më freskinë rinore, entuziazmin. Gjithsesi, arsyeja e vërtetë e “plakjes”, e kuptova, ishte plakja shpirtërore, dhimbja njerëzore e kishte lodhur. Një kohë të gjatë pret njeriu një fjalë të ngrohtë, një zemër ta dashurojë, dhe nuk mbërrin asnjë fjalë e ngrohtë. Nëse dua dashurinë, e di se ku ndodhet. Nuk e kam fjalën se ndodhet tek kjo vajzë; dashuria, që ma do zemra mua, ndodhet brenda një dhimbje të madhe.

Një herë tjetër kam ndeshur në rrugë një vajzë me një vrage në fytyrë. E shkreta, u ndje keq që ia kisha ngulur sytë ashtu, hapur fare! Me marifet hodhi flokët përpara fytyrës për të mbuluar faqen, uli kokën e turpëruar, vazhdoi rrugën. Kurse mua m'u duk se vraga ia theksonte më shumë bukurinë, vraga i jepte fisnikëri.

“Te Elga” – Më duket interesante lidhja që gjen ti midis dhimbjes dhe dashurisë, dhe historia e asaj vajzës me një vrage në fytyrë, më kujton një roman të Cecilia Samartin, “Senjor Peregrino”.

Asteli – Tek një vragë apo cen fizik, më tërheq madhështia njerëzore, triumfi i forcës së njeriut dhe dashurisë së tij për jetën. Në një femër me dhimbje të madhe njerëzore, vetëm atje besoj se gjendet dashuria siç e dua unë. Ajo femër ka shumë për të më dhënë. Nëse do t'i përkushtohem, ajo do të ma shpërblejë dhjetëfish, si të jem Zot. Jo se dua të kem një marrdhënie ku ajo të jetë e nënshtruara, e unë të jem Perëndi, jo, nuk e dua të tillë dashuri, por, tek një femër që ndrydh shumë dhimbje në shpirt, thellë në fund të zemrës së saj fshihet një dashuri e panjollosur nga kapriciot dhe nga egoizmi.

“Te Elga” – Dhimbja ka dy efekte mbi njerëzit, i kthen ata në shpirtra të ndjeshëm ose në cinik të ftohtë. Njerëzit e ndjeshëm, mësohen të dëgjojnë zemrën dhe për këtë arsye janë të aftë të njohin dashurinë e vërtetë. Ata që kanë vuajtur, kanë mësuar edhe të kënaqen me atë që ju jepet në një moment të caktuar... pra janë të zotët të bëjnë më të mirën nga ajo që u jepet. Njerëzit që kanë vuajtur dhe kanë mbetur njerëzor, janë ata që mbijetojnë gjithçka... janë, në thelb, më të fortët e kësaj bote.

Asteli – Në dashurinë time për një femër, Jona quhet, që në fillim të njohjes me të, ndikoi një ngjarje e cila i kishte ndodhur atë ditë në punë. Më tregonte për një djalë të vogël që qante sepse nuk e kishin pranuar në klasën e anglishtes. Vështroja sytë e saj të mbushur me lot dhe humba brenda tyre, nuk e ndjeja më trupin tim, ndjeja flakët e dhembshurisë së saj si më rrëmbenin e ndiznin edhe ndjenjat e mia. Edhe tani emocionohem kur kujtoj tingëllimin e zërit të saj. Shiko, m'u mbush trupi me mornica!

Me episode të tilla ku tregohen ndjenjat njerëzore, një femër hyn shumë lehtë në shpirtin tim. Kur tregohen ashtu, natyrshëm, godasin gjithmonë në shenjë, edhe pse Jona nuk kishte aspak qëllim të më prekte telat e zemrës. Me ndjenjat e saj njerëzore më bëri për vete.

“Te Elga” – Ç'u bë me Jonën? Përse e le të ikte?

Asteli – Nuk e di. Takohemi, ndonëse gjithmonë e më rrallë, flasim, bëjmë humor, kam qejf kur më thotë “më shkrive”, se unë kastile i bëj humor që ta argëtoj. Por

nuk e gënjej dot, nuk shtirem dot t'i them “të dua”, nuk i bëj dot komplimenta, më duken si gënjeshtër kur dalin nga goja të cilat shpejt do të thërmohen me kohën.

“Te Elga” – Po nga e di ti që do të thërmohen? Nuk je i sigurt në ndjenjën tënde?

Asteli – Kështu përfundojnë të gjitha dashuritë.

“Te Elga” – *Jeto momentin, e mos e vri mendjen për çfarë do të vijë e si do të vijë, sepse nuk e di nëse do të vijë e në ç'formë do të vijë.* Fjalët e mia për dashurinë mund të të jenë dukur si një leksion i gjatë e i mërzitshëm... por m'u duk me rëndësi të ndaj me ty disa nga konkluzionet e mia mbi këtë problem thelbësor të jetës, sepse shpresoj që ndërgjegjësimi mbi këtë problem, do të ta lehtësojë e ëmbëlsojë ekzistencën.

Kur largohem, bluaj edhe njëherë në mendje bisedën që zhvilluam. Atëherë më vetëtimë para syve shumë spunto reflektimi si vezullime yjesh nëpër natë. Si ia bën ajo që më ushqen me botën e saj edhe kur nuk është me mua?! Kjo është magjia e shtrigës.

KA NJERËZ QË BESOJNË SE ÇDO VEPRIM E KA NJË ÇMIM

Asteli – Si i ke kaluar këto ditë? Ç’pasionë të reja kemi nga ty?

“Te Elga” – Asnjë pasion të ri për momentin, vetëm qetësi... kam qënë, siç e sheh, goxha e zënë. (Asteli hedh sytë tek një grumbull letrash e vizatimesh mbi tavolinë) He he... në fakt kaq është dita... punë, ndonjë takim me shoqet, kur vijmë në shtëpi, kur jam e lirë mëngjezeve, qëllon të pikturoj nga pak... Kjo është jeta! Ulu, Astel!

Asteli – Ç’të ulem! Nuk më mban vendi.

“Te Elga” – Çfarë të ka ndodhur? Dukesh i lënduar.

Asteli – Jam sërisht i zhgënjyer nga një miku im... vendosa ta ndihmoj me ca detyra, megjithëse e ka treguar veten që është legen. E shoh që po përpiqet të mbylli vitin e fundit të universitetit... do që të bëjë shumë gjëra njëherësh dhe unë e di që nuk është i zoti. E pash që ishte i stresuar dhe i cilitur... dhe vendosa ta ndihmoj, t’i përkthej një detyrë nga anglishtja. Dje më thot se do më paguaj për detyrat që po i shkruaj. Jo vetëm që me këtë sjellje më lëndon, por tregon se nuk ka asnjë ide se ç’është miqësia dhe nuk e ka kuptuar aspak përse po e ndihmoj. Dje vendosa t’ja bëj detyrat, t’ja dërgoj dhe të mos flas më kurrë me të. Nuk ja vlen... njerëz që mendojnë se mund të blejnë atë që vetëm miqtë mund të bëjnë për ty, janë të pandreqshëm. Ata e shohin realitetin në mënyrë aq të ndyshme nga unë, saqë është e kotë të vazhdoj të komunikoj me ta. Është njësoj si t’i flasësh kinezçe një amerikani... nuk ka për ta kuptuar kurrë se çfarë po i thua.

“Te Elga” – Oh, edhe mua më kanë ndodhur raste të tilla. Mendoj se ka dy shkaqe përse tjetri ka dashur të më paguajë për një veprim të cilin unë e kam bërë nisur nga ndjenja miqësore:

- 1- E para: nuk duan të ndihen në borxh ndaj meje; prandaj i japin vetes të drejtë të më paguajnë, që të quhet se e kanë blerë shërbimin tim, e të m’i heqin

komplet vlerat shpirtërore atij veprimi, sepse shpirtërorja i lidh njerëzit. Kam vënë re se, disa njerëz të caktuar, nuk duan të ndihen të lidhur me detyrim shpirtëror, ndaj meje të paktën.

- 2- Dhe e dyta: ka vërtet njerëz që besojnë se gjithçka mund të blihet, se çdo veprim e ka një çmim...

Asteli – Është tamam kjo... ka njerëz që kujtojnë se gjithçka blihet, edhe miqësia. Unë nuk i bëj dikujt një nder që të ma ketë borxh... e bëj sepse nuk dua ta shoh të vuajë atë që ka nevojë për ndihmë, sepse vuajtja e tij më shkakton dhimbje.

“Te Elga” – Në të tjera kushte, unë do e shikoja propozimin e tij për të të paguar, si fyerje... por, përpiqu t’i kuptosh limitet e tyre.

Asteli – Sa për atë që do të më paguajë, do i mbaroj punën dhe s’do i jap më kurrë mundësi të më takojë.

“Te Elga” – Mendoj se është më mirë për ty t’ja thuash shokut tënd të njëjtat fjalë që më the mua për miqësinë, t’ja shpjegosh si e kupton ti miqësinë dhe çfarë je i gatshëm të bësh për miqësinë. Nëse nuk do të bjerë dakord sot, mbase në të ardhmen do ta kuptojë se ç’është miqësia e vërtetë.

ORA E ZGJIMIT

Asteli – Çfarë njerëzit bëjnë përditë dhe mënyra si mendojnë, sjelljet e tyre janë fort të limituara në mbijetesën dhe në kënaqësitë e çastit, në moralet dhe në besimet e trasha fetare ose në një ateizëm po të trashë, aq sa nuk bëjnë gjë tjetër veçse ripërtypin çfarë u kanë gatuuar; të paaftë për të dyshuar, të paaftë për të kërkuar. E kjo turmë është shumicë, vendos edhe fatet e të veçantëve.

“Te Elga” – Që ti nuk i beson kollaj njeriu, e kam kuptuar me kohë... ndoshta sepse të kanë zhgënjyer. Unë përgjithësisht u besoj njerëzve... e di intuitivisht kujt mundem t’i besoj, dhe shumë pak persona më kanë zhgënjyer.

Asteli – Unë nuk iu besoj komplekseve të tyre, kjo është e gjitha. E mbetem i vetmuar duke mos gjetur ura takimi me të tjerët.

“Te Elga” – Më vjen keq që vazhdon të ndihesh i vetmuar, por, në një farë mënyre, të gjithë njerëzit janë të vetmuar. Megjithëse, në thelb, jemi qenie shoqërore, mënyra se si është zhvilluar shoqëria njerëzore e çon njeriun drejt vetizolimit. Në këtë gjendje vetmie i shoh edhe ata njerëz që e shohin shpëtimin tek pasuria. Nëpërmjet pasurisë duan të mbushin boshllëkun shpirtëror që ju lenë pas kënaqësitë që ndjekin të cilat në vend që t’ua shuajnë etjen, ua ndezin më fort dëshpërimin. Unë jam mësuar të jetoj vetëm nëpër botë... por përpiqem edhe t’u hap një shteg njerëzve drejt vehtes. Jo të gjithë duan ta kalojnë... punë e tyre. Detyra ime është t’i mbaj hapur kanalet e komunikimit me të tjerët. Lirinë të zgjedhin të komunikojnë ose jo e kanë vet.

Asteli – Nejse, kot sa filozofoj edhe unë. Njerëzit janë të lumtur në mendjet e tyre, e kam unë fajin që ua trazoj lumturinë.

A t’i le rehat? Po, po, këtë gjë do të bëj, do të kyçem në botën time. Ose do të bëj tjetrën, do të bëhem intrigant dhe mashtrues për të arritur qëllimet e mia, nuk do ta çaj kokën për njeri, por do t’i shoh njerëzit si mjete, si lëvozhga për të arritur lumturinë time.

Ja që kjo është jeta e njerëzve të suksesshëm dhe ky është tipi i njerëzve që admirohet sot nga të gjithë. U dashka jetuar pranë njerëzve të tillë, u dashka me i dëgjuar, u dashka mirëkuptuar për broçkullat dhe, pastaj, secili mizantrop në fole të vet.

“Te Elga” – Nuk e kuptoj pse mërzhitesh kaq shumë që njerëzit nuk ndajnë të njëjtin shqetësim që ke ti për jetën?! Përse ka kaq shumë rëndësi për ty përgjigja nga të tjerët? Njerëzit nuk do të hapin sytë e të zhvillohen sepse do ti... ata do e bëjnë këtë kur t’ju vijë dita... d.m.th. kur procesi i zhvillimit të tyre të ketë arritur nivelin e duhur.

Asteli – Më acarojnë sjelljet e njerëzve, që pretendojnë se janë të rritur e, nga ana tjetër sillen në një stil jete aq të rëndomtë e bajate, sa që më rrëmben shpesh dëshira t’i le të gjitha: punë, qytet, njerëz, e të shkoj në ndonjë fshat të humbur, të jetoj si egërsirë mes egërsirash, më mirë sesa si njeri mes njerëzish.

Morali i njerëzve bie erë të qelbur. Edhe imoraliteti i tyre është gjithashtu i fëlliqur.

“Te Elga” – Unë nuk jetoj për njerëzit, nuk kam ardhur këtu të zgjidh detyrat e tyre, as të gjykoj apo të rregulloj moralin e tyre... *Unë jam këtu për të përmbushur misionin e jetës sime, prandaj nuk më intereson fare se ç’bëjnë të tjerët, çfarë morali kanë ata, si më gjykojnë ata mua...* Unë bëj vetëm atë që dua të bëj, atë që e ndjej të drejtë të bëj. Nëse kam moral të lartë, e kam sepse kështu e ndjej... dhe respektoj atë që ndjej dhe mendoj.

I dashur djali, njerëzit vijnë në këtë botë me detyra të ndryshme, të panjohura për ne... për këtë arsye nuk është e lehtë t’i gjykosh ata me objektivitet. *Asnjë njeri nuk mund të kuptojë plotësisht tjetrin, duke e krahasuar me vehten... për këtë arsye është mirë të jemi tolerant në mënyrën se si i vlerësojmë të tjerët.* Unë që po të them këto gjëra, nuk e kam gjithnjë të lehtë ta bëj këtë gjë... por, megjithatë, kjo mënyrë të menduari, më ndihmon shpesh në raport me të tjerët.

Asteli – Më është lodhur vullneti, ma kanë nxirë entuziazmin. Dhe vetmia të lodh kur nuk ke dikë pranë t’i besosh. Nuk e konsideroj veten më të mirë se të tjerët, por ndihem shumë i vetmuar në të ndryshmen time.

“Te Elga” – Seriozisht tani... duhet të dish se ka plot njerëz të mirë në këtë botë, ku mund të mbështetesh. E rëndësishme është të besosh tek njerëzit dhe të mos dorëzohesh nëse diku zhgënjehesh. Vazhdo kërkoni! Çdo njeri e gjen më në fund atë që kërkon. Unë kam një shprehje, nga përvoja ime: *Njerëzit e mirë e gjejnë gjithnjë njëri-tjetrin.*

Asteli – Dua t’i ndihmoj njerëzit, e kështu të ndihmoj veten, por nuk di si t’ua shpjegoj që më e rëndësishme në jetë është bota shpirtërore, e ndjej veten të bllokuar që nuk mund t’ua shpjegoj të më kuptojnë, që kur përpiqem t’ua shpjegoj, ju duket sikur u flas kinezçe.

“Te Elga” – Thuaj e bëj atë që mendon, pa menduar për mënyrën se si do e presin dhe se si do reagojnë të tjerët. *Ato që ti thua e bën, nuk duhet të kenë si qëllim përshtypjen që ju shkaktajnë të tjerëve... duhet të jenë thjesht një manifestim i asaj që ti je.*

Kur i bën gjërat natyrshëm... nuk të plas shumë se si reagojnë të tjerët. Mos e vrit shumë mendjen për mënyrën se si të shohin e të gjykojnë të tjerët! Mos u jep të tjerëve një rëndësi që nuk e kanë. Këshilla ime është: *Bëj atë që të thotë zemra edhe sikur gjithë bota të jetë kundër teje... edhe sikur gjithë bota të qeshi me atë që po bën... Të respektosh natyrën tënde, atë që ndjen e beson, është për mua gjëja më e rëndësishme në botë... gjithë të tjerat janë dytësore.*

Asteli – Po të flas shumë dhe në mënyrë të çoroditur.

“Te Elga” – Nuk ka rëndësi se si flet dhe sa kaos ka në mendimet që thua... unë tashmë e kam një ide se si krijohet kthjelltësia nga kaosi në kokën tënde... E vërteta është se kur flas me ty, shpesh kam përshtypjen se flas me dy njerëz të ndryshëm...një herë je agresiv e plot energji dhe herën tjetër je i zhytur në mendime ose merresh me analiza faktesh të trishtuara.

Asteli – Ke të drejtë...

“Te Elga” – Oh... të gjithëve na ndodh të kemi, gjatë ditës, momente të mira e të këqia, por tek ty kjo është veçanërisht e qartë.

Asteli – Më ndjek shpesh alternimi i gjendjeve shpirtërore ekstreme. Jam ose i dëshpëruar, ose sulmues.

“Te Elga” – Më vjen keq që ke një gjendje shpirtërore kaq të luhatshme... të gjithë kemi ditë të mira e të këqija, por unë përpiqem të shoh pozitiven dhe në ditën e gametit. Ndërsa kur jam e inatosur, e nxjerr dufin dhe pastaj fle rehat.

Asteli – Por ndihem keq kur nuk më kuptojnë, e pastaj hyj në një vorbull dashakeqe dhe egoiste ndaj të tjerëve.

“Te Elga” – Hm, Lille Venn... edhe ti, si gjithë të rinjtë, je shumë i dhënë pas trurit dhe llogjikës. Unë kam arritur në atë fazë të jetës ku truri nuk është më aq i rëndësishëm. Tani ajo që më intereson më tepër është shpirti... sepse kam kuptuar që *truri dhe analizat llogjike nuk janë të mjaftueshme për të arritur tek e vërteta... vetëm nëpërmjet shpirtit njeriu mund të arrijë atje.*

Ajo që unë kam kuptuar nga kjo dynja, është se çelsi i gjithçkaje është dashuria, e të gjitha dimensioneve... jep dhe do të marrësh!

Asteli – Unë nuk e di si mund t’i ndihmoj njerëzit, kur ata nuk kanë asnjë dëshirë e asnjë synim të edukojnë veten, të lexojnë të paktën një libër artistik, filozofik, shpirtëror, të admirojnë një pikturë. Shoqëria që më rrethon, e shohin të vërtetën dhe argëtimin në fitimin e lekëve ose duke u dehur me alkool ose duke luajtur kumar, ose, për t’u ndjerë të vlerësuar, kanë nevojë të shajnë, të fyejnë e të përbuzin njerëz të tjerë.

“Te Elga” – Ajo që po ndodh sot me njerëzit e kësaj bote është lidhja gjithnjë e më shumë me materien. Njerëzit identifikohen gjithnjë e më shumë me trupin dhe harrojnë shpirtin, humbasin lidhjen me esencën e tyre hyjnore. Në fakt trupi është

vetëm një mjet që na është dhënë në përdorim për një kohë të caktuar. Sigurisht që ne duhet ta jetojmë dhe të kujdesemi për trupin dhe jetën materiale në këtë botë, por e rëndësishme është të mos harrojmë se ne nuk jemi vetëm trupi... biles ajo që është më e rëndësishme tek ne nuk është trupi, por shpirti. Trupi është i përkohshëm, ndërsa shpirti i përjetshëm... *Shpirti egziston pafundësisht si një pjesë e asaj që ne e quajmë energji universale ose Zot.*

*__Çdo qenie shpirtërore që humbet lidhjen me burimin e jetës, energjinë universale ose Zotin... nuk gjen dot paqe...vuan, sepse në këtë mënyrë është larguar nga esenca e vet. E keqja është se njerëzit kanë harruar se gjithçka që egziston është pjesë e kësaj energjie... gjithçka egziston në një lidhje universale... dhe gjithçka është e përsosur.*__Ne jemi krijuar pa asnjë difekt... është ambjenti ai që na deformon, na shpërfytyron dhe na bën të ligj. Shoqëria e sotme kapitaliste kultivon konkurrencën dhe armiqësinë mes qenieve të kësaj bote (njerëzore, shtazore, bimore), sepse është tërësisht e bazuar në materie dhe ka si qëllim final përfitimin. Njeriu në kapitalizëm ka vlerë vetëm si forcë prodhuese, dhe kjo vlerë bëhet zero në rastet e krizës ekonomike. E pra...njerëzit sot ndihen pa vlerë materiale dhe njëkohësisht kanë humbur kontaktin me energjinë hyjnore, Zotin. Si munden ata të mos jenë të çorientuar? Mua më vjen tmerrësisht keq, kur shoh shpirtra të humbur që enden në errësirë. Shpesh është shumë e vështirë t'i ndihmosh, sepse nuk dinë se çfarë duan në të vërtetë... ndoshta sepse ora e tyre nuk ka arritur ende. Unë mendoj se ekziston një orë zgjimi për të gjithë... kur njerëzit hapin sytë pas një letargjie dhe shohin që bota nuk është ashtu siç e kujtonin... e kështu fillojnë dalëngadalë të ndërgjegjsohen e të kuptojnë kush janë e çfarë duan.

Asteli – Shumica e njerëzve kanë vdekur pa e mbërritur këtë orën e zgjimit që thua ti, sepse, gjithë jetën kanë jetuar të zhytur në gënjeshttrat që ua kanë mësuar, të cilat ua transmetojnë të tjerëve në zinxhirin e jetës.

“Te Elga” – *Ka një orë zgjimi për të gjithë... kjo nuk do të thotë se ora e zgjimit është domosdoshmërisht në këtë jetë.*

HYRJE TEK MISTIKJA

I

Asteli – Lexoja, para ca kohësh, një libër të Zecharia Sitchin, ku tregonte se ne, njerëzit, jemi prodhuar nga qenie jashtëtokësore. Logjika e fakteve që ndiqte, të dhënat që krahasonte, më bënë të besoj se ekziston mundësia të jemi krijuar nga manipulimi gjenetik, e, që prej asaj kohe, jemi shumë e kemi populluar tokën. Kur e mbarova së lexuari atë libër, më vinte për të vjellë nga tronditja.

“Te Elga” – Edhe unë kam lexuar mbi origjinën fillestare të njeriut... manipulimin alien, pra mëkat... si edhe fakte, analiza e të vërteta mbi funksionimin e botës sot. Shumë nga ato që kam lexuar janë goxha të argumentuara llogjikisht dhe u japin kuptim shumë gjërave. Të gjithë këta që flasin për këto gjëra, rrotullohen pak a shumë rreth të njëjtave tema: Sumerët, egjiptianët, atlanta, nibiru, anunaki, elohim, manipulimi gjenetik, rrënojat e amerikës latine, remote viewing, gjithçka është energji...fizika kuantike, fuqia e mendimit, energjia e lirë, NASA, nazi, Bilderberger, kontrolli mendor, illuminati, dark agenda, freemasons ... e të tjera...

Asteli –A ka mundësi të jemi jo qenie hyjnore siç pretendojmë se jemi, por të jemi thjesht qenie laboratorike? Njësoj siç veprojnë sot shkencëtarët me klonimin?

“Te Elga” – *Jeta është ngado hyjnore... edhe ne jemi të tillë. Mendohet që ka një ligj universal të mosndërhyrjes. Qëniet e zhvilluara të ardhura nga universi, kanë hedhur farën e jetës por nuk duan të ndërhyjnë.*

Ka një grup, ai që quhet engjëjt e zinj, të cilët kanë ndërhyrë e ndërhyjnë në transformimet natyrale të tokës dhe e manipulojnë atë. Problemi është se ata që duan të ruajnë pushtetin mbi këtë planet, kanë manipuluar kodin tonë gjenetik me qëllim që ne të mos kujtohem se nga vijmë... dhe e kanë futur njerëzimin në një drejtim të tillë zhvillimi, materialist, që e bën të humbi gjithnjë e më tepër lidhjet me prejardhjen e vet hyjnore.

Asteli – Si kanë mundur ata të na manipulojnë? Përse?

“Te Elga” – Çdo manipulim pa lejen e personit që manipulojmë, është kundër “Zotit”/natyrës.

Çdo manipulim që shkel lirinë e individit për të zgjedhur/vendosur vet, është vetëm negativ.

Unë mendoj se ne jemi të sunduar nga makinat... ndoshta organike, por makina... qenie të cilat, duke menduar se janë më të mençur se Zoti, kanë filluar të modifikojnë kodin e tyre gjenetik dhe kanë humbur tërësisht kontaktin me hyjnoren. Ata po përpiqen të na çojnë edhe ne në të njëjtin drejtim... duket menjëherë, po të vësh re se, drejtimi që kemi marrë, është ai i zhvillimit teknologjik dhe jo atij shpirtëror.

Të gjithë njerëzit kemi një pjesë që quhet “memorje” e përbashkët... dhe pikërisht këtë, manipulatorët e kanë bërë të jetë e pavetëdijshme. Carl Gustav Jung e zbuloi këtë fakt dhe ka shkruar shumë për vetëdijen kolektive. Unë besoj se ka një të vërtetë të madhe në këtë teori, sepse faktikisht, njerëzit përdorin vetëm 5 % të kapacitetit të trurit. Natyra nuk krijon një tru kaq të madh për ta lënë të funksionojë në mënyrë të pandërgjegjshme 95 % të saj. Edhe përsa i përket ADN-së, mbi 90% të saj nuk i dihet funksioni.

Në fakt, njeriu ka mundësi të mëdha psikike... janë bërë eksperimente në kafshë që vetëm me përqendrim mendor e kanë bërë kafshën t’i pushojë zemra. Ka teknika të tilla që të lexojnë mendimet, t’i drejtojnë e influencojnë ato.

Teknologjia e manipulimit të njeriut, tani, është shumë e zhvilluar. Është teknologji aliene, e zhvilluar akoma më shumë nga njerëzit... Unë mendoj se ky është fundi i njerëzimit, skllavërimi i plotë i tij. Ne së shpejti do vdesim, i dashur Astel... ata që kanë në dorë këtë teknologji do të bëjnë si të duan me brezat që vijnë, nëse ne nuk ju lemë një kujtesë vetrespekti dhe rebelimi... nëse nuk ju mësojmë si të mbrohen.

Asteli – Besoj se ka diçka të vërtetë në gjithë këto histori për sumerët, anunakit, manipulimi gjenetik, etj. etj. porse ajo që na serviret, është e manipuluar prej atyre

që duan të na mësojnë historinë siç duan ata që ne ta dimë, e jo siç është në të vërtetë.

“Te Elga” – Por ka edhe njerëz që punojnë në drejtimin e kundërt të tyre, të cilët bëjnë të gjitha përpjekjet t’u informojnë njerëzve të vërtetën, madje, shumë e kanë paguar me jetën e tyre.

Unë kam kohë që marr një mal me informacion, libra, video, artikuj shkencorë. Mënyra se si e shikoj botën tani, është shumë më e ndryshme nga ajo e para shumë vitesh. Brenda vetes unë dija shumë nga këto gjëra... i ndjeja... Por është shumë interesante kur i dëgjon edhe nga të tjerët... dhe, mbi të gjitha, kur qartëson shumë pikëpyetje.

Përsa i përket informacionit që qarkullon, unë jam e pangopur me të...

Asteli – Informacioni dhe dizinformimi janë të pafund, njeriu i shkretë nuk di cilin informacion të marrë për bazë.

“Te Elga” – Kokën prandaj e kemi mbi supe. Po unë sërish të këshilloj të mos besosh asgjë që nuk i flet zemrës sate. *Secili zbulon të vërtetat e veta*, i dashur Astel.

Siç të thashë, unë kam një etje pafund për të vërtetën... jam e zonja të bëj gjithçka për ta gjetur atë... kuptohet, gjithçka që është e moralshme për mua... dhe morali im nuk përkon gjithnjë me ligjin, he he he... (qesh)

Asteli – Ndihem keq tek shoh njerëz që vuajnë të cilët akoma më shumë do të vuajnë sepse informacioni dhe të vërtetat u janë fshehur dhe u janë mohuar, ku me pretekste për të mirën e tyre e ku për t’i lënë njerëzit në injorancë, për t’i manipuluar, për të sunduar mbi njerëzimin.

Njerëzit kanë të drejtë të jetojnë të qetë në mënyrë që ta shprehin potencialin e tyre, sepse ky është qëllimi i ekzistencës, të paktën unë kështu e kuptoj. Dua që çdo njeri, duke filluar nga vetja, të bëhet më i mençur, më i urtë, më i qetë, më i

ngrohtë, më i bukur, më i shëndetshëm, më i qeshur. Dua që çdo njeri të ketë mençuri prej plaku të ditur, mirësi prej shenjtori dhe gëzim prej fëmije. Kjo është jeta: një përmirësim i aftësive që tashmë i kemi brenda nesh por që kanë rënë në letargji prej mijëra vjetësh injorancë e manipulim.

“Te Elga” – Kurse unë kam arritur në përfundimin se *zemra është më e mençur se truri, prandaj jam përqëndruar më tepër tek ajo... ama pa lënë pas dore dijen.* Nga natyra jam goxha llogjike dhe shpesh e përdor trurin më tepër se ç’duhet, por jeta më ka mësuar t’i besoj më tepër intuitës. Pa mundur të ta shpjegoj arsyen, unë jam e bindur se ne i dimë shumë gjëra vetvetiu dhe nuk kemi nevojë të mendojmë gjatë për të bërë zgjedhjet e duhura. Zemra jonë është më e mençur se truri ynë. Unë besoj se e ardhmja e një njeriu është shkruar në kodin e tij gjenetik. Faktori social vetëm stimulon ose frenon zhvillimin e cilësive që janë potenciale në ADN.

II

Asteli – E ndjej veten në udhëkryq. Nuk di çfarë të besoj.

- 1- Njëra rrugë më thotë se e keqja nuk ekziston, por është thjesht një shkallë e së mirës, shkalla më e ulët e saj. Gjithçka është e mirë. Djalli nuk ekziston përveçse në frikën e injorancës. Nuk ka asnjë manipulim mbi njeriun, por ka vetëm larmi. Perëndia është kudo, përderisa është në çdo zemër njerëzore. Djalli është vetëm një sinonim për injorancën.
- 2- Rruga tjetër më thotë se ekziston edhe një vullnet dashakeq e pengues në univers i cili ndërhyr në vullnetin dhe në mirëqënien e njeriut, duke e manipuluar atë.

Nuk di çfarë të besoj. Asnjë teori nuk e kënaq plotësisht inteligjencën time.

“Te Elga” – Për mua, e liga fillon aty ku fillon arroganca njerëzore ose aliene ndaj natyrales/hyjnores... dhe kjo ndodh normalisht për shkak të mosdijes/pra, errësirës. Detyra e njeriut është të jetojë në harmoni me gjithë krijimet e krijesat e tjera... të përpiqet të ndërtojë egzistencën e vet pa shkatërruar të tjerët. Kjo mund të arrihet, vetëm nëse shpirti zhvillohet paralelisht me teknikën. Zhvillimi teknik që nuk shkon paralel me zhvillimin shpirtëror, nuk çon në progres, edhe pse mund të duket i tillë...

Kur Einstein-i ishte në shkollë, mësuesi po tregonte për Zotin e të ligun... fëmija ju përgjigj... e keqja nuk ekziston në vetvete, është vetëm mungesa e dritës. Aty ku ka dritë, nuk ka errësirë. Ai përsëriti një mendim të shprehur fillimisht nga Plotini, një filozof i lashtë grek, duke e ilustruar më tej me shembuj të marrë nga fizika.

Fizikisht Einsteini ka të drejtë... por egzistojnë shumë rrëfime të vjetra që e shohin të ligën si një pjesë normale të botës... si atë pjesë të realitetit që na ve në provë, për të parë se sa e kemi kuptuar leksionin e jetës. Ndoshta është e tillë... por unë provat e jetës nuk i përjetoj si ligësi.

Asteli – Zoti, Djalli, kopshti i Edenit, ngritja në qiell e profetit Elija, shumë histori në Bibël janë qesharake ashtu si janë servirur aty.

“Te Elga” – Unë e konsideroj veten një njeri shpirtëror... por nuk e shoh veten brenda një besimi fetar. Më intrigon besimi natyral i të lashtëve... sidomos i indianëve amerikanë. Personi që ndjej më afër natyrës sime është Krishti, me dashurinë e tij të pakushtëzuar. Gjynah që fetë zyrtare e kanë shfrytëzuar emrin e tij për të krijuar sa më shumë pushtet dhe për të grumbulluar sa më shumë pasuri.

Nuk më pëlqen kur dikush i quan njerëzit mëkatarë. Unë besoj që, *në thelb/originë, njerëzit janë të mirë. Është faktori social dhe kushtet në të cilat jetojnë, që shkatërrojnë ekuilibrat tek qëniet njerëzore dhe bëjnë që tek to të shfaqet e keqja.*

Njerëzit nuk janë të këqinj në esencë, bëhen të tillë sepse sistemi, në të cilin jetojnë, i bën të përshtaten për të mbijetuar. Është sistemi i keq që i bën njerëzit të këqinj.

Asteli – Pse kisha ka dashur gjithmonë ta paraqesë Krishtin si dikush që u kryqëzua i virgjër?

“Te Elga” – Megjithëse unë nuk besoj shumë në përrallat që tregon kisha, besoj se ka një të vërtetë në faktin që Krishti dhe njerëzit të cilët i kushtohen jetës shpirtërore, refuzojnë martesën dhe lidhjet e afërta me këtë planet. Ata i përkasin një bote tjetër, të një niveli më të lartë vibracional dhe, sa më shumë të lidhen me materien e këtij planeti, aq më e vështirë bëhet për ta kthimi prapa.

Asteli – Të të pyes për Syrin Gjithë Vëzhgues, çfarë simbolike ka: pozitive apo negative?

“Te Elga” – *Intuitivisht, simboli i Syrit Gjithvëzhgues nuk më pëlqen. Më duket sikur vëzhgon me qëllim që të kontrollojë e manipulojë... dhe ti e di që nuk më pëlqen asnjë e asgjë që kontrollon e manipulon njerëzimin.*

III

Asteli – Gjyshja ime thoshte: “Forcat e errësirës duan lavdërime përmes gjakut, pra kurban. Forcat e dritës duan lavdërime nëpërmjet dritës, qiriu.”

“Te Elga” – Gjaku është jeta, është substanca hyjnore e jetës së materializuar në trup... thuhet se shpirti jeton në gjak. Shumë kultura besojnë se gjaku ka fuqi magjike dhe është i vetmi ushqim për qëniet e mbinatyrshme. Ndoshta për këtë arsye, në shumë kultura dhe besime të vjetra, është e ndaluar të hash gjak dhe ka rregulla të caktuara se si duhen therrur kafshët që përdoren për ushqim, me qëllim që t’ju rrjedhi i gjithë gjaku. Me siguri, ka diçka negative në ritin e pirjes së gjakut... kot nuk i quan populli “gjakpirës” njerëzit me cilësi negative, të prirur të shfrytëzojnë të tjerët. Unë e besoj atë thënien e gjyshes tënde... sepse që fëmijë kam dëgjuar se kurban bëhet kur diçka nuk shkon mirë... d.m.th. kur i ligu nuk të le rehat. Ndërsa *kur ndezim një qiri, i drejtohem Zotit, të mirës dhe i mbajmë sytë nga qielli... andej nga vjen normalisht drita.*

Asteli – Po të tregoj çfarë thotë Thoth:

“Larg, në të shkuarën, para se të ekzistonte Atlantida, kishte njerëz që hetuan errësirën, duke përdorur magjinë e zezë, thërritën qenie nga thellësitë e mëdha poshtë nesh.

Në këtë mënyrë ata erdhën në këtë cikël. Ata përbëheshin nga një vibrim tjetër i paformë, duke jetuar të padukshëm për bijtë e njerëzve të tokës. Vetëm përmes gjakut ata mund të merrnin formë. Vetëm përmes njeriut ata mund të jetonin në botë.”

“Te Elga” – Ato qëniet, që thotë Thoth, janë qenie që jetojnë në të tjera dimensione, nga ne të pa perceptueshme. Por ata i perceptojnë njerëzit, dhe i përdorin njerëzit për qëllimet e tyre.

Asteli – Le ta supozojmë se ke pësuar aksident me makinë, ke humbur shumë gjak,

dhe është e domosdoshme të të hedhin gjak. Nëse merr gjak, shpëton, dhe vazhdon jetën normalisht. Nëse refuzon të marrësh gjakun, do të vdesësh. Pra është një rast ekstrem, jetë a vdekje, ti si do të veprosh për veten tënde: do të marrësh gjak?

“Te Elga” – Gjaku është një lëng shumë special, me një energji shumë të madhe vitale. Unë s’kam dhënë asnjëherë gjak, as kam marr... jam e kujdesshme me këto gjëra...

E megjithatë, në fakt, ato që transmetohen me gjakun që dhurojmë, nuk janë qeliza që bartin e riprodhojnë kodin gjenetik... janë thjesht qeliza të përkohshme të cilat bartin oksigjenin, të destinuara të shkatërrohen pas njëfarë kohe... pra, *marrja e gjakut më duket një rrezik i pranueshëm përpara shpëtimit të jetës. Unë për vehte, në rast nevojë, do të përpiqesha të merrja gjak vetëm nga familja ime.*

Asteli – Po në rast se do të ketë nevojë një njeri, që nuk është i familjes tënde, nëse doktorët do të të thonë: “Shiko! Po dhurove ti gjak, ai do të shpëtojë, në të kundërt, po qe se nuk dhuron, ai do të vdesë.” Dhe pranë doktorit ndodhen familjarët e atij njeriu që ka nevojë urgjente për gjakun tënd, ti sheh nënën e tij, apo fëmijën e tij të vogël. Pra, kur ata ta lënë ty të gjithë përgjegjësinë, ti si do të veproje: do të dhuroje gjak për ta shpëtuar atë njeri ?

“Te Elga” – *Po të dija që gjaku im do të shpëtonte një jetë, sigurisht që do ta ofroja.*

Asteli – Po një dhurim gjaku vullnetar në mënyrë të organizuar para pashkës, siç veprojnë shpesh disa fondacione humanitare e institucione shtetërore e bashkësi të krishtera, a nuk i ngjason një rituali gjaku?

“Te Elga” – Ritualet e gjakut kanë një energji shumë të madhe dhe rritin potencialin mendor. Thuhet se, ata që drejojnë botën, përdorin gjak njerëzor në ritualet e tyre. Edhe kurban i bagëtive është një ritual gjaku. *Luftrat nuk janë gjë tjetër veçse sakrificë njerëzore, e, për rrjedhim, ritual gjakderdhjeje. Të kujtohet batërdia e Oslos?*

Asteli – Po, ishte e tmerrshme.

“Te Elga” – Për mua, ai ishte një ritual gjaku... Jo më kot autori vrau 77 persona kryesisht të rinj nga 16 në 18 vjeç. Mbaj mend që, atë mëngjes, kur lexova horoskopin e ditës, pash që ishte një ditë e trazuar nga pikëpamja astrale.

Unë e shoh si një mesazh mirseardhjeje ose lamtumire... sepse natën e 22-23 korrikut, unë perceptova një grup qëniesh të ngjashme me “të ligun”, që nxitonin për diku... ishin të shqetësuar dhe m’u duk se po iknin. Mos kujto se vuaj nga haluçinacionet... thjesht jam në gjendje të perceptoj (jo të shoh) nga energjia që emetojnë, qenie për ne të padukshme. Në të njëjtën mënyrë unë perceptoj edhe njerëzit që më vizitojnë duke përdorur “remote viewing”. Para ca kohësh një person më vizitoi natën për t’u siguruar që unë isha vërtet ajo që i thosha. Pastaj u përpoq të më aktivizonte syrin e tretë. Por unë ju luta të largohej nga unë.

Asteli –Pse u trembe?

“Te Elga” – U tremba, sepse nuk më pëlqen manipulimi, edhe nëse qëllimi është pozitiv. *Dëshira për të ndryshuar diçka në jetën time duhet të vijë nga unë... jo të më imponohet në emër të mirëdashjes.*

I V

Asteli – Vite më parë, kur fjala “drogë” nuk kishte kuptimin negativ që ka sot, gratë, kur bisedonin për fëmijë grindaveçë të cilët nuk i zinte gjumi natën, i thoshin njëra-tjetrës: “Po jepi me hashash ta zerë gjumi!”

“Te Elga” – I don’t like drugs... të çdo lloji qofshin ato... por... unë kam pasur pacient me kancer që e kanë përdorur hashashin si mjekim kundër dhimbjeve dhe stresit. Studimet shkencore tregojnë se pacientët me kancer kanë më shumë mundësi të shërohen nëse ata përdorin hashash.

Asteli – Epo, duhet të presin të sëmuren me kancer që ta përdorin hashashin? A nuk është më mirë që njeriu ta përdorë hashashin herë pas here si masë parandaluese?

“Te Elga” – Hm... kjo ka me siguri të bëjë me faktin që hashashi pakëson stresin (që është sigurisht shumë i madh tek një pacient me një sëmundje vdekjeprurëse), duke pakësuar në këtë mënyrë hormonet e stresit dhe duke stimuluar prodhimin e hormoneve të favorshme për shërimin e pacientit.

Hashashi ndikon pozitivisht në reduktimin e stresit, por rrit në mënyrë të ndjeshme predispozicionin për depresion. ZGJIDH E MERR!

Asteli – Kam lexuar se hashashi u ndalua, u quajt i jashtëligjshëm dhe u luftua sepse u zbulua se mund të përdorej i përpunuar edhe si karburant për makinat, plus që gjen përdorim edhe në shumë fusha të tjera të industrisë, në industrinë e letrës, në tekstil, si lëndë e parë për ndërtimin e shtëpive etj. Nuk u ndalua për të mirën e njerëzve, por për të lulëzuar kontrabandën e hashashit, u shfrytëzua për qëllime thjesht tregtare, kontrabandiste dhe për qëllime pushteti.

“Te Elga” – Sigurisht që “Ujqrit e mëdhenj” nxjerrin fitime kolosale nga hashashi si nga gjithë drograt, por kjo nuk i ndryshon rezultatet e studimeve shkencore që

janë bërë në këtë drejtim... *UNE NUK DO T'JA REKOMANDOJA ASKUJT QË NUK KA NEVOJË TË DOMOSDOSHME JETËSORE TË REDUKTOJË STRESIN.*

Asteli – Po LSD çfarë është, si është e lidhur me eksperiencat shpirtërore? Flitet se nuk krijon varësi si drogat e tjera. Ku gjendet?

“Te Elga” – Unë nuk kam shumë njohuri mbi drograt, s’kam përdorur kurrë... po kam përshtypjen që LSD është ajo që quhet party-drogë... dhe bën që përjetimi të përforcohet.

I dashur Astel! Unë kam të till sensibilitet dhe aftësi përjetimi që e tejkalon normalen... nuk kam nevojë për droga që të kem një përjetim magjik të realitetit... unë i përkas magjikes.

Unë di gjëra pa m’i thënë njeri... është shumë e vështirë të shpjegosh dhe të bindësh të tjerët për këto gjëra, se njerzit nuk të kuptojnë. Për mendimin tim, nuk ka asgjë të jashtëzakonshme në këtë... unë jam veçanërisht e ndjeshme dhe, për fat të mirë, nuk e kam injoruar këtë anë timen, por e kam zhvilluar. Mendoj që dikur të gjith njerëzit ishin në gjendje ta bënin këtë...

Unë e di p.sh. që, dikë e njoh prej një jete tjetër...unë shikoj ëndrra ose di gjëra mbi të ardhmen, pa m’i treguar njeri... janë gjëra që i ndjej ose, në një farë mënyre, i lexoj në shpirtin e tjetrit.

Asteli – Në ç’mënyrë e ke zhvilluar këtë ndjeshmëri? Ka ndonjë ushtrim apo ndonjë metodë si zhvillohen këto aftësi?

“Te Elga” – Mendoj se *metoda më e mirë, për të zhvilluar intuitën, është të mësosh të dëgjosh se ç’të thotë zemra jote... pra të rivendosësh e të mbash kontakt të vazhdueshëm me shpirtin tënd.* Fatkeqësisht, më të shumtët e njerëzve, jo vetëm që e kanë humbur kontaktin me zemrën/shpirtin... por edhe e injorojnë atë.

V

Asteli – Çfarë ndodh me ata që e vrasin veten duke thënë: “Mjaft, u lodha! Ok, jeta është e mrekullueshme, por ndoshta unë nuk jam në lartësinë e saj, nuk dua më të jetoj!” Çfarë i ndodh shpirtit të tyre?

“Te Elga” – Pse të është mbushur mendja të vrasësh veten? Vete nga vete e rikthehesh në këtë temë... Çdo jetë është një mësim që ne e kemi zgjedhur vetë. Kemi ardhur këtu me qëllim që të mësojmë një leksion të caktuar.

Kur njeriu vret veten është njësoj si të ngeli në klasë... rikthehet në një jetë të ngjashme deri sa ta mësojë mësimin, d.m.th. të mësojë si ta përballojë këtë jetë që ka zgjedhur. Prandaj shumë veta që zgjedhin detyra shumë të vështira, rikthehen deri sa t’i mësojnë ato. Edhe ata që zgjedhin të jetojnë si të sëmurë apo të paralizuar, e kanë zgjedhur vetë këtë përvojë... për të mësuar se si është të gjendesh në një situatë të tillë. Nuk është më e lehtë t’i shtrohesh punës dhe të mësosh mësimin në këtë jetë, në vend që të rikthehesh këtu pafund?

Asteli – Po a nuk është më e preferueshme të rikthehem këtu pafund e ta vras veten gjithmonë në moshën e rinisë, duke njohur gjithmonë vetëm jetën e gëzuar të fëmijërisë dhe të adoleshencës?

“Te Elga” – Nuk mendoj se qëllimi i jetës është vetëm të përjetojmë, siç thonë disa. Nëse kjo do të ishte e vërtetë, atëherë vetvrasja që mendon ti, do të ishte zgjidhja optimale. *Mendoj se ne vijmë këtu të përjetojmë, por edhe të mësojmë diçka nga kjo përvojë... pra, të rritemi shpirtërisht dhe intelektualisht.*

VI

Asteli – Prej disa vitesh kam patur probleme me tensionin edhe pse të gjitha analizat më dalin në rregull. Kam mbajtur dietë të rreptë me vullnet të plotë, por besoj se meditimi dhe teknikat e frymëmarrjes janë çelësi për këto probleme të shëndetit.

“Te Elga” – *Depresioni dhe tensioni i lartë (pa asnjë shkak pathologjik) shpjegohen si pasoja të rritjes së vibracionit tek një person.*

Asteli – Hm...ka mundësi të jetë çështje vibracioni, siç thua ti, sepse para se të sëmuresha, para 4 vjetësh me tension të lartë, me aritmi, me atakë paniku e me marrje mendsh, bile, në muajt e parë, nuk ecja dot as 200 metra më këmbë, sepse më merreshin mendtë dhe kisha aritmi të theksuar, mbaj mend se kisha ca ditë që mbaja me vete një gur gjaku, një gur shumë i vogël të cilin e kishim në shtëpi, dhe unë i kërkova mamasë të ma jepte ta mbaja për fat.

Ndihesha i pathyeshëm ato ditë që e mbaja në xhep. Kisha shumë fat kur luaja kumar. E ndjeja se pranë meje kishte një fushë energjie shumë të fuqishme që punonte në favorin tim.

“Te Elga” – Këta lloj gurësh, nëse nuk i përdor për qëllimin që u është caktuar, kthehen në energji negative duke të dëmtuar.

Asteli – Nuk e di historinë si ka përfunduar në shtëpinë time ai gur gjaku, nuk e di as kush e ka sjellë dhe as me çfarë qëllimi. Është i vjetër, shumë e shumë vite para se të lindja unë.

“Te Elga” – *Mos u merr me kristale pa patur njohuri të sakta mbi këto gjëra, sepse mund të manipulohesh nga të tjerët.*

Kristalet rrisin vibracionin. Pjesa më e madhe e kristaleve pastrohen me ujë të ftohtë që rrjedh dhe thahen menjëher. Ata, që nuk pastrohen me ujë, pastrohen me tymuse indiane të sherebelit/salvia. Lihen pak në diell ose më mirë në dritën e plotë të hënës për t'u pastruar më mirë. Seleniti është një kristal që përdoret për të pastruar e programuar kristalet e tjerë.

Kristalet, si edhe pranitë e energjive të ndryshme mund të influencojnë negativisht fushën tonë magnetike.

Asteli – Ka shumë mundësi të më ketë ndodhur pikërisht kjo gjë, nuk kam qenë në gjendje të kontrolloja energjinë që mund të kishte ai gur gjaku. E ndjeja prezencën e një fushe energjie e magnetike rreth meje më të madhe e më të fuqishme se zakonisht. Aq sa, pas disa ditësh, e flaka gurin, i thashë mamasë “Merre dhe hiqma nga sytë!” As sot nuk e di ku e ka vendosur, madje kam frikë ta pyes mamanë ku e ka vendosur.

“Te Elga” – Ka shumë mundësi që ai gur të të ketë sjellë ndryshime në fushën tënde të energjisë.

Gurë të tillë duhet të lihen një orë në ujë para se të përdoren, në mënyrë që të pastrohen, sepse ka gurë që, me kalimin e kohës, grumbullojnë energji negative.

Asteli – Kam lexuar se ka kristale të mëdhenj, anembanë botës, të cilat shpërndajnë energji pozitive, dua të përdor një gur apo kristal për t'u lidhur me këtë energji pozitive.

“Te Elga” – *Mos u merr me kristale pa i njohur. Kristalet mund të jenë të programuar nga të tjerët për një mision të caktuar... pra, ata mund t'u kenë dhënë atyre një detyrë.*

Mendoj se nuk je i pjekur për të përdorur gurë apo kristale. E përse të duhen ngarkesat e energjisë pozitive?!

E rëndësishme nuk është të dish të përdorësh fuqi apo të lëvizësh objekte me mendim, apo të bësh gjëra spektakolare, por, e rëndësishme është që të rritesh gradualisht në dashuri dhe në dituri.

VII

“Te Elga” – Çdo qenie njerëzore, humbet 33 gram kur vdes. Ç’të jetë vallë kjo masë që zhduket? Shpirti? Energjia që ve në lëvizje jetën? Po ku shkon?

Asteli – Lere ku shkon kur del nga trupi, por problemi është në ç’moment hyn shpirti në trupin e njeriut? Pa lindur ende, d.m.th. që në barkun e nënës apo sa lind?

“Te Elga” – Unë besoj se shpirti, ose energjia që ve në lëvizje jetën, zgjedh që më parë se nga cilët prindër do të lindi. Është kjo energji e cila dikton krijimin e kodit gjenetik dhe jetës në qënien e sapo ngjizur... pra, ajo është aty që prej fillimit.

E vërteta është se, sa më shumë njeriu studjon anatominë e njeriut, aq më tepër beson se ky nuk ka qënë një zhvillim i rastësishëm i natyrës. Unë jam rritur si ateiste, por tani jam e hapur ndaj të gjitha opsioneve... për mua gjithçka është e mundur.

Asteli – Kam parë një film para ca kohësh me një shpirt të quajtur Azazel i cili kalonte nga një njeri në tjetrin, vetëm me prekjen që shkëmbejnë njerëzit rastësisht. Dhe kur vdiste njeriu, Azazeli kalonte tek një njeri tjetër që ndodhej aty pranë. Në film, ky ishte një shpirt i keq. Ai “i miri”, që e luftonte, zbuloi se për ta eliminuar këtë shpirt, duhej që, kur të vritej njeriu, i cili ishte i pushtuar nga Azazeli, të mos kishte rreth e rrotull asnjë këmbë njeriu për disa kilometra. Si përfundim, “i miri” vrau veten me overdozë para se shpirti i Azazelit ta pushtonte në një pyll të vetmuar larg qendrave urbane. Dhe Azazeli, për pak sa nuk u zhduk, por ai polici nuk e kishte bërë llogarinë që shpirti mund të hynte edhe në një kafshë. Aty pranë kaloi një mace dhe Azazeli shpëtoi duke hyrë në trupin e maces. Mjaftonte të ishte qenie frymore, qoftë edhe kafshë, dhe shpirti mbijetonte. Nëse një shpirt e pushton njeriun në moshë madhore, si në filmi që të tregova, për të hyrë ky shpirt, dëbon një tjetër?

“Te Elga” – Mendoj se shpirti okupues duhet të dëboj shpirtin tjetër për të mundur

të marri kontrollin mbi një trup fizik. *Edhe drograt nuk kanë funksion tjetër, veçse këtë... t'i kthejnë njerëzit në zombie, në "lost souls", në shpirta të çoroditur që enden nëpër shkretëtirë, pa asnjë vetëdije për të shkuarën e për të ardhmen, madje pa vetëdije edhe për momentin në të cilin jetojnë.* Shpirtave të tillë nuk është e vështirë t'ju zesh vendin.

Unë kam përjetuar një herë një energji të errët që u përpoq të futej në trupin tim. Ata e dinë që shpirti në gjumë bën udhëtime të ndryshme, ose ndoshta, kanë menduar që, unë, si shtrigë që jam, merrem me "remote viewing". Ishte një eksperiencë disi e frikshme e disi e neveritshme. E ndjeva që u fut në trupin tim, u përpëliti pa mundur të më nxjerri nga trupi... u përpëliti një çast... gjithë krevati u drodh, pastaj u dorëzua dhe iku.

Asteli – U drodh krevati?

"Te Elga" – U drodha unë dhe krevati.

Asteli – Ishte sikur të zë korrenti?

"Te Elga" – Pak a shumë, po.

Asteli – Ti ishe në gjumë apo jo?

"Te Elga" – Po.

Asteli – Po kur njeriu është në gjumë e vjen një energji e tillë e errët, e tenton të hyjë në trupin e njeriut si mund ta kuptojmë?

"Te Elga" – Njeriu e kupton kur është në trupin e tij.

Asteli – Si e kupton?

"Te Elga" – Ai u përpëliti... brenda trupit tim.

Asteli – Ti si u ndërgjegjësove se po hynte diçka e huaj në trupin tënd, ti ndërkohë a nuk po flije?

"Te Elga" – U zgjova kur hyri.

Asteli – Si hyri?

“Te Elga” – U përpoq të hynte. Mendoj që ai provoi duke menduar se nuk do të më gjente brenda trupit tim. Por, me sa duket, e kuptoi se nuk mund të hynte në trupin e një shtrige të mirë. (buzëqesh)

Asteli – Shpirtra të errët...!

“Te Elga” – Myslimanët i njohin si xhinde.

Asteli – E çfarë ndodh me këtë njeri kur i hyn një shpirt i keq në trup? Për çfarë ju duhet trupi i njeriut?

“Te Elga” – E ku ta di unë për çka u duhet atyre trupi i njeriut... Pyet ata!

Asteli – Hahaha!

“Te Elga” – Mendoj se ata që përpiqen të hyjnë në trupin e dikujt, ekzistojnë në formë jo materiale në tokë... për këtë arsye kanë nevojë për trupin e dikujt me qëllim që të materializohen e të bëjnë atë që dëshirojnë të bëjnë.

Njeriut, që dikush tjetër i ka marrë trupin, kjo gjë mund t’i kushtojë jetën. Ky është mendimi im...

Asteli – Njëherë, një shoqe, që studion në Tiranë, më tha se shikonte hije në dhomën e saj dhe se kishte frikë natën.

Kjo vajza frekuenton një shkollë për ringritjen shpirtërore në Tiranë, mirëpo, siç më tha, mësuesi (kështu quhej ai që drejtonte seksionin për Shqipërinë) nuk e pranonte të hynte në një nivel më të lartë. Më tha se nuk ishte akoma as nxënëse, por ishte ende në nivelin e kandidatit. Është e mirinformuar për spiritualitetin... shkon dy herë në javë në këtë shkollë... dy orë në ditë... është kurs i lirë... ishte duke kaluar një periudhë të vështirë para 1 viti, dhe, në atë kohë iu shfaq mësuesi i saj... dikush që kishte studiuar në Greqi dhe tani është këtu...

“Te Elga” – Kam frikë mos kjo shoqja jote është ngatërruar me atë kishën e Scientologi-së... sepse ata kanë një program zhvillimi të ngjashëm me këtë të këtij

kursit që po më tregon. Thuaji kësaj vajzës të ketë shumë kujdes, sepse ata janë mjeshtra të manipulimit dhe bëjnë gjithçka që t'i shkatërrojnë ata që duan të largohen nga kisha. Edhe ato hijet që shikon në dhomë natën, ka shumë mundësi të jenë reale. Ata të scientologi-s merren me remote viewing, d.m.th. mësojnë teknika që i bëjnë në gjendje të dalin nga trupi dhe të venë ku të duan për të vëzhguar... pra, mund edhe të venë natën në dhomën e saj dhe ajo ndjen energjinë e tyre. Teknikat e zhvilluara prej scientologi-së janë përdorur për spiunazh dhe këto nuk janë përralla.

Ka shumë mjeshtra të errët që peshkojnë njerëz pa përvojë të cilët, nga kurioziteti, fillojnë të provojnë teknika të ndryshme pa ditur ende se si të mbrohen.

Asteli – Si mund të mbrohen këta njerëz ndaj sulmeve të mjeshtrave të errët?

“Te Elga” – Mendoj se mbrojtja më e mirë është të mos përdorin drogra, alkool dhe të mos merren me remote viewing e lojra të këtij lloji. Këto gjëra janë thikë me dy presa, sepse ka të tjerë më të zotët se unë, me të vërtetë të interesuar e stërvitur në kesi gjërash, të cilët mund të shfrytëzojnë padijen dhe kuriozitetin tim.

Unë e di që do mundja të bëja shumë gjëra me ndihmën e dikujt që vërtetë i besoj... po s'njoh ndonjë në këtë fushë, që i besoj vërtetë.

Nuk kam frikë se mund të më marrin “makinen” (trupin) e të më lenë pa të... por nuk dua që dikush të përdori trupin tim për të bërë gjëra të cilat unë s'do t'i bëja kurrë, ose për të dëmtuar dikë.

Asteli – Krijesa të errëta qenkan të gjithë ata që e trazojnë njeriun natën, nuk paska një krijesë të mirë ta ndihmojë?

“Te Elga” – Ka edhe njerëz me qëllime të mira që bëjnë vizita natën, si ai rasti që të kam treguar me personin që u përpoq të më aktivizonte syrin e tretë. Ata duan thjesht të ruajnë vetveten, nuk dua t'i paragjykoj.

Asteli – Pse nuk pranove atëherë kur ishte njeri i mirë?

“Te Elga” – Nuk më pëlqejnë të tilla vizita, sepse i perceptoj si të gjalla. Nuk më pëlqen që njerëzit bëjnë diçka me mua pa djeninë time... edhe nëse është për të mirën time.

Asteli – Mbase ti kërkon vetë t’i takosh ...

“Te Elga” – Unë nuk i kërkoj ata, por janë ata që më gjejnë mua.

Asteli – E pse duhet t’i bëjnë vizitat natën? Le të vijnë ditën!

“Te Elga” – Natën është më e lehtë për ta... ka një kohë të caktuar kur ata marrin më lehtë informacionin e dëshiruar.

Asteli – Ka raste që edhe unë, si ajo shoqja ime, ndjej frikë të pashpjegueshme natën, shqetësim pa asnjë shkak, as hije nuk shoh, as zhurma nuk dëgjoj, por prapë ndihem i shqetësuar.

“Te Elga” – Frika tërheq atë gjë që ti i trembesh. Nuk do pasur frikë... *çdo frikë nga e keqja do pranuar e përqaftuar në meditim dhe do lënë të iki e lirë.*

Asteli – Dje natën pata një ndjesi të beftë frike, por që më kaloi shpejt... unë nuk kam aftësinë të perceptoj hije apo fenomene të tilla.

“Te Elga” – Mos ki frikë... se nuk të bëjnë gjë po nuk deshe vet.

Ata që merren me vizita natën, përdorin frikën si mjet për të arritur tek ata që duan t’i vizitojnë. Frika e mban personin në nivele të ulta vibracioni. Kur ti nuk ke më frikë, atëherë vibracioni yt është i lartë... dhe, për disa qenie me vibracion të ulët bëhesh i padukshëm. Të qeshurat rrisin vibracionin. Unë dëgjoj humor që më bën të qesh e të qetësohem, nëse natën më zgjon prania e dikujt. Provoje! Është një mënyrë që funksionon për mua. Sekretin është të mos kesh frikë. Po e mposhte frikën, nuk të bëjnë dot gjë... se ata që merren me të liga kanë vibracion më të ulët se ty dhe nuk mundën të gjenden në të njëjtin dimension me ty.

Asteli – Nuk më pëlqen të mos e mikpres dikë. Ai që vjen, me siguri që është në hall, ndryshe pse do të më trembë?! Edhe Djalli ka nevojë për Dashuri. Më pëlqen t’i them edhe djallit: “Hajde të të përqafoj!”

“Te Elga” – Ok... fli me ta...

Asteli – Hahaha! Shtrigë e keqe!

“Te Elga” – Po ata janë vrima të zeza... vetëm marrin dashurinë tënde dhe të kthejnë edhe ty në një vampir.

Asteli – Vërtet? Sa gjyhah! Më dhimbsen!

“Te Elga” – Pse për ty mirë është?

Asteli – Çdo qenie aspiron mirësinë.

“Te Elga” – Ata kanë zgjedhur të jenë të ligj.

Asteli – Le të themi që kanë nevojë për më shumë dashuri.

“Te Elga” – Nuk bëhesh i lig padashje, por nga mungesa e dashurisë.

Asteli – Nga injoranca do të thuash... po, bëhesh. Mendoj se janë injorantë më shumë se të ligj, njësoj siç ndodh me njerëzit.

“Te Elga” – Por përsëri zgjedhin vet. Errësira është mungesa e dritës, pra e Zotit, e burimit jetësor, dashurisë.

Asteli – Dhe çfarë pamje kanë? E kam fjalën fizikisht si shfaqen?

“Te Elga” – Janë të shëmtuar...

Asteli – E pse nuk mund t’i shohim? Apo më saktë, pse iu shfaqen vetëm pak njerëzve? A flasin? Apo thjesht vështrojnë?

“Te Elga” – Jo... nuk flasin.

Asteli – E si komunikojnë?

“Te Elga” – I lexojnë mendimet tona.

Asteli – E çfarë kërkojnë nga ne?

“Te Elga” – Ata ushqehen me energjinë tonë.

Asteli – Do të thuash se ata ushqehen me ndjenjat tona?

“Te Elga” – Por me atë që është në të njëjtën frekuencë me ta... na bëjnë të vuajmë dhe të kemi frikë... sepse kjo gjë i ushqen.

Asteli – Ti je njeriu i përshtatshëm për të biseduar me atë shogen time, sepse unë, edhe të dua ta ndihmoj, nuk e di si ta ndihmoj. Dua t’i them për ty, por nuk di si t’ia them, sepse është tip kokëfortë, nuk pranon këshilla. Njëherë m’u mërzit kur e këshillova për diçka, m’u përgjigj “unë doja vetëm mendimin tënd, nuk dua këshilla”.

“Te Elga” – Mua nuk më pëlqen të merrem me njerëz që kërkojnë vetë telashe. Unë e kuptoj se ti do që ta ndihmosh e do të të vinte keq nëse ajo do të hynte në telashe... por ne kemi në dorë vetëm ta këshillojmë, ne nuk e ndihmojmë dot nëse ajo ka vendosur t’i hyjë kësaj rruge. Çdo njeri ka misionin e tij në jetë dhe ajo e ka kokën mbi supe.

Asteli – Është një pjesë nga “Shtriga e Portobellos” e Coelho të cilin po e lexoj tani, ku Athina takohet me Edën. Kur hyri në skenë Eda, kështu quhet ky personazhi, po mendoja për njohjen tonë. Por, kur lexova një fragment, mendja më pushoi plotësisht tek ti. E lashë librin, e flaka tutje, nuk mund ta vazhdoja dot më, sepse u ngarkova me shumë ndjenja njëherësh, m’u mbledh një lëmsh në grykë.

“Mund t’i kisha treguar se po ndiqja rrugën klasike të një magjistareje, e cila, përmes individualitetit, kërkon lidhjen e saj me botën e sipërme e të poshtme, por që përfundon duke shkatërruar jetën e vet; shërben, jep energji, po kurrë nuk merr gjë në këmbim.”

Thashë me vete: “Te Elga”!

“Te Elga” (mendueshëm) – Ah, po... të njëjtin citat që ke zgjedhur ti, e kam lexuar disa herë... në një farë mënyre njoha vetveten në të.

FESTAT

(Asteli e gjen shtrigën me këpucët veshur)

Asteli – Po dilje apo tani u ktheve?

“Te Elga” – Po bëhesha gati për të dalë. Po s’ka problem, nuk e kam me nxitim, eja, ulu!

Sot jam zgjuar që në 5... Festat! Jam shumë e gëzuar. Jam me të vërtetë shumë e zënë këto ditë. Punoj dhe në të njëjtën kohë duhen blerë, shpërndarë e postuar dhurata. Unë nuk bëj shumë dhurata, por disave duhet bërë (fëmijëve të familjes)... e ca më bëjnë dhe jam e detyruar t’jua u kthej.

Asteli – Më ndihmo edhe mua! I premtova nipit dhe mbesës që do t’i bëja një dhuratë të madhe kujt do të dilte më mirë me mësim, por tani më ka gjetur belaja. Unë ua thashë për shaka, kurse ata e morën me tërë mend. Kur marrin nënën në telefon, e pyesin: “Po çfarë dhurate na ka bërë Asteli, me nëna, na e thuaj ta dimë?” E ajo e shkreta u përgjigjet “Po ku di nëna, ai nuk ma thotë, e ka fshehur.”

“Te Elga” (qesh) – Ti sikur ke fshehur ndonjë thesar e piratët e vegjël po gjurmojnë gjithë ishullin për ta gjetur!

Asteli – Edhe kunati më tha: “Ua ke ngritur keq mendjen, ata për dhuratën tënde flasin gjithë ditën.” “Po unë ua thashë për humor – iu përgjigja” “Lere humorin po bliju ndonjë dhuratë!”.

Unë ua thashë për gallatë, që, kur të vinte puna, se kush kishte dalë më mirë me mësim, ata të ziheshin njëri me tjetrin, e siç i thonë llafit “kur zihen dy veta, fiton i treti”, pra unë. E di çfarë do t’ju bëj? Meqë duan dhuratë të MAAAADHE, Nias (mbesa) do t’i bëj dhuratë një palë brekë të MËDHAAAAA xxi.”

“Te Elga” – Hahaha... brekët e mëdha!

Asteli – Se ajo e ka fiksuar trupin.

“Te Elga” (qesh) – Ne të gjitha e kemi fiksuar trupin.

Asteli – Apo s’është tamam në moshën që i pëlqen vetja, mbeti gjithë ditën para pasqyrës, është 14 vjeç. Kur t’i tregoj për brekët, kam qejf të inatoset, e unë atëherë do ta tërboj më shumë: “Nëse nuk të bëjnë tani, mos i hidh, vendosi mënjane! Për një dy-tre vjet, do të të rrinë fiks pas trupit.”

“Te Elga” – Hahaha! Mos se do ta mërzhitësh vajzën e vogël!

Asteli – Eee, se shaka po bëj, nuk ia them vërtet. Kurse nipit, nuk di çfarë mund të dëshirojë një fëmijë në moshën e tij, ai është 11 vjeç.

Të dy kanë dalë shkëlqyer në shkollë, ndaj dua t’iu bëj patjetër një dhuratë të mirë, që mos i zhgënjej. Dua ta dinë se fjala e dhënë duhet mbajtur. Më jep një ide çfarë t’iu ble!

“Te Elga” – Hm...vajzave në atë moshë, ju pëlqen ndonjë bizhuteri, gjëra tualeti, ose ndonjë fustan. Kurse djemtë 10 vjeçar merren përgjithësisht me lojra në kompjuter. Këto gjëra kushtojnë ca... po gjen sa të duash kopje pirate këtu tek ne.

Unë jam rehat se nipi e mbesa ime janë të vegjël... dhe unë u dërgoj një pako të madhe me çokollata të të gjitha llojeve, të cilat, e ëma jua u jep pak nga pak gjatë gjithë vitit. Është, si të thuash, dhuratë e përvitshme Krishtlindje. Ke qejf të vish tani me mua?

Asteli – Ku?

“Te Elga” – Shopping! (fërkon duart e gëzuar) Do të zbres në qytet, do të hyj edhe në librari, do t’iu bëj dy shoqeve dhuratë nga një libër.

Asteli – Uuu, libra! Patjetër që të shoqëroj.

“Te Elga” (duke veshur pardesynë)

Asteli – Më lejoni, mademoiselle! (Asteli merr pozën e një kavalieri francez, trupin drejt, krekoset si gjel, i zgjat krahun zonjushës)

“Te Elga” – Merci! C’est tres gentile!

Duke kaluar përmes shëtitores, një fëmijë i vogël, dy vjeçar, shkëputet nga dora e s’ëmës pak metra më tutje, i vjen Astelit me vrap, e përqafton në këmbë e nuk i shqitet. Asteli vihet në siklet, i buzëqesh fëmijës. E ëma turpërohet: “Toni, Toni, eja këtu! – i thërret të voglit – Eh, fëmijët! – shfajësohet”. Fëmija ngre kokën lart, e vëren nga afër fytyrën e Astelit, fëmija habitet dhe e lejon Astelin të largohet.

Asteli (vazhdon ecjen me shtrigën për krah) – Kushedi me kë i ngjava!

“Te Elga” – Të ngjitkan fëmijët!

Asteli – Oh, fëmijët i kam shokë.

FËMIJËT

Asteli – Oh, më pëlqen shumë të luaj me fëmijët! Kur vijnë nipi me mbesën kënaqem, më duan, i dua, kaloj orë të tëra në shoqërinë e tyre.

“Te Elga” – Ooo, edhe unë i dua kalamajtë dhe në një farë mënyre nuk jam rritur kurrë me të vërtet. Është gjithnjë një fëmijë brenda meje, që unë e ruaj me fanatizëm.

Asteli – Shkrihem shumë lehtë me fëmijët. E kundërta, nuk shkrihem dot me të rriturit. Edhe kur dal me një shokun tim dhe me vajzën e tij 7 vjeç, edhe ajo më ka xhan sepse luaj me të si të jem moshatar i saj. Ajo më jep detyra, ajo është mësuesja, kurse unë jam nxënësi.

“Te Elga” – *Fëmijët janë vetvetja... janë qenie të pastra, ende të pa shkatërruara nga civilizimi. Bota do të ishte me të vërtet e mërzitshme pa engjëjt e vegjël.*

Asteli – Për herë të parë vura re sa të bukur janë lotët, kur Aleksi u mërzit me mua dhe Nian që po i thoshim gjoja se ia kishim hedhur një lodër nga ballkoni. Unë me mbesën luanim teatër, ai, pasi rrëmoi në gjithë shtëpinë e nuk e gjeti, besoi se ia kishim hedhur vërtet, nuk i mbajti dot lotët që i rrodhën nga inati, pashë dy lotë të mëdhenj si rruaza, të pastër e të tejdukshëm, si globe qelqi vareshin në qerpikët e tij. Sa lotë të bukur! Sa e mrekullueshme është jeta edhe në çastet e dhimbshme!

Jam shumë i lidhur shpirtërisht me Aleksin. Është i mirë, i urtë, por jo humbamento, është i urtë që nuk tregohet asnjëherë kapriçioz. Kur e merrja me vete në punë, aty mërzitesha unë (merre me mend), kurse ai rrinte, dëgjonte muhabetet që flisnin të rriturit. Nuk pyet, nuk është tip i bezdisur, është shumë i vëmendshëm të dëgjojë, të shohë, dhe pastaj filtrimin e bën me mendjen e vet. Shumë herë thotë fjalë si prej plaku të moçëm, sikur ka përvojë një jetë të tërë. Thotë përgjigje sikur i ka bluajtur për një kohë të gjatë në kokë.

“Te Elga” – Nuk po them gjë, sepse më duket si një rrëfim të cilin ke nevojë t’ia bësh vetes tënde.

Asteli – Gjithmonë kur takoj fëmijë, nuk është se bëhem unë si ata, por fëmijët më marrin në botën e tyre. Nuk sforcarem t'i bëj për vete. Nuk jam unë që i bëj për të qeshur, por janë ata që më bëjnë mua për të qeshur, me fjalët që thonë, mënyra si i thonë, më bëjnë për të qeshur me mençurinë e tyre natyrale. Meli, kështu quhet vajza e shokut tim të ngushtë, gjithmonë kur ndahemi thotë: “Prit, prit, dua të të puuuth!” E thotë me aq pasion, sa unë skuqem!

Ose, kur ka shumë ditë pa më parë, fluturon nga gëzimi, më hidhet në qafë duke thirrur “Asteli im i dashur!”

Kur Meli ishte 4 vjeç më tha “hajde në dhomën time të të tregoj një kukull”. Kur shkuam në dhomën e saj, po më fliste me zë të ulët, në vesh “Ne do të martohemi të dy, ti do të martohesh me mua”. Unë shtanga në vend, nuk pata kohë as të qeshja, sepse u habita nga i lindi ky mendim një vajze 4 vjeç.

“Te Elga” – Nuk është faji yt që Meli ka të tilla ndjenja. Sigurisht që ka të bëjë me një figurë mashkullore... ne krijojmë në fëmijëri atë që quhet Anima ose Animus, figurën e femrës apo mashkullit ideal dhe kjo i ngjan njërit prej të rriturve që kemi pranë si fëmijë.

Asteli – Ka raste që vihem në pozitë të vështirë. Nga njëra anë nuk dua ta mërzit, sepse nuk dua që të ndrydhet, dua që t'i shprehë lirshëm mendimet dhe ndjenjat e saj. Por nga ana tjetër dua t'ia bëj ta kuptojë se disa gjëra nuk janë të lejuara.

“Te Elga” – Është e vërtetë që fëmijët i thonë shpesh gjyshit, gjyshes, mamasë, babait ose kushërinjve më të rritur që unë dua të martohem me ty. Janë me siguri lidhje të vjetra... ne jetojmë në një grup shpirttrash familjarë... janë shpirta me të cilët kemi jetuar më parë e kemi qënë në marrëdhënie të ndryshme. Egzistojnë shumë shpirta të tillë.

Ama ekziston vetëm një shpirt binjak, që normalisht nuk e takojmë kurrë... sepse ai/ajo është shpirt, kur ne jemi material, dhe e kundërta. Në rastet kur takojmë shpirtin tonë binjak, është hera e fundit që lindim në këtë botë. Në këto raste, personi është gjithë jetën në pritje të shpirtit binjak... nuk i duket e drejtë të lidhet me dikë tjetër... dhe kur e takon shpirtin e vet ndihet i plotësuar.

Po të isha unë, do t'i thoja fëmijës që unë i jap fjalën se do e pres deri sa të rritet e të mbarojë universitetin dhe nuk do martohem me asnjë tjetër... he he he... Kështu nuk i kundërshton, por i tregon se raporte të këtij lloji nuk janë të lejuara me fëmijët.

Asteli – Të gjithë të afërmit më këshillojnë të martohem e të kem fëmijët e mi. Këtë shprehjen, “fëmijët e mi”, unë nuk e kuptoj.

Çdo fëmijë është fëmijë, domethënë: “i adhureshëm”. Si mund ta dua fëmijën tim më shumë nga fëmija që nuk është imi?

Pronësia është të marr përgjegjësitë ta rrit të shëndetshëm atë fëmijë, jo për t'i dhënë vetes të drejtën ta komandoj sikur ta kem kukullën time. Plus që martesë është gjepur: po qe se duhem me dikë, e përse lipset të vendos kurorë me të, përse duhet të hedh firmën në gjendjen civile? Cili është më i rëndësishëm: akti apo ndjenja? A nuk na mjafton dashuria? Dhe pale, kjo është më e bukura, të martohem më këshillojnë të gjithë ata që e konsiderojnë martesën si një traktat shoqëror.

“Te Elga” – Arritëm!

NË LIBRARI

Në vitrinën e librave të rinj Asteli lexon një titull “Si të bëhesh i pasur?” Ia tërheq shtrigës vëmendjen duke e goditur lehtë me bërryl. Shtriga buzëqesh: “Mos u mërzit, njerëzit kanë ende nevojë të lexojnë libra të tillë, kuptoji! Një ditë do ta mësojnë se jo pasuria, por shpirti është realiteti i vërtetë. Deri atëherë duhet t’i presim. Janë të vegjël dhe kanë nevojë të rriten.”

Asteli (i pëshpërit me zë të ulët që mos dëgjojnë njerëzit e tjerë në librari) – Lexoja dje në një revistë se, sipas një studimi, femrat që kanë partner të pasur arrijnë më shumë orgazma se femrat me partnerë të varfër. Ja një arsye më shumë përse duhet pasuria, që t’i kënaq femrat. Sikur të isha i pasur, do ta bëja për vete Jonën.

(Shtriga ia flakërin sytë si shigjetë)

Asteli – Bëj shakaaa!

(ndalen në raftet, lexojnë titujt, shfletojnë ndonjë libër që i tërheq nga titulli ose nga kopertina ose nga emri i njohur i autorit)

Asteli – Uh, “Bibla e Satanait”, duhet të jetë libër i bukur, ja edhe një tjetër për magjitë e zeza. Si thua: ta ble këtë me magji të zeza?

“Te Elga” – Rri larg prej tyre... sepse duhet të jesh shumë i fortë për të mos i lënë të të sundojnë.

Asteli (e merr me nge, shfleton librin, lexon përmbajtjen, lexon dy rreshta këtu, një paragraf në një faqe tjetër) – Tregon mënyra si t’i bësh keq dikujt, duhet të jetë e tmerrshme...

“Te Elga” – Nëse ndihesh kaq i fortë, vazhdo... unë s’merrem me kësi gjërash... Populli thotë “Ruhu nga i ligu!” dhe populli nuk është budalla.

Asteli – Si mund t’ja duash dikujt të keqen, nuk e kuptoj çfarë lloj njeriu duhet të jetë ai që gjen kënaqësi ta bëjë tjetrin të vuajë!

“Te Elga” – Ka plot njerëz që kanë ardhur me këtë detyrë në këtë jetë... të bëjnë të liga... rri larg tyre! Mos i ler të të afrohen! Energjia e tyre do të të dëmtoj.

Asteli – E si mund të më dëmtojë energjia e tyre kur unë nuk dua t’i bëj keq njeriu? Nuk kam frikë prej tyre. Unë qaj hallin se nuk po i gjej ku janë këta që merren me këto gjëra të liga, të rri pranë tyre t’i shoh si veprojnë.

“Te Elga” – Po ata janë parazitë, vampira energjie, jetojnë nga energjia e njerëzve të mirë...

Po të jap një këshillë: *Mos e kërko të ligën se ajo të gjen vet kur është nevoja të të testoj. Kultivo të mirën dhe do jesh gati të përballosh edhe provën më të vështirë kur të vijë dita e provës, e nuk do të të trembi më as ajo që vjen pas vdekjes... sepse, të them të drejtën, nuk besoj të jetë më e frikshme se realiteti që po jetojmë.*

Asteli (e vendos librin në raftin ku e mori) – E di? Pak nga pak po mësohem të mos kem frikë nga e ardhmja. E ndjej se gjithçka ka për t’u bërë më mirë, si në këtë jetë, ashtu edhe pas kësaj jete.

“Te Elga” – Më bëhet qejfi që ke filluar ta mposhtësh frikën. Kur të ze frika për të ardhmen, mendo miliona njerëz që ja dalin mbanë të mbijetojnë në këtë botë. Përse ti nuk do ja dalësh mbanë?! Nuk je aspak më poshtë të tjerëve, përkundrazi.

Frika është burimi i të gjitha të këqijave, dhe, mbi të gjitha, të kthen në skllav e të grabit lirinë. *Frika gjeneron frekuenca të ulta, që e mbajnë shpirtin e njeriut poshtë e nuk e lenë atë të ngrihet... të zhvillohet.*

Asteli ka dëgjuar të tregojnë për gjyshen e tij se, kur u sëmur rëndë, para se të vdiste, vjen vizitë një kushërirë e saj në shtëpi, e thotë: “E dimë, e dimë! I kanë bërë magji kur ishte nuse e re, ia kanë hedhur sapunin në pus. Ajo do të vdesë vetëm kur të tretet sapuni, pasi të kalojë vuajtje të mëdha, do t’i hapen plagë në gjithë trupin.”

Dhe vërtet, asaj i therrnin të gjitha kyçet nga dhimbja. Tregojnë se, gjyshja, aq shumë i kishte frikë magjitë, sa e porosiste gjithmonë babain e Astelit: “Kur shkon diku dhe të japin gjësendi për të ngrënë apo për të pirë, mos e ha e mos e pi, ma sill njëherë mua!” Nëse ja kishte dhënë një njeri i mirë, ja lejonte ta hante; nëse ja kishte dhënë dikush që asaj nuk ia mbushte syrin ose që ajo nuk e njhte çfarë njeriu ishte, e hidhte në plehrat.

MAGJIA

Asteli – Nga vjen magjia? Është shkencë apo është diçka djallëzore?

“Te Elga” – Magjia është me siguri një shkencë, megjithëse sot e panjohur ose më mirë të themi e harruar... Ka ligje të caktuara në univers se si drejtohet energjia. Ka shumë shenja në botë që të parët tanë e njihnin mirë këtë shkencë, e dinin që gjithçka është energji dhe dinin si ta përdornin dhe manipulonin atë dhe ishin në gjendje të ndryshonin rrjedhën e gjërave.

Asteli – Në kohët më të lashta, njerëzit besonin në magjitë dhe tregonin plot histori; tani, brezi i ri i quan budallallëqe, ose biseda plakash.

“Te Elga” – Këto nuk janë budallallëqe... as unë më parë nuk ju kam besuar këtyre gjërave... por më kanë ndodhur gjëra që më kanë hapur sytë. Ka plot rituale që kanë një kuptim të caktuar... që ne ende nuk i dimë, ose më mirë të themi, i dinë vetëm një grup i caktuar njerëzish... që i ka gjetur ose trashëguar këto njohuri dhe i ruan vetëm për vehte.

Asteli – Unë këta disa dua të gjej, e të zbuloj të gjitha të vërtetat.

“Te Elga” – Nuk është e lehtë t’i zbulosh, bir, sepse ata që i kanë këto njohuri, i ruajnë me 700 çelësa. Dija është pushtet.

Asteli – Magjitë janë më shumë të përhapura tek myslimanët. Përse tek myslimanët? A ka ndonjë lidhje gjuha e kuranit me magjitë?

“Te Elga” – Ka mundësi të jenë si tip formule. Nuk e di nëse ato vargje gjenden me të vërtet në Kuran sepse shqiptimi i saj nuk është tamam si i arabëve të tjerë. Transmetimi gojarisht dhe mësimi jo drejtpërdrejt nga libri, si dhe moskuptimi i gjuhës arabe, bën që të ketë edhe gabime. Po ndoshta ajo gjuhë nuk është fare arabisht, ndoshta është një gjuhë e ngjashme... e ndoshta s’ka të bëjë fare me Kuranin. Fakt është që këto formula magjike funksionojnë.

Asteli – Pse të krishterët nuk bëjnë magji duke kënduar Biblën?

“Te Elga” – Masonët dhe kisha katolike kanë njohuri mbi këto gjëra... dhe i përdorin... ky është një pushtet i madh në duart e tyre, sepse ata janë në gjendje të manipulojnë rrjedhën natyrale të gjërave.

Unë di që kisha katolike i vodhi sekretet e vjetra nga arabët/myslymanët. Ata i kanë trashëguar këto sekrete me siguri nga sumerët...ndërsa çifutët i kanë vjedhur këto njohuri nga egjyptianët. Masonët nga ana e tyre i kanë trashëguar ato nga Templarët, kurse këta të fundit jua u vodhën të fshehtat çifutëve, kur ruanin tempullin e Jerusalemit.

Asteli – A ka magjia lidhje me injorancën? Me manipulimin mendor? Me hipnotizimin e tjetrit?

*“Te Elga” –_Magjia ka të bëjë me njohuri antike të harruara... është në një farë mënyre injorancë, sepse asnjë nuk e shpjegon dot pse funksionon... por funksionon._*Formulat magjike shfrytëzojnë fuqinë materializuese të fjalës ose rituale të bazuara në njohuri tashmë të harruara.

Ecën në rrugë të kredhur në mendime. Në fakt, është Asteli ai që është zhytur në mendime.

“Te Elga” – (i buzëqesh) E shoh që je i pikëlluar pse nuk e morëm librin për magjitë e zeza. E kemi gjithmonë në dorë të kthehemi e ta blejmë.

Asteli – Doja të dija si janë këto magjitë e zeza.

“Te Elga” – Nuk ka nevojë t’i dish këto gjëra... vetëm mos i moho e as mos ki frikë... zemër e pastër, dashuri dhe paqe... ky është sekreti që duhet të dish... të mbron nga çdo e ligë. I ligu egziston... mos e urre... vetëm mbaje larg.

Çdo gjë e bërë në errësirë, del më në fund në dritë... dhe duket shumë e shëmtuar. Më mirë t’i bësh gjërat në dritë që në fillim... është më fitimprurëse.

E ARDHMJJA E BOTËS ËSHTË DASHURIA

Asteli – Ajo shoqja, që sheh hije natën, më tha njëherë: “Ti je racional”. U inatosa!

“Është gjë e keqe kjo? - i thashë me zemërim”

“Ti je i tillë, pikë.”

Ditë më vonë, e kuptova çfarë donte të thoshte. Ka të drejtë: unë jam racional dhe egoist. Unë e vras mendjen: po sikur...? Sikur të punojë shitëse gruaja ime, po sikur të bëjë seks me pronarin, e detyruar për një pagë më të lartë? Po sikur unë të mos e kënaq në krevat, ajo ka të drejtë të gjejë një të dashur, po unë çfarë do të bëj, do të shtirem sikur nuk kuptoj gjë? Unë kam shumë “po sikur” në kokë.

“Te Elga” – Ajo vajza ka të drejtë... ti je racional...ndoshta më shumë se ç’duhet... edhe egoist siç e thua vet... he he he... Po kush nuk është? Unë bëj shpesh për të tjerët pa pritur gjë në këmbim... por mos kujto se nuk e kam pyetur veten nëse ky është në të vërtetë një mekanizëm i rafinuar për të kënaqur egon... nuk është e lehtë të çlirohesh nga ajo e uruar ego... *e rëndësishme është të shikosh më tepër se vehten, të ndjesh me të tjerët dhe të përpiqesh të bësh atë që mundesh për një botë më të mirë.*

Asteli – Tani e di cila është mendja racionale, unë nuk zhytem në dashuri.

“Te Elga” – Edhe unë kur isha e re, kam përdorur më shumë kokën se zemrën në dashuri. Mësova të hap zemrën e të dua pa kushte shumë vonë... e tani nuk gjej ndonjë që ka të njëjtat vlera e ideale. Njerëzit duan vetëm të marrin... He he he... Megjithatë unë e di që ka gjithnjë shpresë. *Përvoja ime më ka mësuar që, sado e errët të duket nata, pas saj vjen dita... GJITHNJË.* Por, më parë, ne duhet të mësojmë leksionin e durimit... e kur ta kemi mësuar, egzistenca bëhet e lehtë, gjërat zgjidhen vetiu...

E ardhmja e botës është dashuria... zemra është më e mençur se truri. Ne duhet të mësojmë ta dëgjojmë. Të bazuarit tek llogjika dhe injorimi i zemrës, është sëmundja më e madhe e kohës sonë. Nuk mund të them se kam një jetë dashurore, megjithatë jam mësuar të kënaqem me atë që më sjell momenti... pa humbur

fokusin nga ajo që është thelbësore. Në gjithë këtë proces, zemra është ajo që më udhëheq... Pra unë e di se çfarë dua.

Asteli – Edhe unë po filloj të pajtohem me fatin tim. Jo se nuk më vjen keq të rri ca kohë pa një të dashur... por nëse do të vijë dashuria, ka për të ardhur krejt natyrshëm, apo jo?

“Te Elga” – *Në dashuri janë gjithnjë 2 palë, prandaj është e rëndësishme të respektojmë ritmin e palës tjetër.*

NË MBRËMJE

“Thuaji botës të ndalet se u mërzita.” - i shkruan Jona mesazh në celular.

Asteli ia kthen me shaka: “Thuaji Jonës të hidhet se unë nuk kam ndërmend të ndalem - kështu më tha bota.”

E Jona i përgjigjet: “Ah, botë kokëfortë! Po ti rrofsh, Astel, ti e bërë tënden.”

Jona është e trishtuar. Ajo vuan për çfarë sheh çdo ditë rreth e rrotull saj, vuan mjerimin e familjeve që shkojnë për ndihmë tek fondacioni ku punon. Ata janë pajtuar me gjendjen e tyre, vetëm Jona nuk pajtohet, ajo vuan, ajo lufton, troket në zyrat e bashkisë e të ministrisë, kërkon fonde për projektet e saj, e mirëpresin buzagaz, e përcjellin duarbosh. E meqë të shumtat e herëve e presin me fjalë, e përcjellin me fjalë, duke i premtuar e duke e nxitur me lajka, duke kujtuar se i hedhin hi syve, ose kështu ua do puna të shprehen me fjalë standarde tipike për njerëzit e zyrave, ajo zemërohet, dhe, nga pafuqia ta ndryshojë këtë botë që lëngon, ajo vajton në shpirtin e saj.

DITË TË TJERA

E HENE

Asteli – Tani po kuptoj se letërsia, shumica e librave e zhytin publikun në errësirë. Është tepër e dhimbshme të shoh batakun ku ka përfunduar arti. Ajo që duhet të ishte dritë për njeriun, është kthyer në një grackë ku është zënë bota shpirtërore e njeriut. S’ka poet që mos e ngrejë dhimbjen në pedestal.

“Te Elga” – *Më të shumtët e atyre që e quajnë vehten artista, dhe që pak a shumë janë të talentuar, kanë probleme psikike... nuk janë stabil dhe janë përgjithësisht shpirtra të dobët e pa moral.* Nuk është puna që duhet të kenë të njëjtin moral si unë, d.m.th. të konsiderojmë të njëjtat gjëra si të drejta apo të gabuara... aspak, por çdo njeri i shëndetshëm shpirtërisht ka moralin e tij.

Ata jetojnë në një kaos total... dhe nuk e dinë as vet se ç’duan. Unë njoh shumë artista... muzikantë dhe sidomos piktorë... nuk flas kuturu, flas nga përvoja ime. Kam edhe miq në këtë lloj ambjenti, por nuk është një ambient për të cilin kam respekt... e konsideroj në një farë mënyre ambient të sëmurë.

Asteli – Është e dhimbshme se si, nëpërmjet artit, shumë njerëz zhyten në errësirë. E pra, arti duhej të ishte rruga për t’u ngjitur lart.

“Te Elga” – Është normale, veprat më të shumta letrare janë të helmuara... ç’pret më shumë, kur shkruhen nga njerëz që jetojnë në një ambient të sëmurë?

Asteli – Po prapë sa shumë më tërheqin të gjithë ata që kanë vrarë veten! Kam një simpati të veçantë për ta, duhet të kenë qënë njerëz tepër të ndjeshëm, unë i dua njerëzit e ndjeshëm. Rene Crevel, engjëlli i trishtë i surrealizmit shprehej: “Jeta duhej të ishte si një filxhan me qumësht, por që nuk është kurrë e tillë, sepse do të

jetë gjithmonë një arratisje nga një sëmundje apo arratisje nga një gllënjë gjaku e cilësisë së keqe.”

Apo Kurt Cobain: “Nuk e ndjej më ngazëllimin e artit, nuk mund të shtirem dot. Mbani mend: është më mirë të digjesh sesa të venitesh!”

Kam dobësi për të gjithë artistët që kanë vdekur të rinj në një mënyrë ose në një tjetër, të vetëvrasur apo të vrarë, apo nga overdoza, apo nga sëmundjet: Migjeni, Kafka, Van Gogh, Modigliani, Mopasani etj. etj.

“Te Elga” – O djali, pse e vret kaq shumë mendjen? Në fakt s’ke faj... është mosha... dhe kushtet. Të gjithë ne shqiptarët i kemi kaluar momente të tilla... ca më shumë e ca më pak. Pastaj... vetëvrasësit e vërtetë nuk e vrasin kurrë veten. Mos e harro asnjëher... është një frazë nga “Ujku i stepës” që më është dukur gjithnjë mëse e vërtetë.

E MARTË

(Asteli hyn në shtëpi dhe dëgjon mesazhet e sekretarisë telefonike)

- Hë more djali, ke një javë që nuk të kam dëgjuar zërin, ku humbe ti? Shpresoj të mos kesh vrarë veten, se të kam shumë xhan e do më dhimbte shumë.

Asteli – Meraku yt më bën të ndihem mirë.

Atë ditë Asteli shkruante këto rreshta: “Unë e di që vdekja nuk është tragjike, është thjesht një prag që kapërcejmë, ja pse tragjika është thellësisht komike. Nëse më parë, nga vetvrasja më ka shpëtuar fakti që nuk doja të vuanin të afërmit, imagjinoja prindërit dhe motrën sa shumë do të helmoheshin nga vetvrasja ime, por le ta imagjinoj se mamaja ime do të vdesë kur t’i vijë dita, motra do t’i ketë fëmijët e rritur, unë tashmë nuk do të mund ta vras veten, sepse tashmë nuk ka kuptim. Tani e di se, nëse ka një problem, ky problem nuk është në ekzistencë, por është në kokën time, e pra duhet ta gjej atje problemin, në mendimet e mia, sepse ferri dhe parajsa ndodhen tek unë dhe jo diku tjetër.”

PO ATË DITË

Asteli – (e gjen shtrigën duke hekurosur) Eh, ju femrat... 8 orë punë, pastaj punë shtëpie, gatuari drekën, darkën, lani, hekurosni, kujdeseni për trupin tuaj, gjeni kohë edhe të keni mirësi në veten tuaj.

“Te Elga – Shumë burra vdesin po të mos kenë gratë që kujdesen për ta.

Asteli – Kur e mendoj hollë-hollë, them: “Nuk duhet të jetë mirë nga trutë ajo femër që dëshiron të martohet me mua.” Ne meshkujt nuk jemi të zotë as të mbajmë pastër trupin tonë e ta ushqejmë, pale të tjerat. Edhe për seksin që kemi aq qejf të mburremi, as për seks nuk jemi gjë, as atje nuk i kënaqim femrat, llafe i kemi. Për fatin tonë të mirë, është në natyrën e femrës të dojë të dobtin. Mua prandaj më vjen inat kur femrat duan meshkujt e fortë, mburravecë e të rëndësishëm, më vjen inat që duan pikërisht atë kategori meshkujsh që kanë frikë ta pranojnë të vërtetën e “burrërisë”.

“Te Elga” – Sepse ata janë të dobët, prandaj edhe femrat i duan këta tipa meshkujsh, që t’i ndihmojnë ta mposhtin frikën. Meqënëse ti e pranon “forcën” e burrit, prandaj dhe femrat nuk të duan, sepse ti nuk je mashkull i dobët.

Asteli – Po pse më ke lodhur gjithë këtë kohë, nuk ma thoshe dot më parë?! E unë vrisja mendjen pse nuk më duan femrat!

“Te Elga” – Më pëlqen kur të shoh në humor, dhe sot dukesh goxha në humor. Po më dukesh komplet ndryshe nga ai Asteli me të cilin bisedoja në fillim. Më dukesh më i gjallë, më i lehtë shpirtërisht. Ndoshta lënia e punës të ka afruar më pranë natyrës sate... Po i shikon hairin më duket...

Asteli – Ke të drejtë! Që kur e lashë punën, ndihem më i kthjellët në mendim, ndonëse kam edhe momente apo ditë të dëshpëruara, e përgjithshmja është që lënia e punës më ka sjellë një gjendje shpirtërore dhe psikologjike më të qetë. Ndaj dhe,

hë për hë, nuk kam bërë ndonjë përçapje serioze për të gjetur punë. E kisha të nevojshme një shkëputje nga puna për të grumbulluar veten.

E HËNË

Asteli – Sot, gjithë mëngjesin, jam ndjerë çuditshëm, jam ndjerë shumë ataraksik, i bëja veprimet automatikisht si të isha somnambul, gati-gati sikur nuk po jetoja në trupin tim.

Nuk e kuptoja përse vazhdoja ende të jetoja, nuk e rrokja dot arsyen e ekzistencës sime, por, për çudi, as më lodhte kjo gjë dhe as më dëshpëronte. Thjesht ndihesha i habitur që vazhdoja të jetoja. Nuk jam ndjerë kurrë ndonjëherë kaq i jashtëm dhe kaq larg jetës. Më dukej e gjitha kaq absurde. As që bëhej fjalë për ta vrarë veten apo për përbuzje ndaj njerëzve që jetojnë me pasion e përkushtim!

Por ishin tepër të largëta këto shfaqje të jetës, më dukej sikur zhvilloheshin në një planet tjetër i cili nuk më përkiste.

Ndihesha tepër mospërfillës ndaj gjithçkaje të jetës, përfshi edhe veten. Vetja fizike më dukej si një trup gjeometrik, e nuk më bënte përshtypje, mjaftonte të dija koordinatat e lëvizjes. Kurse vetja ime e vërtetë, esenca ime, e kuptonte gjithçka përfaqësonte ky iluzion i jetës, vetja ime e vërtetë sodiste pa ndjerë as dhimbje, as dashuri, as dhembshuri.

Doja t'i shkruaja, t'i hidhja në letër përshtypjet e mia, por as kjo gjë nuk më bënte përshtypje, e përse duhet t'i shkruaja?!

E ENJTE

Asteli – Do të merrem me gjurmimin e kurave popullore. Nuk dua që njerëzit të vuajnë. Do të kërkoj mesin e artë të mjekësisë zyrtare, të mjekësisë popullore, të mjekësisë fetare. Si thua?

“Te Elga” – Çdo njeri vjen në këtë botë me një mision të caktuar, të ndryshëm nga të tjerët. *Secili e di vet se pse ka ardhur në dynja. E fshehta fle në zemrën e secilit.* Unë, p.sh. e di që kam ardhur këtu për një dashuri... mision deri tani i dështuar... megjithatë nuk qahem... mësova ta kapërcej egon dhe kjo nuk është pak, po të mendosh që në rini kisha një krenari të tepruar.

Asteli – Nuk po më jep asnjë këshillë?

“Te Elga” – *Asnjë nuk mund të të ndihmoj të zbulosh misionin tënd në jetë... duhet ta gjesh vet. Këshillat e të tjerëve të çojnë në drejtim të gabuar, në drejtimin që ata njohin... Vetëm ti e di përse ke ardhur këtu, prandaj të vërtetën mund ta gjesh vetëm në zemrën tënde.* Është e pamundur që unë të di të mirën tënde më mirë se ty... sepse ne kemi ardhur me detyra të ndryshme në këtë botë dhe secili di mirë vetëm detyrën e vet. Nëse ti e ndjen që duhet të merresh me këtë temë, do të thotë se rinjeh një mision tëndin, që e ke zgjedhur që më parë për këtë jetë.

Asteli – Po ata që bëjnë keq, edhe ata e kanë zgjedhur këtë mision para se të lindin?

“Te Elga” – Nga përvoja unë kam kuptuar se nuk kam lindur për të bërë të liga... d.m.th. për të manipuluar e shfrytëzuar të tjerët, megjithëse aftësitë nuk më mungojnë. Zoti (natyra, quaje si të duash) më ka pajisur me këto aftësi vetëm për t’u vetmbrojtur. Pavarësisht situatës, edhe pse e kam menduar të ligën, nuk kam mundur ta bëj. Ka diçka brenda meje që është më e fortë se unë që nuk më lë ta bëj të ligën.

Unë kam ardhur për të bërë jetën që kam zgjedhur vet që më parë dhe ti ke ardhur për të bërë jetën tënde. Ne i zgjedhim eksperiencat që duam të përjetojmë përpara se vijmë këtu... prandaj është e padrejtë të gjykosh të tjerët. Ndoshta ata kanë ardhur të përjetojnë ligësinë, kriminalitetin, budallallëkun... ku dimë gjë ne për

misionin e jetës së tyre? Kur pash kartën time numerologjike, kuptova se të gjitha vështirësitë që kam kaluar në jetë, ishin aty... pra, i kisha zgjedhur që më parë... kjo ishte shkolla ime, këtë kisha dashur të mësoja.

Asteli – Çfarë është kjo kartë? Ku e pe këtë kartë?

“Te Elga” – Karta numerologjike është një përlllogaritje e ditëlindjes dhe emrit të njeriut, ku nëpërmjet kombinimeve të ndryshme llogaritet shtegu i lindjes, fati, personaliteti, dëshira e zemrës, detyrat e ndryshme që duhet të zgjidhim në këtë jetë, veçantitë, talentet, etj.

Asteli – Kur thua se ne e kemi zgjedhur që më parë, ka diçka që nuk më bind: e pse duhet të zgjedhim të bëjmë të ligën? Pse të përjetojmë ligësinë, kriminalitetin etj?

“Te Elga” – Kjo është thjesht një kontratë... të cilën ne MUND ta prishim. Ka plot nga këto gjërat e magjisë së bardhë që të mësojnë se si të mbrohesh, si t’i japësh fund një leksioni të vështirë... etj etj... Aty ku nuk doja të vuaja, kisha zgjedhur të më ndihmonin dhe ndihma më kish ardhur... Ne zgjedhim edhe personat që do të takojmë në jetë, dhe, që më parë e dimë se ç’mësim do të na mësojnë ata, edhe nëse janë të këqinj me ne.

Asteli – Në këtë mënyrë, si diçka e paracaktuar, si një kontratë, i bie që ne nuk zgjedhim lirisht, nuk ka vlerë vullneti i lirë i njeriut në këtë jetë.

“Te Elga” – Ndoshta ne na ofrohen këto njohuri, pikërisht për të pasur mundësinë të zgjedhim të përpëlitemi më tej, apo të dalim nga loja. Përpunimi i kartës sime numerologjike ishte një përvojë që më hapi sytë në këtë drejtim.

Asteli – Në këtë mënyrë, unë mund të zgjedh të rri gjithë ditën pa bërë gjë, e të pres të vdes, meqë kështu ishte shkruar. Në këtë mënyrë shfajësohet vetvrasësi: vrava veten sepse kështu ishte shkruar që më parë.

“Te Elga” – Sa merak e ke, djali, të shfajësosh vetvrasësit!

Asteli – Ka një logjikë fataliste, nuk mund ta mohosh dot. Në këtë mënyrë legjitimohet edhe manipuluesi edhe çdo ves e krim. Në këtë mënyrë i bie që edhe vrasësi të deklarojë se vrau ngaqë ishte paracaktuar që më parë, para se të vinte në tokë.

“Te Elga” – Në këtë mënyrë (thekson fjalët që shqiptoi Asteli), është mirë të mos gjykojmë asnjë, sepse Perëndia e ka krijuar edhe të mirën edhe të ligën. Egzistenca e të ligës e ka një qëllim, ajo është aty për të na vënë në provë... Dikush duhet ta bëjë këtë punë. Kjo është ajo që unë kam kuptuar nga kjo jetë në lidhje me të ligën.

E liga egziston për të na vënë në provë... unë e pranoj egzistencën e saj. Nuk e ndjek, as e luftoj, sepse kështu i jap fuqi... i përgjigjem vetëm me mirësi... dhe jo për ta ndryshuar, por sepse nuk di të sillem ndryshe.

Unë e di që nuk i përkas të ligës... në çfardo situatë që jam gjendur, sado të vështirë, kam qënë e pazonja të bëj kompromis me parimet e mia morale. Di edhe që kam ardhur për të përjetuar dashurinë e vërtetë, se e kam kërkuar gjithë jetën si ç’të kam treguar... Karta thoshte se do e gjej por nuk do ta kem të lehtë... do më duhet të punoj e duroj shumë për ta bërë të funksionoj raportin me njeriun që dua.

Më duket mëse e vërtetë. Unë dhe burri që unë dua kemi karta numerike identike, ndryshon vetëm një numër, dëshira e zemrës... Ky fakt përforcoi edhe një herë tek unë përshtypjen intuitive që më ishte krijuar që ai ishte burri i jetës sime. Kuptove? Gjithnjë e kam ndier që ka një lidhje speciale mes nesh... po ai ishte më shumë i dhënë pas formës... I pëlqejnë femrat bukuroshe dhe shumë më të reja.

Unë e kam bërë tashmë atë që ka qënë e shkruar për mua... për periudhën e fundit të jetës sime, kartat numerike nuk kanë parashikime të këqija... thonë që do t’i kushtohem zhvillimit të shpirtit dhe do të ndërtoj më në fund një raport të lumtur me dashurinë e jetës sime. Shpresoj të jenë të vërteta.

II

“Te Elga” – Ke marr vesh nga ajo shoqja jote? Shpresoj të mos e ketë futur veten në telashe.

Asteli – Ka ca kapriçio prej adoleshenteje ajo që... shpesh më duket si mua... e paqëndrueshme në ato që dëshiron. Kishte folur me një të njohurën e saj, të cilën e vlerëson... dhe ajo i kishte thënë se, vendi, nga vijnë njerëzit si mësuesi i saj, është plot me luftëtarë të dritës, por edhe plot me luftëtarë të errësirës... dhe se njerëzit e mirë që janë në dritë nuk mbajnë sekret dijen... është pak a shumë siç thua ti që, telashet, kjo vajza i kërkon vetë... Por është e mirë... kur më mëson e më këshillon... më duket shumë më e pjekur se unë... pastaj, kur më tregon për veten e saj, më duket prapë ajo adoleshentja kokëfortë dhe tekanjoze... është e ndarë brenda saj, ka rrugë të gjatë për të bërë derisa të bashkojë dijen me sjelljen.

“Te Elga” – Po me atë shokun që i bëre detyrat, ç’është bërë? E ke takuar?

Asteli – Ai ka probleme psikike. Unë e kisha kuptuar dhe e ndihmova se më vinte keq kur e shikoja që përpiquej e s’arrinte, megjithëse e dija që ma kish punuar një herë pas krahve... po ai e bëri sërisht (pasi e kisha ndihmuar). Më goditi sërisht pas krahëve dhe në një mënyrë të shëmtuar. Ja ka qejfi të duket si burrë me rregulla, por sillet si legen.

“Te Elga” – Mbase nuk ka marr boll dashuri në jetë, prandaj edhe nuk di të japi mirësi.

Asteli – Ai është i dobët, moralisht dhe psikikisht. Thotë një gjë dhe bën një gjë tjetër... Varja! Nuk kam më kontakt... por uroj të jetë mirë. Sido që të jetë, nuk e shikoj dot të vuaj... nuk mendoj se është i keq në thelb.

E SHTUNË

Asteli – Njerëzit janë të verbër kur e lidhin mirëqënien e tyre me vende të caktuara. Të gjithë kërkojnë Amerikën, ose Anglinë, ose Gjermaninë, Italinë, Kanadanë, Australinë, nuk e dinë se Amerikën e kanë në veten e tyre. Të gjithë kërkojnë parajsën, por parajsën e vërtetë e kanë brenda vetes, vetëm se projektimi i tyre është i drejtuar për jashtë vetes, prandaj nuk e kuptojnë; kur të jetë i orientuar brenda vetes, atëherë do ta kuptojnë, do ta ndjejnë. Parajsa është kudo ku më presin me përqafime të ngrohta, dhe kudo ku unë jap përqafime me dashuri. Prandaj parajsa mund të jetë më shumë në një kasolle sesa në një vilë luksoze.

Ose mund të jetë në një vilë luksoze ku ka mirësi e dashuri në zemër e nuk mund të jetë kurrë në një kasolle ku nuk ka ngrohtësi.

Parajsa mund të jetë kudo dhe asgjëkundi, sepse parajsa e vërtetë ndodhet në zemër.

“Te Elga” – Jeeep! *Parajsa është atje ku ka dashuri dhe ngrohtësi njerëzore.* Më bëhet qejfi që e ke kuptuar.

II

Asteli – Asnjë nuk vdes... asnjë nuk ka vdekur deri tani... kemi pasuar një rikthim në lojën e ekzistencës kohë pas kohe...

Nuk kam frikë as nga vdekja, as nga sëmundjet... kam frikë vetëm nga ligësia që mund të kultivoj herë pas here në veten time. Kam frikë vetëm nga e keqja që mund t'i bëj dikujt me fjalët apo me veprimet e mia... apo nga e keqja që dikush më bën duke e lënduar shpirtin tim.

Por nuk kam frikë nga vdekja. Unë me vullnetin tim nuk mund të bëj asgjë për të ndalur vdekjen time. Është një vullnet shumë më i fuqishëm se unë që më mban në jetë, që më ka mbajtur për kaq kohë gjallë. Kur vdekja të vijë, e di që do të jetë momenti i duhur për mua që të largohem.

Gjithmonë kam menduar se vdekja ime do të ishte e parakohshme për atë kohë sa kisha ende shumë për të shkruar, për të treguar të ndërgjegjshmen dhe të pandërgjegjshmen time, e këto njohuri t'ua transmetoja njerëzve... por, tani, nuk mendoj më kështu. Më parë doja t'i vendosja të gjitha gjërat në vendin e duhur, të vendosja bazat që, pas meje, çdo njeri të jetojë një jetë të logjikshme, në harmoni me njëri-tjetrin dhe me natyrën... tani nuk kam asnjë pikësynim të tillë... gjithçka që e bëj, e bëj sepse nuk mund të veproj dot ndryshe.

Nuk jam i vetëm në jetën time. Jam ndjerë shpesh i vetmuar, por asnjëherë nuk kam qënë i vetëm... thjesht kam qënë i zhytur në errësirën time, sa as veten nuk e dalloja dot.

Besoj se asgjë e mirë nuk zhduket në rrjedhën e kohës. Asnjë mendim i mirë nuk zhduket edhe pse nuk kam për ta shkruar e botuar, prandaj është po atë e rëndësishme të mendoj drejt e bukur sa është e rëndësishme për një shkrimtar të shkruajë bukur.

Asgjë e mirë nuk zhduket, KURRË...vetëm e keqja filtrohet derisa purifikohet.

“Te Elga” – Më pëlqen rruga që ke marr... rruga e mençurisë dhe e paqes. Më kujtohet që dikur ishe agresiv, depresiv...

Asteli – Këto ditët e fundit mendoj se “secila është pjesë e së gjithës”. Bota është një puzzle formuese, ku të gjitha copëzat kanë një qëllim, një funksion, dhe një detyrë për të përmbushur.

Epilog

Shumë vite më vonë, kur Asteli më la trashëgimi të gjitha dorëshkrimet e tij, midis tyre gjeta një fletore të titulluar “Perceptimet e një shtrigu të ri”, reflektime mbi domethënien e vetes, të njerëzve dhe të jetës, të cilat, me sa duket, i kishte shkruar gjatë vitit të parë të njohjes me shtrigën.

PERCEPTIMET E NJË SHTRIGU TË RI

Neurozat

Barnat janë të nevojshme vetëm kur janë të pashmganshme, madje, edhe në këtë rast, derisa të mos kemi gjetur një kurë tjetër alternative.

Trupi i njeriut nuk është makinë. Kur makina është e prishur, i ndërrojmë pjesën e prishur. Doktorët, në trajtimin e sëmundjeve, në të shumtën e rasteve e kurojnë njeriun sikur ai të jetë makineri, duke mos e marrë fare në konsideratë pjesën shpirtërore, ndonëse kjo luan rol parësor në shëndet, sidomos në sëmundjet mendore.

Psikologët ofrojnë disa ide dhe zgjidhje interesante, ia vlen ta dëgjosh ndonjëherë edhe opinionin e tyre. E megjithatë, ndodh shpesh që, njeriun i cili po mëson të ecë në ndërgjegjen e vet duke u shkëputur nga skemat tradicionale, ata e ngatërrojnë me njeriun që vuan probleme psikike të mospërshtatjes me realitetin.

Në fund të fundit, psikologët janë njerëz... dhe, si çdo njeri, mësojnë nga gabimet e tyre, dhe, mbi të gjitha, edhe ata kanë nevojë të pranohen bashkë me gabimet që bëjnë, ashtu siç ka nevojë çdo njeri të lejohet të përmirësohet në jetë.

Neurozat janë sëmundje të shpirtit. Si të tilla, shërimi mund të vijë vetëm duke shëruar shpirtin, duke filluar me ndryshimin e botkuptimit për jetën të këtyre personave, shërim për të cilin çdo njeri duhet të kujdeset vazhdimisht gjatë gjithë jetës së tij dhe të fëmijëve të tij në mënyrë që të parandalojmë në kohë shfaqjen e të tilla çrregullimeve. Shkaktarët kryesorë që stimulojnë sëmundjet psikike janë shtypja prej disa normave të moralit, bashkë me kultivimin e egos, të ambicjes, të lakmisë dhe të sedrës tek fëmijët dhe të rinjtë, duke filluar që me mënyrën si i pyesim se kush është më i miri, kush është më i zoti, më i bukuri, më i pasuri. Që në këto mësim elementare që u japim në të folurën e përditshme duke nxitur tek ta shpirtin e individualitetit, të krenarisë e të përjashtimit të tjetrit në vend që të stimulojmë tek ta shpirtin e harmonisë dhe të shoqërisë së singhtë.

Kur mendja është e fortë dhe e përballon depresionin, atëherë e pëson trupi sepse depresioni është energji negative e akumuluar në nervat. Meqenëse nervat përshkojnë të gjithë trupin, rrjedhimisht, kjo energji negative, në mos do të shkaktojë çrregullime mendore, do të shkarkohet në sëmundje trupore.

Problemet e njerëzve janë probleme shpirtërore, pastaj shndërrohen në probleme fizike apo mendore. Edhe shërimi, që të jetë efikas, duhet përqëndruar në rregullimin e problemit shpirtëror që ka njeriu me ekzistencën e vet. Pra, kush gjen të vërtetën, çfarë është jeta, ai njeri, e ka shumë të thjeshtë, pastaj, të zgjidhë të gjitha problemet e tjera. Gjenerimi burimin e jetës, dhe gjithë të tjerat janë derivate të saj! Gjenerimi kuptimin e jetës, dhe e gjithë jeta bëhet një lodër fëmijësh pastaj!

Botën shpirtërore metafizike nuk e marrin parasysh doktorët, psikologët, sociologët dhe filozofët.

Kurse priftërinjtë flasin për këtë botë, e kanë një ide nga burojnë problemet tek njeriu, por vetë janë miopë, si mund t'ua tregojnë rrugën të tjerëve?

Të gjitha problemet e mia vijnë nga mospasja e një filozofie të qartë për kuptimin e jetës. Të gjitha problemet e mia vijnë nga mosqetësia ime e brendshme shpirtërore. Nuk ka asnjë situatë aq shumë të trishtueshme apo stresuese, por është për t'u rishikuar me themeli ajo filozofi për jetën që të shpie në mërzë e depresion. Të gjithë njerëzit kanë problemet dhe sekretet e tyre, të mjerë janë vetëm ata njerëz që flasin keq për problemet e dikujt tjetër. Por, kush e përjeton dhe lufton në vetvete me problemin që ka, ai njeri gjen edhe rrugën drejt vetes së shëndetshme. E pastaj, përse të mos e pranojmë veten edhe me difektet dhe veset që kemi?!

Unë e di se gjithmonë do të ketë njerëz të cilët do të më paragjykojnë dhe do të flasin për mua opinione të paqëna, biles pa më pyetur si qëndron e vërteta, por këtë sjellje të tyre e quaj normale, jo me të gjithë njerëzit mund të shkoj mirë, dhe jo me të gjithë njerëzit e gjej gjuhën për t'u marrë vesh. Në përgjithësi, nuk më vrasin më opinionet e njerëzve ndaj meje, por sjellja e tyre, moskorrektësia, mashtrimet, këto gjëra më nervozojnë dhe ma prishin humorin.

Tani shoh dritë në shpirtin tim, është një dritë e vakët. Por, do të rritet!

Pasionet

Unë, singerisht nuk e di si më shtrihen mendimet, nuk është se kërkoj diçka konkretisht. Mund ta krahasoj veten me një fotograf që ka dalë shëtitje në qytet pa e ditur se çfarë do të gjejë, madje pa kërkuar të gjejë diçka të veçantë, dhe, papritur, kur sheh një pamje që ia mbush syrin, atëherë shkrep aparatin.

Unë kaloj rrugës dhe kur shoh një skenë që ma mbush shpirtin, atëherë më aktivizohet automatikisht procesi i mendimit, i analizës të asaj që pashë e dëgjova, shtroj pyetje, jap përgjigje.

Unë e kam lënë veten të lirë të ndjej, e kam lënë veten të lirë të marr çfarë më ofron realiteti. Mua pyetjet më vijnë vetvetiu, nuk e di si më vijnë. Vetvetiu pyes veten për të kuptuar më shumë. Mundet që unë jam mësuar me vetminë dhe, në njëfarë mënyre, më është bërë vetja një bashkëbisedues i heshtur.

Më në fund, më duket e kuptova përse shkruaja dhe përse i botoja shkrimet e mia. Të gjitha çfarë kam shkruar deri më tani kanë qënë “thirrje për ndihmë”. Me librat e mi kam kërkuar që dikush të vinte të hynte në jetën time të më jepte një dorë të mbështetja besimin tim, sepse po vuaja shpirtërisht dhe mendërisht. Kërkoja qetësim, lehtësim, kërkoja të vërtetën, kërkoja përgjigjet e pyetjeve që më mundonin, kërkoja të rrokja kuptimin e ekzistencës sime dhe të botës. Kërkoja lexues që mund të më bëheshin shokë në rrugëtimin tim.

Librat e mi të shkruar e të botuar deri më tani, janë libra që i kam shkruar në një periudhë të errët të jetës sime: ndihesha i humbur, shihja errësirë ngado rreth e rrotull meje; me një fjalë, kisha humbur rrugën dhe, herë u hidhja njerëzve gurë e shkëmbinj nga mali i zemërimit tim për këtë jetë fallco që kanë përqaftuar, herë ndihesha i brishtë brenda meje dhe fundosësja në melankolinë time.

Artisti shpesh më duket si një njeri që ka frikë të jetojë. E shoh artistin të ulur në një gur duke vajtuar. Artistit i thonë se burimi ndodhet 2 km larg, por ai qan se nuk ka një hartë për të shkuar atje. Ai qan sepse nuk ka hartë, kur, në fakt, ajo që i duhet është të ketë besim në këmbët e tij.

Është krijuar një psikozë shekullore mbarëbotërore, se, poezia, për t'u quajtur poezi e nivelit të lartë artistik, duhet të përmbajë dhimbje, melankoli, të shprehur ose të nënkuptuar. Përse poetët e kanë kaq shumë për zemër të shkruajnë vargje të trishta? Përse poetët duan patjetër t'i mbyllin të gjitha poezitë me një deklaratë a varg të dhimbshëm?

Çfarë na pëlqen tek letërsia, është dhimbja që ndajmë me ndjenjat e autorit apo me personazhet, por, në të vërtetë, ART është poezia dhe letërsia që na zgjerojnë hapësirën për jetën. Tani kam kuptuar se, vlera më e madhe e një shkrimtari, është, t'i ngrejë njerëzit lart moralisht dhe shpirtërisht, por t'i ngrejë në të vërtetën dhe jo në pseudo të vërtetat e artit.

Librat janë ushqim për shpirtin dhe mendjen. Ka disa intelektualë të cilët janë eruditë për t'u admiruar, i shprehin mendimet në një mënyrë tepër elegante, por dijet që kanë marrë nga librat, e përdorin për të rritur egon, krenarinë, ambicjet dhe mendjemadhësinë e tyre. Ata nuk ngurrojnë ta shfaqin para kujt do diturinë e tyre. Këto lloj diskutimesh e shkrimesh të personave të zgjuar, mua gjithmonë më shkaktojnë dhimbje koke.

Miell ka me bollëk, por brumë të mirë ka pak!

Kur flet zemra dhe shpirti është i lirë, nuk ka nevojë as për diskutime, as për ligjërata. Sepse biblioteka e vërtetë është ajo që ndodhet në zemër. Nëse leximi i librave nuk e pastron zemrën e njeriut, kjo dituri e humbet të gjithë magjinë e saj.

Puna

Ne zemë një vend pune jo sepse na pëlqen ta bëjmë atë punë, por sepse duam të kemi një punë të sigurt për gjithë jetën, ku të lodhemi sa më pak dhe të fitojmë sa më shumë pare, e kështu përfundojmë secili në një rreth vicioz ku secili bën punën që i shkon për shtat një tjetri, ndaj dhe gjërat marrin të tatëpjetën siç po e marrin.

Edhe prindërit ndikojnë keq në shëndetin shpirtëror të fëmijëve kur, sipas mendjes së tyre, i orientojnë të studiojnë në shkolla që kanë perspektivë për të ardhmen. Nuk e kuptojnë se në këtë mënyrë iu bëjnë dëm kolosal, i bëjnë të ndihen keq e të mos e duan veten, por të punojnë e të jetojnë gjithë jetën duke bërë kompromise, së pari kompromise të qelbura me ndërgjegjen e tyre. E kush tha se qenka më mirë që fëmija im të punojë avokat apo doktor sesa të punojë tapicier apo kallajxhi?! Vetëm fëmija ka ta drejtë ta zgjedhë. Këta prindër janë të çmendur.

Sidomos në punë të tilla si mjekësi apo mësuesi, është e domosdoshme të punojnë njerëz të cilët e kanë pasion të kujdesen për të tjerët.

Përpiqu të bësh një punë që të jep kënaqësi!

Nuk ka asgjë të keqe të provosh punë të ndryshme, por nuk je i detyruar të qëndrosh në një punë kundër vullnetit tënd apo kundër dëshirës tënde, meqë shumica pretendon se kjo është një punë e lehtë dhe e paguar mire.

Paraja nuk është asgjë, është thjesht një mjet që na është dhënë në përdorim për të lehtësuar marrëdhëniet mes njerëzve. Paraja është një vlerë e ndryshueshme. Paratë: t'i mbledhësh, dalin gjithmonë pak; t'i shpenzosh, bëhen gjithmonë shumë.

Mjafton të mos abuzojë me besimin tim njeriu të cilin e ndihmoj materialisht, sepse më dhemb kur heq dorë nga vetja për të sponsorizuar veset e të tjerëve. Më dhemb kur ndihma ime i shkon shpërdoruesit në vend që t'i shkojë nevojtarit. E megjithatë edhe shpërdoruesi ka nevojë të shpërdorojë.

E menduara shkoqur

Ty më duket se ka diçka ose disa gjëra që të mbajnë peng. Nuk e di çfarë janë, por sidoqoftë janë në botën e mendimeve të tua. Ti je si ai njeriu që kërkon të ecë përpara, por dikush ia ka kapur xhaketën dhe nuk e lejon të ikë. Ti kërkon të ecësh përpara duke marrë edhe xhaketën tënde të vjetër me vete. Por, ka raste, kur është më e leverdisshme ta braktisësh, ta lejosh të grisët, ta flakësh përtokë e të vazhdosh rrugën tënde.

Njerëzit nuk janë kërkues, preferojnë t'i marrin mendimet e gatshme "fast-food", hanë ç'ju vendosin në tavolinë, hanë çfarë ju jep TV, gazetatat, mediat, klerikët, politikanët, dogmat. Nëse ti rresht së kërkuari përgjigjet për jetën, nëse ti ndalon në vend, e nuk do që të zhvillohesh shpirtërisht, nuk e kanë fajin as shoqëria dhe as Zoti që ti ndihesh i pakënaqur në jetë.

Kush ka shumë dituri, atij do t'i jepet edhe më shumë, e kush ka pak dituri, atij do t'i merret edhe ajo që ka, sepse njeriu e ka të domosdoshme të ecë, nevojë të brendshme, e për rrjedhim, po nuk ece një hap para, do të fillosh të bësh hapa mbrapa. Është e thjeshtë: zgjidh të bësh hapa para!

Megjithëse zhvillimi i lartë teknologjik e ka bërë botën një vend shumë të vogël, prapëseprapë, është tepër e vështirë të verë njeriu mençuri në qytetet e mëdha, sepse ai humbet tepër kohë në trafik: trafik makinash, trafik njerëzish, trafik vitrinash.

Shumë njerëz besojnë se po të jenë të pasur, do të jenë rrjedhimisht të qetë shpirtërisht. Por qetësia shpirtërore nuk funksionon në këtë mënyrë. Nuk funksionojnë as respekti për pozitat shoqërore që ka arritur njeriu, as sukseset nuk e japin qetësinë. Botën, njeriu e ka brenda vetes, por e kërkon jashtë vetes, e kërkon nëpër botë, a thua se i ka humbur?

Nëse e mendon thellë, bota është si e sheh çdo njeri botën, e jo një botë objektive që mund të përkufizohet objektivisht.

Bota, dhe rrjedhimisht jeta, mund të jetë shumë e keqe ose mund të jetë shumë e bukur, varet çfarë zgjedh ti të shohësh.

Mamaja ime kur sheh ndonjë politikan të caktuar në TV e mallkon: “I rëntë kanceri! Mos u ngopshin kurrë! Etj. etj.”... si thua ti, shpirti i saj ndihet mirë në këto fjalë, pavarësisht nëse ka të drejtë ? Unë them me bindje “jo”. E shoh përditë si sforca për të qënë e lumtur në ditën e saj.

Edhe unë nuk e kam të lehtë, në realitetin shqiptar, të jem njeriu që dua të jem. Por, kam konstatuar tek trupi im se, kur më mbushet zemra me urrejtje dhe mllef, jo vetëm që nuk ndihem mirë shpirtërisht, por dëmtohet edhe shëndeti im fizik, në njëfarë mënyre më prishet gjaku.

Përpiqem t’i shpjegoj se nuk ka njeri të lig, politikanët abuzojnë nga injoranca, sepse injorancë është edhe lakmia. Edhe shfrytëzimi politik demagogjik për interesa të ngushta personale është injorancë, ashtu siç është varfëri lumturia që buron prej saj. Ata, politikanët, ashtu e dinë, ashtu e kuptojnë jetën, ashtu edhe veprojnë. Në këto thellësi mendimi, ndihem shumë mirë, shumë i qetë kur nuk flas gjuhën e urrejtjes dhe të zemërimit. Megjithë sugjerimet e mia, mamaja nuk ndryshon aspak mendim, ajo vazhdon t’i mallkojë, duket sikur asnjë fjalë e imja nuk hyn në kokën e saj, e megjithatë unë besoj se, prej fjalëve të mia të paqta e të urta, diçka e mirë mbetet në shpirtin e saj. Një ditë do ta ndjejë se, nuk është rruga e duhur, për të mirën e vetes në radhë të parë, të ndjejë e të mendojë keq për dikë tjetër.

E shohim të dy të njëjtën skenë në TV, dëgjojmë të njëjtat lajme, edhe unë vuaj jo pak për çfarë shoh në pasojat direkte dhe indirekte që le politika në jetën e popullit tim, por nuk shaj individët, as i urrej; sepse nuk e kanë fajin individët, por sistemi i vlerave që ka përqafuar shoqëria, jo vetëm shoqëria shqiptare.

Ka raste që gabimet tona i kuptojmë më mirë kur i shohim t’i kryejë dikush tjetër. Atëherë reflektojmë dhe e kuptojmë sa keq e kemi menduar gjithë situatën. Duke mësuar tjetrin, i japim mësimet më të vyera vetes.

Për të zgjeruar kufijtë e perceptimit të botës, çdo shtrig ka nevojë për një mësues të urtë që ta tërheqë dhe për një nxënës kureshtar që, me pyetjet e tij ta nxitë për lart.

Dashuria

Dashuria ose ngjit ose nuk ngjit... vetëm në dashuri nuk shpërblehet durimi, këmbëngulja dhe kohëzgjatja e ndjenjës... dashuria është një shkëndijë zjarri... ose e kap në moment...të djeg dhe e djeg... ose e le të shuhet... dhe kur shuhet... është e kotë çdo tentativë për ta rindezur... nuk ndizet më...

Është e dhimbshme të mos na dojë personi që dashurojmë, por nuk mund të zgjedhim ndjenjat e tjetrit.

Çdo njeri ka në dorë vetëm të zgjedhë të dojë, kjo është përgjegjësia dhe e drejta ime.

Çdo gjë, ndaj së cilës krijojmë varësi, është e dëmshme. Edhe dashuria bëhet e dëmshme kur bëhemi të varur prej saj, edhe seksi.

Dashuria ka nevojë jetike për fantazi dhe për heshtje. Në heshtje, ti do të mundesh të dëgjosh zërin e shpirtit tënd, do të dëgjosh zërin e dashurisë. Me fantazi ti do të mundesh ta ushqesh dashurinë të rritet e bukur.

Hyrje tek mistikja

Nuk është e lehtë të gjesh njerëz për të komunikuar mbi eksperiencat shpirtërore. Njerëzit janë mësuar të quajnë normale të hanë mirë, të kenë një punë të mirë, të fitojnë ca pare, e pastaj me radhë, të shkollohen, të flirtojnë, të martohen, të rritin fëmijë e pastaj të vdesin. Ndërmjet këtyre shinave, shtrijnë pasionet dhe moralet e tyre. Quhet njeri normal kushdo që ndjek këtë radhë punësh dhe, sipas tyre, ky është kuptimi i vërtetë i jetës. Kush flet për gjëra të tjera, ai nuk është normal.

Për mua, bukuria e jetës qëndron tek njerëzit e ndryshëm nga të tjerët. Ata që përjetojnë situata të veçanta, janë ata që i japin ngjyrat më të larmishme kësaj jete.

Problemi me njerëzit është se nuk besojnë më në mrekullitë. Edhe të devotshmit që falen në kisha e xhamia, edhe klerikët që tregojnë për mrekullitë, i rrëfejnë si përralla që kanë ndodhur para 2.000 vjetësh, ose si përralla që do të ndodhin në parajsë. Në fakt, mrekullitë ndodhin çdo ditë, por ashtu si në kohën e Krishtit: “Këta njerëz i kanë mbyllur sytë sepse nuk duan të shohin, dhe i kanë mbyllur veshët sepse nuk duan të dëgjojnë.”

Mrekulli i ndodhin çdo njeriu çdo ditë, por vetëm sytë e stërvitur dhe zemrat e hapura janë të aftë t’i shohin.

Unë nuk pretendoj se i kuptoj këto ngjarje, si ndodhin, pse ndodhin, cili është shkaku dhe cili është qëllimi i tyre, por, në dallim nga opinioni i përgjithshëm mosbesues i njerëzve, unë besoj se janë pjesa më thelbësore e jetës njerëzore.

Në fëmijëri dhe në rini, njeriu ka disa aftësi intuitive të lindura, të cilat vijnë e shuhën me rritjen në moshë. Pse shuhën? Sepse njeriut ia helmojmë që në vogëli trurin e zemrën me pesticidet: zili, lakmi, cmirë, arrogancë, ambicje, krenari. Të gjitha këto helme bllokojnë shfaqjen e energjisë së dashurisë që është energjia më e pastër dhe më e fuqishme në univers.

Ne edukohemi që të vegjël me parime të deformuara për jetën. E çfarë fitojmë me këto parime “realiste”?! Thjesht bllokojmë hyjnoren që vjen në botë bashkë me lindjen e njeriut. Ne jetojmë një jetë të mjeruar duke luftuar për pasuri, prona, dashnore, pozita të larta shoqërore, të përfitojmë ndere dhe respekte; ose bëhemi

viktima të moraleve jo të shëndetshme, në vend që ta jetojmë jetën në harmoni, bollëk e potencial krijues.

Njeriut i thuhet se është i pafuqishëm të ndryshojë botën, ia trumbetojnë përditë në vesh se është mëkatar dhe i dënuar, dhe i kufizuar... ndërkohë që dhe të gjitha kënaqësitë ia servirin fast-food; e njerëzit e gjorë besojnë se gjithçka është fat dhe vetëm fat...dhe e quajnë veten ose me fat ose pafat. Çfarë çmendurie!

Njeriu duhet të ndërgjegjësohet për fuqinë dhe hyjninë që ndodhet brenda tij.

Njerëzit që bëjnë magji të zeza, dhe qëniet që thirren t'i përmbushin këto magji të zeza, janë në të vërtetë krijesa që kanë nevojë për zjarrin e dashurisë që t'i djegë. Unë jam trup e zemër një zjarr dashurie. Asnjë nuk mund t'i shpëtojë përqaimit tim, as Djalli vetë, sepse edhe Ai, një ditë, duhet të vijë në dritë. E madhe është errësira e tij dhe e atyre që e ndjekin, por akoma më e madhe është dashuria ime dhe e atyre që janë bashkë me mua në dritë.

Mendja është territori i zërit demoniak, nëpërmjet së cilës na pushton jetën. Kur bëjmë të mundur të heshtë ai zë, kur e lemë veten të lirë të ndjejmë, atëherë dëgjojmë zërin e Zotit që është zëri i dashurisë dhe i mahnitjes për jetën. Të gjithë diamantet janë të mbuluar nga balta. Zemra e çdo njeriu është diamant, mendimet janë balta, sepse mendimet, gjykimet, paragjykimet dhe normat sociale, këto na i ka dhënë bota, nuk na i ka dhënë as vetja, as natyra dhe as Zoti. Është e nevojshme që çdo njeri ta pastrojë zemrën e tij nga mendimet që e ndalojnë të shohë dritën tek vetja.

Përpos funksioneve të tjera psikologjike, ëndrrat janë një nga mënyrat më të mira të komunikimit midis botës sonë të vështirë dhe realitetit të vërtetë të ekzistencës njerëzore.

Ëndrrat na flasin jo vetëm për dëshirat e parealizuar, përmes ëndrrave jo vetëm shkarkojmë emocionet negative të ditës, por ëndrrat na japin edhe një shpjegim të vetë natyrës sonë.

Ëndrrat na flasin si për të shkuarën ashtu edhe për të ardhmen tonë, vetëm se kuptimi i ëndrrave është i fshehur në simbolet e saj.

Unë përpiqem t'i kuptoj dhe u jap interpretime ëndrrave që shikoj. Njëkohësisht kënaqem dhe mësoj.

Jam shpirt i humbur nëse e humbas dashurinë për një njeri për shkak të besimit të tij.

Personalisht, më pëlqen ai besim fetar që i fton besimtarët të vallëzojnë. Me çdo vallëzim, besimtari do të afrohet gjithmonë e më shumë me harmoninë, paqen dhe ekuilibrin shpirtëror.

Fëmijët

Kur unë isha fëmi, qielli ishte i kaltër, bora e bardhë, shtëpia e ngrohtë, këmbët e pista, rrugët me gurë, sheshet plot me fëmijë të gjallë si puna ime.

Më kujtohet kur isha rreth 13 - 14 vjeç, nuk kishim ujë në shtëpi, kishim një çezmë poshtë pallatit ku mbushnim ujë të gjitha familjet. Unë si i ri që isha dhe i fuqishëm, kur shihja ndonjë grua apo të moshuar e cila dihaste duke ngjitur lart kovat me ujë, nuk mund të rrija pa e ndihmuar. Mbaj mend se mamaja, por edhe të afërm e shoqe të mamasë, njerëz me përvojë nga jeta, më thoshin: “Mos ndihmo njeri! Kur të kesh ti nevojë për ndihmë asnjë nuk do të të ndihmojë! Mos u bëj budalla! E di ti që ka njerëz të cilët të tallin e thonë: “Ai budallai ndihmon të tjerët!”

Më dukej krejt e natyrshme të ndihmoja dikë, ta lehtësoja peshën e tij, vuaja nëse kaloja indiferent. Por, çdo indoktrinim sistematik e arrin më në fund qëllimin e vet; as mua nuk më pëlqente të bëja figurën e budallait të papërtuar. Atëherë vendosa të bëj seleksionime duke ndihmuar vetëm ata dy-tre komshinj me të cilët kishim hyrje-dalje, ndonëse më dhimbte kur shkëmbehesha në shkallë e kaloja moskokëçarës pranë dikujt që kishte nevojë për një dorë ndihmë. Thjesht jam tipi i njeriut që nuk mund ta hedh pas krahëve e të vazhdoj sikur asgjë nuk ka ndodhur. M'u kujtua para ca ditësh kjo ngjarje nga fëmijëria, si për të kuptuar unë brumin me të cilin është gatuar ky shpirti im.

Është për të ardhur keq që njerëzit jo vetëm nuk e kanë shpirtin e dashamirësisë dhe të bujarisë ndaj njëri-tjetrit, por tallin, përqeshin e lëndojnë ata të cilët e kanë këtë shpirt.

Po, njeriu ndryshon kur rritet. Sado të përpiqemi ta shohim botën me sytë e fëmijës, me pastërti dhe me gëzim, është e vështirë. Por një gjë mund të bëjë çdo njeri: të ndjekë ëndrrat e tij, kjo është si ta lejosh ende fëmijën të rritet brenda teje.

Ditë të tjera

Në jetë na ka rënë barra të bëjmë shumë kompromise. Por, asnjë njeri nuk ka të drejtë të detyrojë apo të manipulojë vullnetin e një njeriu tjetër, ky është ligji themelor i universit. Ata që detyrojnë tjetrin të gënjejë apo të dalë kundër vullnetit të vet, nuk dinë çfarë bëjnë, ata janë njerëz të keqorientuar. Më vjen keq për shpirtin e tyre, sepse, në rrugën që kanë nisur, kanë shumë për të vuajtur. Por, përveç mungesës së respektit për shpirtin e tyre, ata lodhin vullnetin dhe besimin e njerëzve pranë tyre.

E mirë është harmonia me njerëzit me të cilët ndajmë ditën, por pa e lodhur shpirtin tonë, ndryshe ç'kuptim ka të mërzitemi vetë për të mos e mërzitur tjetrin! Kënaqësia qëndron në lirinë që i japim tjetrit të zgjedhë.

Shpirti i sotëm është shumë i turbulluar tek njerëzit dhe kjo është e dukshme sapo sheh fytyrat e tyre. Tregojnë që kanë trazim përbrenda dhe mungesë rehatie, gjithmonë ndihen si mbi gjemba, gjithmonë ndihen si të kërcënuar prej diçkaje.

Po kur njeriu është i lumtur, fjalët i jehojnë të largëta, sepse e vërteta ndodhet brenda tij, fjalët janë kot. Lumturia i jep edhe siguri dhe besim. Lumturia nuk kërkon sherre, dhe as grindje. Lumturia e vërtetë kërkon të punojë në arën e dashurisë dhe të diturisë. Ta them që, kur sheh rreth e rrotull fytyra të lumtura, shumë prej tyre janë thjesht maska me të cilat mbulojnë plagët shpirtërore.

Gjëja më e mirë është kur njeriu i bën gjërat me dëshirë, dhe jo sepse duhet. Njeriun e lodhin gjërat që bëhen pa dëshirë, i bëhen barrë në shpirt, edhe kur janë gjëra të mira.

Më mirë një gjë e gabuar dhe me dëshirë, sesa një gjë e mirë dhe pa dëshirë e pa vullnet të lirë. Ah, sa mirë sikur gjithçka ta bëjë njeriu me zemër të gëzuar!

Banale janë të gjitha ato veprime që njerëzit i reklamojnë si të bukura si p.sh. dashuria, seksi, moda, arti, janë banale kur nuk bëhen të lirshme dhe me çiltërsi. Kurse një veprim i urryer nga të gjithë, por që ti e bën me gëzim e sinqeritet, ky veprim kthehet në art, në një moment sublim. Kjo është alkimia e shpirtit.

Çdo njeri ka kohën e vet të ndërgjegjësimit dhe ka kohë me bollëk. Sado të sforcares unë, asnjë njohuri nuk vjen me zor tek ti. E mira e të mirave është ta lemë kohën tonë të rrjedhë natyrshëm dhe të ndihemi të lirë të bëjmë edhe gabime. Nëse reflekton më pas, ka shumë mundësi ta gjesh vetë rrugën e zemrës.

Për mua, koha ka ardhur të vijë tek unë të gjithë: me mjekër e pa mjekër, të larë, të palarë e të shpëlarë, terroristë e murgj, nëna dhe fëmijë, lypësa dhe homoseksualë. Në zemrën time ka vend për të gjithë. Dhe çdo njeri e mirëpres të zgjedhë jetën që dëshiron të bëjë. Bindjet e besimet, ritualet e dëshirat intime, pasionet e njerëzit me të cilët tjetri rri, nuk më hyjnë në punë, veçse për t'u orientuar në botën e tij me botën time për të vendosur sinqerisht urat e komunikimit.

Është e rëndësishme të flasim për aq sa tjetri apo të tjerët kanë vullnetin të dëgjojnë, në mënyrë që mos ta lëndojmë atë në bindjet e veta, dhe të mos e pengojmë progresin e tij shpirtëror.

Të dimë të falim dhe të dimë ta presim tjetrin derisa të vijë tek dashuria dhe urtësia, janë prapë mësimet që do t'i mësojmë me vështirësi.

Ke ende shumë gjëra të bukura për të gjetur në jetë, njëra prej të cilave është dashuria që djeg, dashurinë që ke për ta dhënë, për një, për dy, për shumë njerëz, për kafshë, për qenie të gjalla, për gjithçka që ka shpirt, dashurinë për natyrën dhe për ngjyrat e natyrës dhe për këngët e natyrës, dashuri e cila është një fjalë e

thjeshtë... ose një buzëqeshje... një vështrim... ose një meditim në muzg... një shëtitje poshtë hënës dhe yjeve në një natë të freskët vjeshte... ose një dorë fëmije që shtrëngon dorën tënde... apo edhe një heshtje.

Jona më tha: “Unë kam filluar të mos krijoj varësi nga asgjë, as nga vdekja, as nga jeta mbas vdekjes, as nga feja, as nga politika, as nga urrejtja, nga asgjë... sepse mendoj se të gjitha këto të bëjnë skllav... e unë dua të jem e lirë... dua të lundroj në hapësira pa kufij. Unë besoj tek gjithçka që më rrethon, besoj tek njerzit, tek marrdhënia njerëzore... tek mirësia, tek muzika etjj. etjjj. dhe, për mua, të gjitha këto janë Zoti.”

Përmbajtja:

- [Fantazma e shtrigës](#)
- [Një vetvrasje e pakonsumuar](#)
- [Përtej ca xhamash opakë](#)
- [Njerëzit me vese nuk kanë moral](#)
- [Të notosh kundër rrymës](#)
- [Një qenie transparente](#)
- [Çdo qenie njerëzore ka nevojë të dojë dhe ta duan](#)
- [Kujt i duhen këta tipa?](#)
- [Femrat](#)
- [Dhimbjet e dashurisë](#)
- [Katakomb](#)
- [Requiem për një dashuri të humbur](#)
- [Dy ëndrra, një dashuri](#)
- [Dashuria e vërtetë ka të bëjë me shpirtin](#)
- [Jona](#)
- [Dashuria](#)
- [Ka njerëz që besojnë se çdo veprim e ka një çmim](#)
- [Ora e zgjimit](#)
- [Hyrje tek mistikja](#)
- [Festat](#)
- [Fëmijët](#)
- [Në librari](#)
- [Magjia](#)
- [E ardhmja e botës është dashuria](#)
- [Në mbrëmje](#)
- [Ditë të tjera](#)
- [Perceptimet e një shtrigu të ri](#)